

PKK YAHUDİLERİN KÜRTLERİ İMHA PROJESİDİR

AHMET MAHMUT ÜNLÜ /04

EDİTÖRDEN

Hac aylarına girmiş bulunuyoruz. Hepimizin yakınlarından, tanıdıklarından hac yolcusu mutlaka vardır. Rabbim gidecek olanların hakkını şimdiden mebrûr eylesin. Gitmeyenlere en kısa zamanda gitmek, gidenlere de tekrar tekrar helâl mâl ile gidebilmek nasib eylesin.

Mevlâ Te'âlâ'nın rahmetinin yağmur gibi yağdığı, vahye ev sahipliği yapan o mübarek beldelerde, dünyanın muhtelif yerlerinden gelen Müslümanlar boşalan gönül bataryalarını doldurup, manevi azıklarını alacaklar. Bedenlerine, kanlarına, iliklerine kadar iman cereyanı yayılacak...

O mukaddes beldede öyle bir manevi atmosfer var, öylesine manevi bir cereyan dolaşüyor ki, zayıf olan kuvvetlenir, uyuşuk olan canlanır, hasta olanlar şifa bulur. Buradan hasta olarak gidip de orada; **“sanki hasta olan ben değilim, burada iyileşip kendime geldim”** diyenlere çok şahid olduk.

O atmosferi mutlaka teneffüs etmek, o manevi havayı mutlaka yaşamak lazım. Orası öyle bir yer ki, kalbiniz ne kadar katı olursa olsun mutlaka yumuşar. Ağlamayı unutan gözler yaşarır. Küllenmiş olan manevi duygular alevlenir... Allah'ın rahmetinin yağmur gibi yağdığını, şeytanın rezil rüsvay olduğunu, günahlarınızdan arınıp tertemiz olduğunuzu hissedersiniz orada. Nitekim bir hadisi şerifte Efendimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyuruyor:

“Şeytan, Arefe Günü'nde olduğu gibi başka hiçbir günde daha küçük, daha matrud, daha hakir ve kızgın görülmedi. Bunun sebebi Mevlâ'nın rahmetinin inmesinden ve günahların bağışlanmasından başka bir şey değildir.”

Hac ibadeti; bir cihetten namaz gibi bedenî, bir cihetten de zekat gibi mâlî bir ibadettir. Yani hem mal ile, hem de bedenle yapılan bir ibadet. Dolayısıyla hac, Rabbimizin bize büyük bir lütfu olan sıhhat ve servetin şükran borcudur.

Cabir İbni Zeyd (Radiyallâhu Anh) buyurdu ki:

“Oruçla namaz bedeni yorar, malı yormazlar. Sadaka ise malı yorar bedeni yormaz. Hiç şüphe yok ki ben hem malı hem de bedeni Hacdan daha çok yoran bir şey bilmiyorum.” Dolayısıyla Hac hem mala hem de bedene tekabül ettiğine göre, elbette sevabı da çoktur.

Hac, Dinimizin esaslarından, İslamın beş temel şartından biridir. Allah-u Tela zengin ve hacca gitmeye muktedir olabilen kullarına ömründe bir defa hacca farz kılmıştır. Nitekim Rabbimiz:

“...Yol bakımından ona (gitmeye) gücü yetenlerin o evi haccetmesi, Allah için insanlar üzerinde bir haktır.” (Alim İmran: 97) buyurmuştur. Bu ayeti kerime müslümanlara hacca farz olduğuna delildir. Hac kendisine farz olduğu halde hala gitmemiş olanlar, imkan buldu mu, fırsatını yakaladı mı, hiç vakit kaybetmeden bir an önce gitmeli, oradaki mânevî havayı teneffüs edip mahşerin provası niteliğindeki o atmosferi mutlaka yaşamalıdır. Nitekim Efendimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) bir hadisi şeriflerinde:

“Hacca gitmek isteyen acele etsin, çünkü kişi hasta olabilir, malı kaybolabilir, başka bir engel çıkabilir.” buyurdu.

Efendimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) huccâc-ı kirâm'ın Allâh-u Te'âlâ katındaki kıymetini beyan sadedinde şöyle buyurmuşlardır:

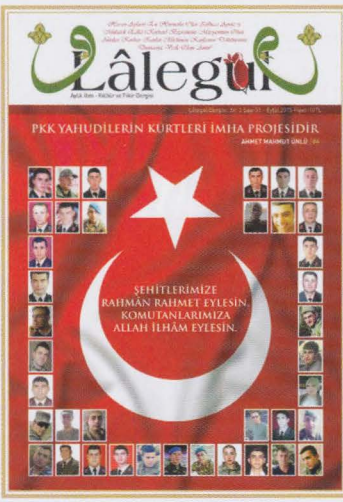
“Hacca ve umreye gidenler Allahın elçileridir. Onlar Allaha dua ederlerse Allah dualarını kabul eder ve onlar Allah'tan günahlarının bağışlanmasını isterlerse Allah onların günahlarını bağışlar.” buyurmuştur.

Duaların mutlaka kabul olduğu o mukaddes topraklara gidecek olan (Efendimizin ifadesiyle) “Allah'ın elçileri” orada bizleri de unutmazlar. Vatanımızın ve milletimizin bölünmemesi, tüm Ümmeti Muhammedin birlik ve beraberliği için çok özel dualar etsinler. Rabim şimdiden haclarını, ziyaretlerini, dualarını kabul buyursun. Amin!

Şimdiden tüm okurlarımızın Kurban Bayramı'nı tebrik eder, keseceğimiz kurbanların Kendisine yaklaşmamıza vesile olmasını Yüce Rabbimden niyaz ederim.

Fî emanillah!

Mustafa Özşimşekler

ADRES

Tuana Basın Yayın
Çınar Mah. Osman Gazi Cad. No: 50/A
Bağcılar / İSTANBUL
Tel: 0212 435 10 58

Dergimizde yayınlanan yazıların, reklamların sorumluluğu yazarına ve reklam sahibine aittir.

LÂLEGÜL DERGİSİ ADINA İMTİYAZ SAHİBİ

Tuana Basın Yayın

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Mustafa ÖZŞİMŞEKLER

GENEL MÜDÜR

Gürsel YILDIZ

REKLAM MÜDÜRÜ

Suat YILDIZ
0212 435 50 50

YAYIN TÜRÜ

Yerel, Sürekli, Aylık

BASIM YERİ

Promat Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.
Orhangazi Mahallesi 1673.Sokak No:34
Esenyurt-İstanbul
Tel: 0212 622 63 63 - Fax: 0212 605 07 98
www.promat.com.tr

YURTIÇİ ABONELİK BEDELİ (YILLIK)

120 TL

YURTDIŞI ABONELİK BEDELİ (YILLIK)

100 Euro

ABONELİK İÇİN BANKA HESAP BİLGİLERİ

Gürsel YILDIZ

ALBARAKA TÜRK TL HESABI

İBAN: TR14-0020-3000- 0064-8648-0000-09

ALBARAKA TÜRK EURO HESABI

İBAN: TR57-0020-3000-0064-8648-0000-11

POSTA ÇEKİ HESAP NUMARASI

Gürsel YILDIZ
105 907 20

TEMSİLCİ İRTİBAT

0212 435 10 58

ABONE DAĞITIM

Tuana Basın Yayın
0212 435 10 58

ABONE İŞLEMLERİ

0212 912 10 06

İÇİNDEKİLER

04

RAHMÂN TE'ÂLÂ ŞEHİTLERİMİZE RAHMET EYLESİN,
KOMUTANLARIMIZA İLHAM EYLESİN

AHMET MAHMUT ÜNLÜ

18 SÜNNET
HADİS-İ ŞERİFLER

20 BİR SAHÂBİYİ TANIYALIM
HZ. TALHA İBNI UBEYDULLAH (Radıyallahü Anh)

36 HİKEMİYÂT
HİKMETLİ SÖZLER

38 EDEBİYÂT
SABİR SINAVIDİR ÖMÜR DEDIĞİN

66 KISSADAN HİSSELER
İKTİDARLAR ZULÜMLE YIKILIR ADALETLE AYAKTA KALIR

• DUALAR ve ZİKİRLER •

56 DUALAR ve ZİKİRLER
Zikirler, Dualar Ve Faziletli Ameller
Zülka'de Ayının Namazları - Haram Ay Orucu - Zülhicce
Ayında Perşembe, Cuma ve Cumartesi Oruçları,
Zülhiccenin İlk On Gününün Namazları

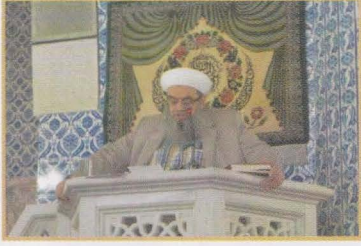
68 DUALAR ve ZİKİRLER
Zülhiccenin On Gününün Zikir ve Duaları, Terviye, Arefe
Ve Nahr (Kurban Bayramı) Geceleri Okunacak İstiğfarlar.

70 DUALAR ve ZİKİRLER
Arefe Gününün Faziletleri, Arefe Gecesindeki Duaları, Arefe
Gününün Zikir ve Duaları.

83 DUALAR ve ZİKİRLER
Bayram Gecesi ve Sabahında Yapılacak Vazifeler,
Bayram Gününün Zikirleri

89 DUALAR ve ZİKİRLER
Seksen Sekizinci İsm-i Şerîf « اَلْغَنِيُّ » İsm-i Şerîfi

96

AMELSİZ İMAN OLUR AMA İMANSIZ AMAL GEÇERSİZDİR

■ RESUL BÖLÜKBAŞ

14

KURBANA DAİR
BİRKAÇ MESELE

■ HÜSAMETTİN VANLIOĞLU

24

BAYRAMSA
BAYRAMINIZ
MÜBAREK OLSUN

■ MUSTAFA ÖNŞİMŞEKLER

32

MOLLALARIN
APARTEID* REJİMİ

■ MUSTAFA ÖZCAN

40

NİYETİN ÖNEMİ

■ ALİ ULVİ UZUNLAR

46

SAHTEKAR
"ŞEYHLER"

■ SALİH MEMİŞOĞLU

48

DEPRESİF BAKIŞ
AÇINIZLA BAŞ EDECEK
YÖNTEMLER

■ MEHTAP KAYAOĞLU

52

Lalegül Dergisi

Yıllık Abonelik

Yurtiçi
Abonelik ₺120

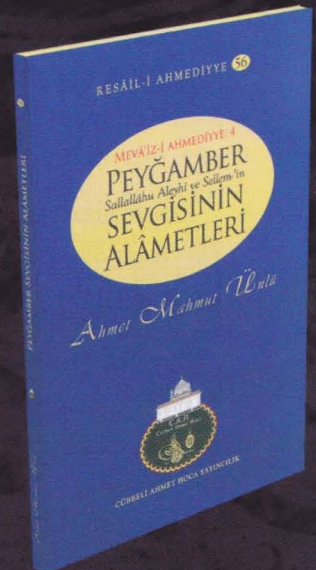
Yurtdışı
Abonelik €100

ABONE HEDİYELERİ

Peygamber (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) Sevgisinin Alamaetleri

2 Adet Kabe Kokusu

2 Adet Korunmuş Sır Muskası

Lalegül

0212 912 10 06
www.lalegulesriyat.com

AHMET MAHMUT
ÜNLÜ

RAHMÂN TE'ÂLÂ ŞEHİTLERİMİZE RAHMET EYLESİN, KOMUTANLARIMIZA İLHAM EYLESİN

Bizlere bu cennet vatanı bahşeden Allâh-u Te'âlâ'ya hamd-ü senâdan **“Vatan sevgisi imandandır.”** buyuran Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e ve âl-i ashâbına salât-ü selamdan sonra!

Son dönemde çok şehitlerimiz oldu. Okuyoruz, acıyoruz, üzülmüyoruz, uykudan kesiliyoruz, iştahtan kesiliyoruz. Devamlı, peş peşe haberler geliyor. Gün geçmiyor ki bir şehit haberi daha almayalım. Ama Allâh-u Te'âlâ:

﴿وَيَتَّخِذُ مِنْكُمْ شُهَدَاءَ﴾

“Ben sizden şehitler de almak istiyorum”

(Âl-i İmrân Sûresi:140'dan) buyuruyor. Tabi ki biz şehit olalım diye tedbiri de elden bırakmayacağız.

Mesela polisler niye çelik yelek giydirilmiyor. Biz buna çok üzülmüyoruz. Haberlerde devamlı görüyoruz “Göğsünden kurşunlandı” deniliyor. Yahu çelik yeleği niye yok?! Bu memlekette bu kadar vergi toplanıyor. Bunlar bu sahada çalışıyorlar. Hele ki Doğu ve Güneydoğu'da çalışanlar. Şimdi İstanbul'da Güneydoğu'ya döndü zaten. Her yer barut olmuş.

Adam başı bir çelik yelek vermelisiniz. Çelik yeleklerinin olmamasına üzülmüyoruz. Askerde de işin ehli olmayan, acemi askerlerin gönderilmesine üzülmüyoruz.

Allâh indinde rütbe yok. Yüzbaşı, Binbaşı, Genelkurmay Başkanı, Başkomutan ile er aynı. Çünkü mesele niyettir, ihlastır. Mesele Allâh rızası için, vatan için, din için, iman için, namus için bu vatanı beklemek, serhat boylarında nöbet tutmaktır.

Geçen haberlerde bir profesör söylüyordu. Subayın özelde kendini korumak için silah alması paralıymış. Sonra öğrendim, polislerde de durum aynıymış. Yahu adam çarşıya gidiyor, kafasına sıkıyor kalles, şerefsiz, namussuzlar, Ermeni dölleri. Ermeniler de kabul etmiyor gerçi bunları. Böyle kalles adamlar var. Ama askerin kendini korumak için silah alması paralıymış. Koca devletiz yahu. Adam orada subaylık yapıyor, çıkınca çarşıda vuruluyor.

Bu askerimiz silaha nereden para bulacak?! Adam gelmiş Amasya'dan, Manisa'dan, şuradan, buradan. Köylünün çocuğu.

Bu silaha parayı nereden bulacak?! Kendisini korumak için bedavaya silah vermek gerekir.

DÜŞMANA KARŞI TEDBİR

Nereyi deşsek bir sorun. Allâh senden “Şehitler almak istiyorum” buyurduğu zaman sen de şehit olayım diye “Vur göğsüme” diye hareket yapamazsın, o da intihar olur, haram olur. Tedbirini alacaksın ama kader neyse tecelli edecek. O ayrı bir şey. Kur’ân-ı Kerîm’de:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا خُذُوا حِذْرَكُمْ﴾

“Ey iman edenler! Düşmana karşı her türlü savunma tedbirinizi alın” (Nisâ Sûresi:71’dan) buyruluyor. Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) niye miğfer giyiyordu? Ölmeyeceğini bildiği halde yani Kur’ân-ı Kerîm tamamlanmadan, din tamamlanmadan Allâh garanti verdiği halde miğfer, zırh niye giyiyordu bunu iyi düşünmek lazım.

Devlet; askere ve polise son sistem silahından, çelik yeleğinin en kalitelisine kadar vermeli. Bir de günü geçmiş çelik yelekler var. 20 sene evvelki, ucuz olsun diye. Ama işe yaramıyor. Kurşun deliyor. Kalitelisi var bunun. 3-5 sene de bir yenilenen teknolojisi var. Hem ağırlığı azalıyor. Öbür türlü eşkiyayı yakalayacak ama adam koşmıyor. Öyle bir çelik yelek var ki üzerinde adamı 10 kilo ağırlaştırıyor. Şimdi daha pahalısı çıktı ama daha hafif. Daha çok kurşun geçirmiyor mesela. Yahu bunları ben mi anlatacağım arkadaş?! İyi öyleyse geleyim ben anlatayım, beni çağırın. Onu da ben anlatırım, kusura bakmayın.

YAZIK BU MİLLETİN EVLADINA

Bu nasıl haberler?! Bıktık yahu, bir sürü insan ölüyor. Bu devlet bu kadar vergi topluyor. Askeriye’ye, Emniyet’e ayrılmış bütçesi var. Çelik yelek esirgenir mi adamdan?! Ben üzülüyorum. Doğru bildiğimi de doğru konuşuyorum. Ben asker, polis şehit olmasın, yaralanmasın diye konuşuyorum. Yoksa ne derdim var, bana ne? Beni Emniyet Müdürü yapsan bana ne. Ben ehli değilim ki o işin. Ama ben de bir tahlilci olarak açıklar görüyorum. Bu kadar sene haber takip eden, okuyan biri olarak çok boşluk görü-

yorum. Bu iyi bir şey değil. Yazıktır bu milletin evladına. Kolay mı yetişiyor bu çoluk çocuk?!

O ağlamalar, sızlamalar, feryatlar bizi perişan etti. Allâh-u Te’âlâ şehit sayımızın artmasından muhafaza eylesin. Ama bu kardeşlerimizin Allâh şehit olmalarını dilemiş. Bu kolay bir makam değildir. Herkese de nasip olmaz. Hakikaten imanı, niyeti halis olması lazım. Salih insan olması lazım yani. Herkese de nasip olacak bir şey değil. Bu kardeşlerimizin mutlaka bir iyilikleri var ki, iyi bir niyetleri var ki Allâh bunlara nasip etmiş. Tebrik edilecek makama erdiler. Bunlar kıymetli polisler, erler, subaylar.

Allâh indinde rütbe yok. Yüzbaşı, Binbaşı, Genelkurmay Başkanı, Başkomutan ile er aynı. Çünkü mesele niyettir, ihlastır.

ALLÂH ASKERİMİZE KUVVET İHSAN EYLESİN

Mesele Allâh rızası için, vatan için, din için, iman için, namus için bu vatani beklemek, serhat boylarında nöbet tutmaktır. Büyük vazifeler tabi bunlar. Askerimiz, polisimiz o noktadalar şimdi. Çünkü düşmanlar içeri doğru geliyorlar. Askerleri aşır, basır vilayetleri işgal edecekler. Asker onları orada durdurmaya çalışıyorlar. Ne yapsınlar?! Allâh-u Te’âlâ güçlerini artırsın, askerimize, polisimize yardım eylesin. Askerimize çok kuvvet ihsan eylesin. Yeni gelen kadroya, yeni tayin edilen kumandanlarımıza Allâh-u Te’âlâ çok başarılılar, muvaffakiyetler, terörle mücadelede üstün başarılar eylesin. Allâh-u Te’âlâ bunların zamanında şu PKK’nın sonunu getirsin. Bu kanı durdursun Allâh-u Te’âlâ. Bu komutanlarımıza Allâh ilham eylesin. Neler yapacaklarının feraset ve şuurunu kalplerine ilkâ eylesin. Büyüktür Allâhım. Bir komutan çıkar, Allâh ona bir projeler öğretir, aklına bir fikir getirir. Bitirmek istediği zaman da bir sebep yaratır, bu hainlerin döllerini kurutur. Allâh Kadir.

PKK EZANI SUSTURMAK İSTİYOR

Yâ Rabbi! Bu kadar şehit kanının hürmetine istiyoruz. Bu kadar ağlayan annelerin, babaların acıları hürmetine istiyoruz. Allâhım! Bu vanda ezan okunuyor, namaz kılınıyor.

Bu hain zındıklar, Marksist, Leninist, Komünist zihniyetli dinsiz, kitapsızlar, bunlar oralari ele geçirip işgal etmek istiyorlar. Senin adını söndürmek, ezanlarını durdurmak istiyorlar. Camilerini kapatmak istiyorlar. Yâ Rabbi! Bunlar dinsiz, imansız adamlar. Bunlar senin kitabına inanmıyorlar yâ Rabbi! Bizim askerimiz Müslümandır yâ Rabbi! Bizim askeriyemiz peygamber ocağıdır. Kurban olduğumuz atalarımız, ecdadımız, Fatihler, Yavuzlar hürmetine sen bu terörü bitir. Kumandanlarımıza, askerimize, polisimize yardım eyle. Onları muvafak eyle, mansur eyle, muzaffer eyle yâ Rabbi! Âmîn!

PKK'NIN ARKASINDA KÜRTLÜK DEĞİL, GAVURLUK VAR

Hadîs-i şerifte:

«الْجِهَادُ مَا ضِرَّ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ.»

“Cihad kıyamete kadar devam edecektir”

(Taberânî, el-Mu‘cemü'l-Evsat, no:4775, 5/95) buyruluyor ve gördüğünüz üzere cihat devam ediyor. Bakın benim hayatımda 40 sene doldu hemen hemen. Hala ben harpteyim. Ama Mustafa İslamoğlu'yla ama Hayrettin Karaman'la ama Mehmet Okuyan'la ama Aziz Bayındır'la... O gidiyor bu geliyor. Benim saham bu. Ben ilmî reddiyeler yapmakla mükellefim. Ama aynı noktada asker serhat boylarında, sınırda. Şehir içleri de cephanelik dolmuş şimdi. Asker harbe devam ediyor. Polis devam ediyor. Yani kıyamete kadar devam edecek.

Düşmanı hudut dışını bırakın, şimdi hudut içine de saktular. Adamlar geliyor bilmem kaç yüz kilo patlayıcıyla karakolda duran görevlilere saldırıyor. Kendini de patlatıyor, intihar ediyor... Yahu nerden çıkıyor bunlar? Hiç düşünen yok.

BİZE BİRKAÇ VİLAYET KALİYOR

Hristiyanların memleketimizin şu kadar yerinde planı var, Yahudilerin bu kadar yerde planı var. Bize Anadolu'nun ortasında birkaç vilayet kalmıyor. Müslüman Türklere birkaç vilayet bile kalmaz bu durumda. Bu PKK denen teröristlere Kürtler demeyelim.

Kürtler ekseriyetle Ehl-i Sünnet Müslüman insanlar. Onlara ben bir şey demiyorum. Bunlardan en çok sıkıntıyı onlar çektiler. Bakın şehit olan askerlerde kaç tane Kürt var. Kürtçe ağıtlar yakılıyor. Yani bunlar askerleri, polisleri Türk diye vurmuyor ki Müslüman diye vuruyor. Bunların arkası Ermeni, Yahudi. Adamlar Kürdü öldürüyor zaten. Kürt olan dolu asker, polis var. Onlar “Bunları hesap edelim de Kürt'se öldürmeyelim” demez ki. Çünkü arkada Kürtlük yok, gâvurluk var. Anlamıyor musunuz?

Yazımın ileriki bölümünde bir ilim adamının bu husustaki muhteşem tespitini nakledeceğim.

ALENEN CESARET EDEMEZLER, KALLEŞÇE İŞ YAPARLAR

Bazı insanların kelle, kulak, gerdan yerinde olur. Öbür adamda da çok para var, adam onun kellesine tokat atmayı çok seviyor. Adamın arkasından vurup kaçmak onun için hobi olmuş, zevk olmuş. Fakat onu yapmaya cesareti yok. Yani İsrail gelip direk sana savaş açmıyor. Almanya teröristin başıdır. Bütün PKK'yı destekleyen Almanya'dır. En başta gelir. Yunanistan öyleydi. Biliyorsunuz bir zamanlar terör kampları falan hep Yunanistan'daydı. Şimdi bunlar alenen cesaret edemez.

Ne gibi işte, adamın tokat atmaya cesaret edemesi gibi. Çünkü adam dönüp buna bir tokat attığı zaman devrilir çünkü. Adam çok iri yarı.

Müslüman Türk milleti de çok güçlü millettir. Onun için o gâvurlar haindir. Hainler korkak olur. Gelip sana direk tokat atamaz. Ne yapar? Birkaç çapulcuyu bulur. İntiharı göze alan, deli, manyak ne kadar akılsız varsa onları bulur. Onlara para verir, kadın verir. Herkesin bir zafiyet noktası var. Onlara biraz da ideoloji aşılır. Marksist, Leninist, ırkçı birçok İslam'a muhalif fikirler aşılır. Ondan sonra imkânı verirler.

Adam berberde, kiraathanede sandalyede otururken falan bir de bakarsın enseden tokadı tak diye yer. Ulan deyip geri bakar ama herif kaçtı, gitti tabi. Ama yakalasa o, onu devirir aşağı. Biraz daha durur, bir şaplak daha gelir. “Kim vuruyor bana” falan der. Kimini yakalayabilir, kimini yakalayamaz.

Bizim teröristlerle uğraşmamız gibi. “Bu nedir yahu” der, ne olduğunu anlayamaz. Yanındakilere “Arkadaş kimseye bir şey olmuyor. Niye hep gelip bana vuruyorlar” der. Ama sendeki kelle kimse de yok. Sen de gerdan yerinde. Kafanı çalıştırsana.

Geldiğimiz noktada ensesine tokadı yiyen adam yanındakilere danışır. Der ki “Bu iş niye hep benim başıma geliyor arkadaş. Kimseye vuran kaçan yok.” Tabi arka planda Avrupa’sı, Yahudi’si, Siyonist’i hepsi beraber. Bunların derdi bu memleketi parçalayıp, bölmek. İslam yurdunu yeniden işgal etmek. Dertleri budur. İntikam hırsı da var tabi bu gavurlarda.

GAVURLAR BURALARI ÖZLEMİŞLER

Türkiye’nin 10 vilayetinde Yahudi’nin gözü var, öbürünün bilmem kaç vilayeti alma hevesi var. İstanbul gözdeleri. “Ne zaman döneceğiz Konstantinopolis’e?” diyorlar. Adamlar Of’u, Çaykara’yı, Trabzon’u özlemişler, Pontus hayalleri kuruyorlar. Rumlar oralara gelmek istiyorlar. Eski köyleri var. Her tarafta Ermeni köyü var. Buralar fetih topraklarıdır. Ganimet arazileridir buralar. En helal malımızdır buralar.

Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem):

«أَحَلَّتْ لِي الْعَنَائِمُ.»

“Ganimetler bana helal edildi” (Buhârî, Mesâcid:23, no:427, 1/168) buyurdu.

FETVASIZ FETİH YAPILMAMIŞTIR

Bizim ecdadımız kıymetli fetihler yaptılar, adaletle hükmettiler. Gavurlara da dünyada rahatlık verdiler. Onlar kendi aralarında sıkıntıdaydılar. Çünkü birbirlerine zulmediyorlardı. Ama İslam kimseyi kimseye zulmettirmez. İslam Müslümanı da gavurun üstüne mu-sallat etmez. Herkese hakkını verir.

Mustafa İslamoğlu bu fetihlere zulüm dese de, kendisi fetih topraklarında oturduğu halde ecdadımıza hakaret etse de, bunların din adına konuşacak bir yetkileri yok. Din adına konuşacak şeyhülislam, dünya kadar kadılar, kadi’l-kudatlar, binlerce, on binlerce, yüz binlerce ulema, evliya geçmiş bu memlekette.

İbni Kemallerin, Ebu Suudların yanında bunlar besmele çekemez. Hiçbir şey bilmiyorlar. O adamların fetvalarıyla bu fetihler, gazalar olmuş. Kendi kafasına göre adam gidip de bir yeri fethedebilir mi fetvasız?! Çünkü cihat meselesi bu. Kur’ân’a, sünnete uyarırsa cihat olur. Kendi keyfine uyan cihat olmaz.

KÂFİRLER VE İRAN; ARAPLARA VE TÜRKLERE DÜŞMANDIR

İran zaten bu işin başındadır. Çünkü İran’a Safeviler’den beri Şii gelmiş. Fars milletinin devlet rejimi Şii olmuş. Dolayısıyla burada Ehl-i Sünnet düşmanlığı var. Bir de Farsların Türklere ırkçılık düşmanlığı var. Ayrıca Araplara çok düşmanlıkları var. Çünkü Araplar Kısra’yı, Mecusi devletini bitirdi. Hazreti Ömer zamanında sahabe-i kiram Acem beldelerini fethettiği için ona da çok düşmanlıkları var. Özellikle Hazreti Ebubekir’i ve Ömer’i onun için sevmesler. Çünkü onların zamanında Acem yurtlarına fetihler başladı. Mecusiliği severler. Hazreti Ömer’i şehit eden, Mecusi, ateşe tapan Ebu Lülüe’nin niye İran’da türbesi var. Anıt türbesi var. Mecusilik hayranıdır hâlâ. Dolayısıyla Arap Müslümanlara intikam hırsları var. Özellikle Yavuz Sultan Selim’e çok büyük düşmanlıkları var. Kabri nur olsun. Demek onlara ne kadar zarar vermiş ki onu hedef seçmişler. Bizim de o zata o denli minnettar olmamız gerektiğini anlamamız lazım.

KÂFİRLER SADECE EHL-İ SÜNNET’LE NİÇİN UĞRAŞIR?

Kâfirler İran’ın durumunu iyi değerlendiriyor. Amerika’nın ve Yahudi’nin İran’la zıt gibi görünmelerine bakmayın. Arkadan hep işbirliği içerisinde dirler. Ehl-i Sünnet’e dokunulduğu zaman hepsi birleşirler. Suriye’de, Yemen’de, Irak’ta birleştikleri gibi. Irak, İran’ın emri altındadır. Hükümet Şia’dır. Eski Başbakan Mâlikî İran kuvvetleriyle beraber Ehl-i Sünnet’e neler etti. Saddam’ın devrilmesi neticesinde darbe Sünnîlerin üzerine indi. Ona Amerika da, Yahudi de bir şey demez. Çünkü tek cihat edecek, Allah için fetih yapacak, Allah’ın dinini hâkim kılmak için davası olan sadece Ehl-i Sünnet var. Bakın tek Türkler var demiyorum. Tek Ehl-i Sünnet olanlar var.

O zaman bütün harp bunun üzerinedir. Onun için tokadı devamlı Ehl-i Sünnet yer.

Adam sordu işte “Bu tokat hep niye bana geliyor arkadaş?” Oradaki akıllı biri ona “Sende bu kelle varken, bunda da bu para varken sen devamlı tokadı yiyeceksin” dedi. Çünkü herifin parası bitmiyor. Burada geberen geberene ama bitmez ki. Çapulcu biter mi? Arkadaki gücün de parası çok, silahı çok. Sende de böyle bir vatan var. Onun için sen bu tokadı yiyeceksin. Onun için şehitler devam eder. Biraz durur, devam eder. Devam etsin mi? Tabi ki etmesin! Tedbir almalı mı? Alalım. Tedbirlerimizi çok arttıralım ki bu felaket dursun.

ÇÖZÜM SÜRECİ TERÖRÜ ARTIRDI

Zaten Çözüm Süreci belasının şimdiki faturası bunlar. Adamlara bu kadar fırsat verilir mi? Şehirleri cephaneliğe çevirdiler. Adamlar geçtiğimiz günlerde müstakilliğini ilan etti. “Ben özgürüm” falan dediler. Ayrarı yok içmeye, tahtıranla gider bilmem neye...

Senin özgürlükten ne haberin var. Özgürlük dediğinin manası nedir? “Ben Türkiye’den ayrılacağım” diyor. Eee ne olacaksın? Yahudi’ye yem olacaksın. İnim inim inleyeceksin. Halkını da perişan edeceksin.

Kürtler ayrılmak istemiyorlar ki. Rahat rahat yaşıyorlar burada adamlar. Canları, namusları, ırzları hepsi güven altında. Yanımızdaki bütün memleketlerde hiçbir güvence kalmamış. Ne mal emniyeti, ne can emniyeti, ne ırz emniyeti, ne namus emniyeti var! Bakın milyonlarca insan muhacir, perişan. Her gün denizlerde boğuluyorlar. Yüz binlerce insan Avrupa’ya gitmeye çalışıyorlar. Avrupa onları almıyor, denizlerde boğuluyorlar.

Myanmar öyle, Müslümanların etlerini Budistler diri diri yiyorlar! Ey terörist! Sen hiç ders almıyor musun? Türkiye’den ayrılırsan ne olur? Zaten beraberken bile zor koruyoruz kendimizi bu kadar dünyanın gâvurundan. Sen birkaç vilayet halinde ayrılmakla ne yapacaksın? Tam Yahudi’nin maskarası olacaksın. Ama o terörist gavurluğa şartlandığı için bunları anlamaz.

Bizim halkımız, Müslüman Kürtler, Ehl-i Sünnet insanlar vefalıdır. Vatana, millete bağlıdır. Bakın askere gönderiyorlar çocuklarını. Ekseriyette böyle bir sorun yok.

Şimdi bu noktada size Vahdet Gazetesi’nde 14 Ağustos 2015 Cuma günü neşredilen bir yazıyı nakledeceğim ki okuyup okutmanızı önemle tavsiye ediyorum.

PKK YAHUDİLERİN KÜRTLERİ İMHA PROJESİDİR

Yahudilerin Kürtleri ortadan kaldırmak, intikam almak için PKK’yı kurduğunu öne süren Vahdet Gazetesi makalesinde, bu iddiayı tarihi olaylara dayandırdı.

Bayram “Kürtlerin kurduğu en eski devletlerden Babililer, İbrânî devletini yıktı. Onun için Yahudiler, Kürtleri en baş düşmanları olarak görürler” dedi.

“Bu yazıda mücmel olarak anlatılanlar katiyen âfâkî değildir. Antisemitik bir hevesle de kaleme alınmış değildir.

Bu siyâsî bir mekanizmanın işleyişi hakkında hülâsa bir rapordur. Bu mekanizma bilinmeden Türkiye’de cereyan eden hadiseleri anlamak ve teşhis etmek imkânsızdır”.

Vahdet Gazetesinde PKK’nın kuruluş amacına ilişkin çok çarpıcı bir yazı yayımlandı.

İBRANİ DEVLETİ DÜNYA TİRACETİNİN MERKEZİ

Yahudiler ile Kürtler arasındaki ilişkilerin geçmişi hakkında bilgi veren Bayram, şu ifadeleri kullandı: “M.Ö.1000 yıllarında İsrailoğulları büyük bir devlet kurmuşlardı. İbrânî Devleti diye bilinen bu devletin doğu hududu Fırat Nehri’ne, batı hududu Akdeniz ve Nil Nehri vadisine dayanıyordu.

İbrânî Devleti’nin yerleştiği bu bölge o günün dünyasında, dünya ticaretinin merkezi konumundaydı. M.Ö. 600 yıllarında İbrânîlerle, Kürtlerin kurduğu en eski devletlerden Babililer komşu olup siyasi gerginlik yaşamaktaydı.

YAHUDİLERİN EN BAŞ DÜŞMANI KÜRTLERDİR

“Netice itibariyle Babilliler’in İbrânî Devleti’ni yıkıp, İsrailoğulları’nı katliama ve sürgüne tabi tutmasından sonra Yahudiler bir daha devlet kuramadılar ve Arz-ı mev’ûd dedikleri topraklarda tutunamadılar. Yahudilerin bu Arz-ı mev’ûd hasreti 2 bin 500 sene yüreklerinde yaşattılar. Onun için Yahudiler, Kürtleri en baş düşmanları olarak görürler. Kürtlere karşı 2 bin 500 sene gönüllerinde sakladıkları intikam duygusu ile hınca hınc doludurlar.”

İMHA PROJESİ ÇOK SİNSİ YÜRÜYOR

1917 yılında İngilizlerin Filistin’i işgali ile Yahudilerin, Arz-ı mev’ûd dedikleri topraklar dalga dalga dönmeye başladığını hatırlatan Tarihçi Bayram, şöyle devam etti: “Yahudilerin Kürtlere karşı bu gizli düşmanlığı onların yüreğinde daima tazeliğini korumaktadır. Bu amaçla bir ‘Kürt imha projesi’ geliştirmiş bulunuyorlar. Bu proje çok sinsî bir şekilde yürütülmektedir. Emperyal güçleri yönlendirerek, Kürtleri dört ayrı devlet içinde (Türkiye, Irak, İran ve Suriye) azınlık duruma getirmişlerdir.”

MOSSAD’LA ÖCALAN’IN İRTİBATI

“Yahudi entelijanı bu dört devlette de sistemli bir biçimde Kürt düşmanlığı yaratmaya çalıştılar. Türkiye’de de son 40 yılda Yahudiler, Kürt İmha Projesi’nin bir parçası olarak PKK denilen örgütü aktif olarak devreye sokmuş durumdadılar. Abdullah Öcalan daha talebe iken Mossad ajanları onunla temasa geçmiş, onu kullanmaya başlamışlar ve bu macera hâlen devam etmektedir.”

“Netice itibari ile demek istiyorum ki, PKK bir Yahudi kuruluşudur” diyen Prof. Bayram, “Kürt İmha Projesi anlaşılmadan Ortadoğu’da cereyan eden siyâsî olayları doğru olarak okumak ve teşhis etmek imkânı yoktur.

DİYANET ŞEHİTLİĞİN FAZİLETLERİ HAKKINDA HUTBE OKUTMALIDIR

﴿وَلَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتًا بَلْ أَحْيَاءٌ
عِنْدَ رَبِّهِمْ يُرْزَقُونَ﴾

“Allah yolunda öldürülenleri sakın ölüler sanmayın. Bilakis onlar diridirler, Rableri katında rızıklanmaktadırlar” (Âli İmrân Sûresi:169) buyruluyor Kur’ân-ı Kerîm’de.

Bir diğer âyet-i kerîmede:

﴿وَلَا تَقُولُوا لِمَنْ يُقْتَلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتٌ بَلْ أَحْيَاءٌ
وَلَكِنْ لَا تَشْعُرُونَ﴾

“Allah yolunda öldürülenlere ölüler demeyin, hayır diridirler, fakat siz sezmezsiniz” (Bakara Sûresi:154) buyruluyor. Burada da “Demeyi bırak, aklınızdan bile geçirmeyin, zannetmeyin” buyruluyor. Rablerinin mânevî civarında rızıklandırılıyorlar. Bakın rızıklandırma öbür ölülerde yok. Şehitlerde rızık da var. Yani yeme-içme devam ediyor. Cennet ırmaklarında gezinti devam ediyor. Diğer ölülerde bu yok. Şehitlere özel muameleler var.

ŞEHİT, SADECE YAKINLARININ ENDİŞESİNİ TAŞIR

Allâh-u Te‘âlâ şöyle buyurmaktadır:

﴿فَرِحِينَ بِمَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ﴾

“Allâh’ın lütfundan verdiği nimetle sevinçlidirler.” (Âli İmrân Sûresi:170)

Yarın âhirette şehide: “Dünyaya bir daha döner misin?” deseler, “Dönmem” der. Orada o kadar rahat etmiş, artık ne çeksin bu dünyanın zahmetini, sıkıntısını. Âyet-i kerîmenin devamında da şöyle buyrulmaktadır:

﴿وَيَسْتَبْشِرُونَ بِالَّذِينَ لَمْ يَلْحَقُوا بِهِمْ مِنْ خَلْفِهِمْ أَلَّا
خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ﴾

“Bir de (henüz şehit olmadıkları için) arkalarından kendilerine kavu şamamış olan kimselerle ilgili (olarak kendilerine bildirilmiş olan): “Onlar üzerine hiçbir korku yoktur ve ancak onlar mahzun olacak degillerdir!” müjdesiyle sevinmektedirler!” (Âli İmrân:170)

Adam şehit olduğu zaman anasına, babasına, karısına, yakınlarına Allâh-u Te‘âlâ özel bir lütufta bulunuyor. Onlara, onların haberini veriyor. “Siz ki Allah yolunda şehit oldunuz.

Geride kalanlarınız adına da korkmayın, üzülmeyin. Onları da korkutmayacağım. Onlar da mahzun olmayacaklar. Onları da ben İslam üzere yaşatacağım. Onlara da iki cihanda korku, üzüntü yaşatmayacağım” diyor. Niye? Çünkü o şehit bir tek “Çocuğum, karım, anam, babam üzüldüler. Onların sonları acaba ne olur? Onlar benimle buluşur mu? İmanlı ölüp cennete girerler mi? Bir sıkıntı var mı?” endişesi yaşar. Kendi adına endişesi kalmaz. Mevla orada da ona “Müjde veriyorum” buyuruyor.

ŞEHİT AİLESİNE LÜTUFLAR VAR

Yani bir şehit verdiği zaman arkadan o aileye öyle bir rahmet geliyor ki Allâh-u Te‘âlâ onlar adına şehide garanti veriyor. Âl-i İmrân Sûresi’nin âyeti bu. “Onlar korku ve üzüntü çekmeyecek” diyor. Bu ne demek yani? Allah müjde veriyor. Allah bilmez mi onun sonunu. Demek ki şehidin yakınları da sabrederlerse, Allah için niyet ederlerse ve razı gelirlerse oradan azami derecede faydalanırlar. Niye bağırp, çağırıp, yırtıp, dövünüp sevabını eksiltesin, makamını eksik edesin. Arkada kalanın makamından bahsediyorum tabi, çünkü şehidin makamına bir şey olmaz.

Ey şehit yakını! Sana da yazık. Sen de kazan. Rabbim herkesi kazandırıyor. Kimseyi zayi etmez ki seni niye zayi etsin?! Sen bu kadar üzüntü çekiyorsun. Bu üzüntü boşuna mı?! Ciğerin yanmış, için yanmış. Senin üzüntün başkası gibi değil. Allâh-u Te‘âlâ tabi ki sana da bir özellik verecek. Çünkü:

﴿إِنَّمَا يُوفَى الصَّابِرُونَ أَجْرَهُمْ بِغَيْرِ حِسَابٍ﴾

“Sabredenlere mükafatları hesapsız verilecektir” (Zümer Sûresi:10) buyuruyor.

Ee sabır kolay mıdır? Ölüm bu yani. Yetiştirdiğin evladını, canını, ciğerini toprağa veriyorsun. Bu ne büyük sabır ister. “Namaza, abdeste, teheccüde, zekâta ölçülü veririm ama sabra ölçsüz veririm” buyuruyor Allâh-u Te‘âlâ. “Hesapsız veririm, ona saçarım” diyor. Onun için kaybeden yok yani. İmanı olan, Ehl-i Sünnet’e göre itikadı olan bir Müslümanın kaybetme şansı yok yani. Allah-u Teala “Ecrini zayi etmem” buyuruyor.

GÖZ YAŞARIR, KALP ÜZÜLÜR

Tabi ki üzülmemek elde değil. Rasûlüllâh (Sallâhu Aleyhi ve Sellem):

«إِنَّ الْعَيْنَ تَدْمَعُ وَالْقَلْبَ يَحْزُنُ.»

“Göz yaşarır, kalp üzülür” (Buhârî, Cenâiz:42, no:1241, 1/439) buyurdu Rasûlüllâh (Sallâhu Aleyhi ve Sellem). Oğlu İbrahim vefat ettiğinde o da ağladı. Ağlamak serbesttir, hatta sünnettir. Ağlamamak merhametsizliktir. Ağlanılacaktır, üzülmenecektir. Ama bağrılmayacak. Haşa “Beni mi buldun?” diyerek Allah’a itiraz olmaz. Yaka yıpratmak, yanak tokatlamak, diz dövmek gibi şeyleri İslam yasakladı. Hadis-i Şerîfte:

«لَيْسَ مِنَّا مَنْ لَطَمَ الْخُدُودَ وَشَقَّ الْجُيُوبَ.»

“Yakasını yıpratın, yanağına tokat atan bizden değildir” (Buhârî, Cenâiz:34, no:1232, 1/435) buyruluyor. Tabi burada cahiliyet lafları etmekle birlikte olanı söylüyor. Yani “Bu kadar adam yaşıyor, benim oğlumu mu buldun?” gibi laflar edenlerden bahsediliyor. Bunlar cahiliyet laflarıdır. Müslümanın konuşacağı laflar değildir.

İŞİD KONUSUNDA OLDUĞU GİBİ DİYANET ŞEHİT AİLELERİNE TESELLİ ŞUURU VERMEK İÇİN BENİ Mİ BEKLİYOR?

Bu noktada şuur önemli. Sen bu âyetleri, hadisleri millete okumazsan, askere, polise bunları güzel hocalar tarafından okutturamazsan, sen bu şehitlik şuurunu aşılamazsan, bu adamlar buraya gelirken anasına, babasına dînî bir hizmet yapmazsan... Yahu şu kadar âyet, hadis okuyoruz.

Geçenlerde katıldığım TEKETEK programında “Diyamet İşid hakkında ne yaptın?” dedim. Hemen dediğim hafta rapor hazırladılar. Oysa İşid kaç senedir var. O hafta rapor hazırladılar ve hutbe okuttular.

Yahu bu şehitlik hakkında bu kadar âyet, hadis var. Allâh’ın kazasına rıza konusu var. Bu kadar insanın evine, ocağına ateş düşüyor. Şu millete bir şey hazırlasanıza. Bir hutbe bu konuda okuttursanız.

İLİMSİZ NİYET OLMAZ

Dünya kadar âyet, hadis daha var. Şu benim konuştuğularım zerresi olmaz. İnsanların gönlüne ferahlık için bunlardan bir şey serpiştirsenize. Bu ırkçılığa, bu teröristlere karşı bir âyet, hadis okuttursanıza. Bu millete “Yapmayın, etmeyin. Aklınızı başınıza devşirin. Çoluğunuz, çocuğunuza sahip çıkın. Bu Pkk.cılar vatan, millet düşmanları, müfsit insanlar. Bunlara meyletmeyin” desenize. Bu hususta Allâh ve Rasûlü’nün beyanları yok mu?! Kur’ân’da, sünnette bu konuların hepsi yok mu? Var. Peki niye bu konular konuşulmuyor?! Onun için diyorum ki ameller niyetlerle alakalıdır. Niyetler ise ilimle ve şuurla alakalıdır. Bilmeyen neye niyet edecek?! Bilmeden niyet olmaz. İlimsiz, şuursuz niyet olmaz. Niyetsiz namaz, niyetsiz amel olur mu?!

BU İLAHİYATÇILAR VARKEN NASIL TESELLİ OLSUNLAR?

Oğlu şehit oldu bu adam neye niyet edecek? Neye razı gelecek? Buna dair kendisine ne müjde var? Bunun ne sevabı var? Bu adama Allâh ne vaat etmiş? Bunları açıklamak lazım değil mi?! Benim mi demem lazım her şeyi arkadaş! Bu kadar müessese, kurum ve kuruluş var. Kattirilyonlarca bütçeleri var. Ben garibanın biriyim. Benim ne imkânlarım var?! Bu millete yazıktır. Şuursuz, ilimsiz bırakıldı. Ruhlar âleminden habersiz bırakıldı. Ölüm ve ötesinden habersiz bırakıldı. Zaten ilahiyatçı bir takım hocalar bütün bunları inkar etti. Adam “Hediye de gitmez. Fâtiha da okuma” diyor. Yahu kadının yavrusu şehit düşmüş, bu da hoca olmuş, zındık. Çıkmış kadına “Boşa Fâtiha okuma” diyor. Bu insan neyle teselli olacak arkadaş?! Ruhuyla bir irtibat kuracak işte. O da ona Fâtiha’yı yasaklıyor. Bu adamlara bir tane dur diyen yok.

ŞEHİTLİK ŞUURUNA SAHİP TOPLUM VATANINI VERMEZ

Milletin kutsallarıyla oynamayın arkadaş. Milletini dini var, kutsalları var, örfü var, meşru adetleri var. Ne demek “Ölüsüne, dirisine okumayacak?” Şimdi bir de bunları konuşuyorlar. Ruhlarla irtibatı kopartmışlar. Ondan sonra Vehhabi kafasındaki ilahiyatçılar “Ölen gitti”

diyorlar. Bu sefer şehit yakınları hepten üzüyorlar ölen gittiye. Çünkü ona gitmediğini anlatacaksın. Diri olduğunu anlatacaksın. Cuma geceleri evleri gelip, ziyaret ettiğini anlatacaksın. Senden hediye beklediğini anlatacaksın. O şuurda olursa, o müessese yaşar. O toplum canlı kalır. O toplum işgal edilemez, vatanını vermez. Ama adama “O boşuna, bu boşuna. Ölü gitti boşuna. Fâtiha okuma gitmez. Sevap hediye gitmez” diyor. Adamın bütün irtibatı kesildi. “Eyvah oğlum boşuna gitti” diyor.

VEREN DE, ALAN DA ODUR

Onun için biz âhirete inanmış kimseleriz. Ruhlar âleminden haberdar olan kimseleriz. Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) bizlere ruhların buluştuğunu haber verdi. Dünyadaki buluşmada rüyadaki buluşmadır işte. Nice ölümlerle görüşüyoruz. Ölmüş kişileri görüyorum ben. Siz de görürsünüz. Rûhânî buluşma odur. Haber alıyoruz, bilgi alıyoruz. Biz bir şey söylüyoruz. Benim ölümleri gördüğüm bayağı oluyor. Tanıdıklarımın yani. Tanımadığından da görebilirsin. Ben “Abdülkadir Geylani’yi gördüm” diyor adam. Bunlar boş şeyler değil, aksine hoş şeyler. Hadis-i Şerîfte:

«الرُّؤْيَا الصَّالِحَةُ بُشْرَى مِنَ اللَّهِ.»

“Sâlih rüya (mümin için) Allâh’tan bir müjdedir” (Tirmizî, Rüyâ:1, no:2270, 4/532) buyruluyor. Çünkü Allâh-u Te’âlâ mümini rahatlatır, ferahlatır. Âhiretle ilgili olaylardan haberdar eder. Böylece insanın da azmi güçlenir. İtikadı şuuru artar. Artık malından da, canından da bir şey gitse rıza gösterir. Meyvaları gitse, gönlünün meyvası çocuğu gitse rıza gösterir.

﴿إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ﴾

“Şüphesiz biz Allâh’ın mülküyüz ve ancak O’na dönecek kimseleriz.”

Aldığı da Allah’ındır, verdiği de Allah’ındır. İşte bu şuurla vatanımızı, asker ve polis yavrularımızı, her kademedeki komutanlarımızı Rabbimizin himayesine emanet eder, siz değerli okuyucularımızdan asker-polis şehitlerimizin ruhlarına hediye etmek üzere, kelime-i şehadetler, Fâtihalar ve Yasinler okumanızı bekleriz.

ASKER ŞEHİTLERİMİZ

BİNBAŞI ARSLAN KULAKSIZ, P. ÜSTTEĞMEN İBRAHİM TANRIVERDİ, J. ASTSUBAY ÜSTÇAVUŞ DURSUN TAŞTİKEN, J. BAŞÇAVUŞ İSMAIL YAVUZ, ASTSUBAY MEHMET YALÇIN NANE, P. UZM. ÇAVUŞ ZİYA SARPKAYA, UZM. ÇAVUŞ ALİ GÖKÇE, UZM. ÇAVUŞ FATİH GÖKŞEN, J. UZM. ÇAVUŞ İBRAHİM TAŞ, UZM. ÇAVUŞ MEHMET ACAR, UZM. ÇAVUŞ MEHMET KOÇAK, UZM. ÇAVUŞ VELİ ATEŞ, UZM. ÇAVUŞ YASİN GENÇER, UZM. ONBAŞI MUHAMMET ORUÇ, JAN.A UZM. ON. MÜSELLİM ÜNAL, P. ONBAŞI HAMZA YILDIRIM, ER ABDULHALİK ARAZ, ER ABDÜLKADİR PEKTAŞ, J. ER BARIŞ AKKABAK, ER BARIŞ AYTEK, J. KOMANDO ER DOĞAN ACAR, J. ER MEDET MAT, J. ER MANSUR CENGİZ, P. ER ÖMER KAĞAN KANDEMİR, UZM. ÇAVUŞ HÜSEYİN ÖLMEZ, J. ASTSUBAY ÇAVUŞMEHMET GÜRLEK, UZM. J. 4. KAD. ÇAVUŞ HAŞİM DİRİK, J. UZM. ÇAVUŞ MUSA SAYDAM, J. ASSUBAY BAŞÇAVUŞ NURETTİN ÖZTÜRK, J.UZM.ONB. LATİF ADIGÜZEL, J.AST.KD.ÇVŞ. METİN AYDEMİR, J.UZM.ÇVŞ. MUHAMMET TUFAN, UZM.ÇVŞ. HAKAN AKTÜRK, UZM.ER FERDİ GEREKLİ, UZM.ER BARIŞ AKAN, ER ÖMER ERÜSTÜN, ER BAHADIR AYDIN, ER M.ALİ BARKIN, J.TEĞ. HUBEYİD TURAN, ER EMRE KAN ARLI, ER RECEP BEKÇİ.

POLİS ŞEHİTLERİMİZ

POLİS MEMURU ABDULLAH ÜMİT SERCAN, POLİS MÜDÜRÜ BEYAZIT ÇEKEN, POLİS MEMURU İSA İPEK, POLİS MEMURU MEHMET UYAR, POLİS MEMURU MUHAMMED ONUR DEMİR, POLİS MEMURU MUHAMMET FATİH SIVRİ, POLİS MEMURU MUSTAFA YAYHA MERTCAN, POLİS MEMURU OKAN ACAR, POLİS MEMURU RESUL KAYAOĞLU, POLİS MEMURU SALİH HÜSEYİN PARÇA, POLİS MEMURU SERDAR KAZAR, POLİS MEMURU SAVAŞ AKYOL, POLİS MEMURU ŞAHİN POLAT AYDIN, POLİS MEMURU FEYYAZ YUMUŞAK, ŞUBE MÜDÜRÜ BEYAZIT ÇEKEN, POLİS MEMURU ABDULLAH ÜMİT SERCAN, POLİS MEMURU BÜNYAMİN TORĞUT, POLİS MEMURU TANSU AYDIN, POLİS MEMURU MEHMET UYAR, KOMİSER AHMET ÇAMUR.

AMELSİZ İMAN OLUR AMA İMANSIZ AMAL GEÇERSİZDİR

RESUL BÖLÜKBAŞ

Hemen hemen her sayımdaki yazımda işaret ettiğim gibi iman bir bütündür. Tecezzi kabul etmez. Amel ise imandan bir cüz değildir. Öyleyse sağlam akideye sahip olan bir kişinin ameli olmasa da mümindir. Bundan elbette ki “Amel olmasa da olur” anlamı çıkmaz. Ameller derecesine göre farz, vacip, sünnet, müntahap, haram, mekruh, müfsid gibi nevilere ayrılır. Bunlardan farz vacip olanların terk edilmeleri caiz değildir.

Farzın terk edilmesi haramın işlenmesi halinde, eğer Allah tarafından affedilmemişse azapla karşılık bulur. Ancak bu azap ebedi olmayıp geçicidir. Keza vacibin terkinde veya tahrimen mekruh olanların işlenmesinde de azap olacak ancak bu azap farzın terki veya haramın işlenmesi halinde olacak olan azaptan daha da düşük olur. Sünnetlere gelince onlarda Amel-i Salih kısmına girerler. Allah’a tekarrub (yakın olmak) Şefâat-ı Rasül’e nail olmak için önemli hususlar olduğu gibi farz ve vacipleri de koruyan kalkanlar mesabesindedir. Ancak şunu iyi bilmemiz lazımdır ki hasenatın küçüğü ve büyüğünün geçerliliği imandan sonradır. Eğer iman ve tevhit yoksa yapılan tüm ameller hebadır, boşnadır.

Hiçbir şekilde o amellere karşılık verilme-yecektir. Bu husus Kur’ân-ı Kerim’de Furkan Suresinin 23. Ayetinde şöyle arz edilmektedir:

وَقَدِمْنَا إِلَىٰ مَا عَمِلُوا مِنْ عَمَلٍ
فَجَعَلْنَاهُ هَبَاءً مَّنْثُورًا

“Onların yaptıkları her bir iyi işi dikkate alı-
rız, fakat onu saçılmış zerreler haline getiririz.”

Burada iman ve tevhitte uzak olanların amellerinin heba olup hiçbir yararını göreme-yecekleri bildirilmektedir. Unutmamak lazım ki Mekke müşrikleri de ibadet ediyorlar Kâbe’yi tavaf ettikleri gibi dağlara çıkıp yağmur dualarında bulunuyorlardı. Zira onlar Allah’ın varlığına, yüceliğine, kudretine, öldüren, ihya eden, rızık veren, kâinatı sevk-u idare edenin Allah olduğunu biliyorlar ve buna inanıyorlardı. Ancak bunun yanında elleriyle yaptıkları putlara da secde etmekten vazgeçmiyorlar ve böylece şirk içinde yaşıyorlardı.

Bu hususu Cenâb-ı Hakk, Kur'ân-ı Kerim'in Yunus Suresinin 31. Ayetinde şöyle ferman ediyor:

قُلْ مَنْ يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ أَمَّنْ
يَمْلِكُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَارَ وَمَنْ يُخْرِجُ الْحَيَّ
مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَمَنْ
يُدَبِّرُ الْأَمْرَ فَسَيَقُولُونَ اللَّهُ فَقُلْ أَفَلَا تَتَّقُونَ

“De ki, “size gökten ve yerden kim rızık veriyor? O, kulaklara ve gözlere hükmeden kim? Ölüden diriye, diriden ölüyü çıkararak kim? İşleri idare eden kim?” Hemen “Allah’tır” diyecekler. De ki, “O halde Allah’a karşı gelmekten sakınmaz mısınız?”

Bu ayetten de anlaşıldığı gibi müşrikler Cenâb-ı Hakk’ın varlığına inandıkları gibi onun kudret, ihya, imate ve tekvin sıfatlarına da inanıyorlar ancak bunun yanında şirkten de kaçınmıyorlardı.

Allah’ın varlığına inandıkları için de kendilerince meşru gördükleri ibadet yöntemi ile ibadet etmekten de geri kalmıyorlardı. Buna rağmen Cenâb-ı Hakk’ın bunları imana, tevhide ve takvaya davet etmeye ısrar etmesi, bunların iman ve amellerinin geçersiz olduğunu bildirmektedir. Evet, şirk ve küfrün neveleri, çeşitleri olabilir ama hepside neticede şirkdir. Bunun ehveni olamaz.

Bir insan ha bir puta, ağaç veya taştan yontulmuş bir cisme tapsın, ha bir insanda Ulûhiyet olduğunu iddia ederek o insanın İslâm’a ve Kuran’a aykırı olan fikirlerini tasvip etsin, aralarında hiçbir fark yoktur.

Yüce kitabımız Kuran’a ve onun ahkâmına alternatif aramaya çalışmak hatta Kuran ahkâmından daha güzelini bulduğunu iddia etmekte şirkdir.

Bunları ve Kuran’a ters olan fikirlerini kabul edenlerin de puta tapan müşrikler mesabesinde muamele görecekları apaçıktır.

Değil sıradan bir insanda, Ulul Azm peygamberlerden birinde Ulûhiyet görmek bunları Ubudiyetten Ulûhiyet mertebesine çıkarmakta şirkdir.

Öyle ise Üzeyir (Aleyhisselâm) ve İsa (Aleyhisselâm)’ın Allah’ın oğlu olduğunu iddia eden Yahudi ve Hıristiyanların da küfür yönünden diğer müşriklerden farklı olmadıkları ortadadır. Bu hususu Cenâb-ı Hakk Kur’ân-ı Kerim’in Tevbe Suresinin 30. Ayetinde şu şekilde beyan etmiştir:

وَقَالَتِ الْيَهُودُ عُزَيْرٌ ابْنُ اللَّهِ وَقَالَتِ
النَّصَارَى الْمَسِيحُ ابْنُ اللَّهِ ذَلِكَ قَوْلُهُمْ
بِأَفْوَاهِهِمْ يُضَاهِئُونَ قَوْلَ الَّذِينَ كَفَرُوا
مِن قَبْلُ قَاتَلَهُمُ اللَّهُ أَنَّى يُؤْفَكُونَ

“Yahudiler, “Üzeyir Allah’ın oğlu” dediler, Hıristiyanlar da “Mesih Allah’ın oğlu”, dediler. Bu onların kendi ağızlarıyla uydurdukları sözlerdir. Daha önce inkâra sapmış olanların sözlerine benzetiyorlar. Allah onları kahretsin, nasıl da saptıyorlar!”

Bu Ayeti Celile’de açıkça anlaşılıyor ki bu sözü söyleyen Yahudi ve Hıristiyanlar asla tevhit üzere değildirler. Ayrıca Maide Suresi 17. Ayetinde de şöyle buyrulmuştur:

لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْمَسِيحُ
ابْنُ مَرْيَمَ قُلْ فَمَنْ يَمْلِكُ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا إِنْ
أَرَادَ أَنْ يُهْلِكَ الْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ وَأُمَّهُ
وَمَنْ فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ
وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَاللَّهُ
عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

“Andolsun ki “ Muhakkak ki Allah, Meryem oğlu Mesih’tir.” diyenler kâfir olmuşlardır. De ki; “Öyle ise Allah, Meryem oğlu Mesih’i, annesini ve yeryüzünde bulunanların hepsini helâk etmek isterse, Allah’tan bir şeyi (önlemeye) kimin gücü yeter? ” Göklerde, yerde ve ikisinin arasında bulunan her şeyin mülkü Allahındır. O, dilediğini yaratır. Allah (Celle Celâ-lühü), her şeye kadirdir.”

Bütün bunlardan anlaşılıyor ki iman ve tevhit esastır. Ve bütün peygamberlerin birleştiği ortak akidedir. Bu iman ve tevhit yoksa amel-lerin Hayr-u Hasenât’ın tamamı geçersizdir. Kur’ân-ı Kerim’de Zilzal Suresinin 7 ve 8. Aye-tinde şu şekilde beyan edilmiştir.

فَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا يَرَهُ
وَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ شَرًّا يَرَهُ

“Her kim zerre kadar hayır işlemişse onu görecektir. Her kim de, zerre kadar şer işle-mişse onu görecektir.”

Bu Ayeti Kerimede her ne kadar zerre miktar hayır veya zerre miktar şer işleyenin mutlaka karşılığını göreceği ifade ediliyorsa da bu ancak imandan sonra yapılan iyiliklerdir. Yoksa iman ve tevhitte mahrum olan kişinin ameli zerre değil küre kadar olsa bile heba olacağı, karşılığını göremeyeceği kat’ı delillerle sabittir.

Eğer iman varsa amelin ve hasenatin zerresi de daha büyüğü de değerlendirilecektir. Hatta bire bir değil, bire on, bire yedi yüz, belki daha da fazla katlanarak mükâfatlandırılacaktır.

Öyle ise iman ve tevhit her amelden kat kat üstündür. Hal böyle iken bakıyoruz insanlar amele kıymet verip amelle meşgul olurken, iman ve tevhid, gaflet veya cehaletten dolayı kavrayamıyor ve böylece telafisi mümkün olmayan zararlara düşüyor.

Bir yandan Allah’ın emri olduğu için namazını kılar, orucunu tutar, haccını yaparken diğer taraftan İslâm dinine alternatif aramanın peşin-de olabiliyor.

İlahî nizam olan Kuran nizamının geçersiz olduğu buna mukabil beşeri kuralların İslami kurallardan daha çok tercihe şayan olduğunu itikat etmek sureti ile kıldığı namazlar, tuttuğu oruçlar ve diğer amellerini heba edebiliyor.

Pişmanlığın fayda vermeyeceği o mahşerin dehşetinden hasret ve üzüntüye boğulmamak için bu gün itikatlarımızı ve amellerimizi gözden geçirerek, ehlişünnet üzere itikat edip amel etmemizin önemini bilelim.

Cenâb-ı Hakk sağlam akide ile ibadet eden, amel eden ve bu amellerde ihlâs eden kulların-dan eylesin.

Âmin

HADİS-İ ŞERİFLER

Sevban (Radiyallâhu Anh) anlatıyor; “Resûlullah (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) buyurdular ki:

“Size çullanmak üzere yabancı kavimlerin, tıpkı sofraya çağrışan yiyciler gibi, birbirlerini çağıracakları zaman yakındır.”

Orada bulunanlardan biri:

O gün (sayıca) az olduğumuzdan mı? diye sorunca, Efendimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) buyurdu ki:

“Hayır! Bilakis o gün siz (sayıca) çok olacaksınız. Lakin siz bir selin getirip yığdığı, hiçbir ağırlığı olmayan çer-çöp durumunda olacaksınız. Allah, düşmanlarınızın kalbinden size karşı olan korku duygusunu çıkaracak ve sizin kalplerinize “vehn/zaaf” atacaktır!”

Zaaf nedir ey Allah’ın Resûlü? Denilince:

“Dünya sevgisi ve ölüm korkusu!” buyurdular.” (Ebu Davud, Melahim 5,4297)

Abdullah b. Abbas (Radiyallâhu Anh) şöyle anlatıyor: “Resûlullah (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) buyurdu ki:

“Zilhiccenin ilk on günü tutulan her bir günün orucu, (sevap bakımından) bir senenin orucuna, ondaki herbir gecenin kıyâmı da Kadir Gecesi’nin kıyâmı (ihyâsı)na denktir.”

(Tirmizi Savm; 758; İbn Mâce Sıyam; 1728) (Tirmizi: Savm, 52; İbn Mâce: Sıyam, 39)

Ebu Hüreyre (Radiyallâhu Anh)’dan rivâyet edilen bir hadisi şerifte, Rasûlullah (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu:

“İmkânı olup da kurban kesmeyen kimse, bizim namazgâhımıza yaklaşmasın!” (İbni Mace 3123, Hakim 2/389)

Ebû Hüreyre (Radiyallâhu Anh)’dan rivayet edildiğine göre **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu:

“Umre ibadeti, daha sonraki bir umreye kadar işlenecek günahlara kefârettir. Mebrûr haccın karşılığı ise, ancak cennettir.” (Buhârî, “Umre”, 1; Müslim, “Hac”, 437. Tirmizî, “Hac”, 88; Nesâî, “Menâsik”, 3, 5, 77)

Abdullah b. Ömer (Radiyallâhu Anhümâ) anlatıyor; “Resûlullah (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) buyurdular ki:

“Kime dua kapısı açılmış ise ona rahmet kapıları açılmış demektir. Allah’a taleb edilen (dünyevî şeylerden) Allah’ın en çok sevdiği afiyettir. Dua, inen ve henüz inmeyen her çeşit (musibet) için faydalıdır. Kazayı sadece dua geri çevirir. Öyle ise sizlere dua etmek gerekir.” (Tirmizî, Da’avât 112, (3542)

Ebu Mûsa (Radiyallâhu Anh) anlatıyor;

Resûlullah (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) bir keresinde:

“İki Müslüman birbirlerine kılıç (silah) çekerlerse, katil de maktül de cehennemdedir” buyurmuşlardı. Orada bulunanlar:

Ya Resûlullah! Katili anladık cehennemdedir; ya maktülün suçu ne?

Dediler.

“Çünkü o da kardeşini öldürmeye azmetmişti.” Buyurdu. (Buhari Diyat 2, Fiten 10; Müslim Fiten 14, (2888)

Muâviye (Radiyallâhu Anh)’dan yapılan rivayete göre, Resûlullah (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

“Her günahın Allah tarafından bağışlanması umulur; ancak kafir olarak ölen adamın ve bir de kasten bilerek bir mümini öldüren kimsenin günahı affedilmez.” (Ebû Davud, Fiten: 6; Nesâî, Tahrîm: 1)

Bir Sahâbîyi Tanıyalım

**HZ. TALHA İBNİ
UBEYDULLAH**
(Radiyallahü Anh)

Hz. Talha ibni Ubeydullah (Radiyallâhu Anh), kahramanlığı ve eşsiz faziletleriyle Resûlullah'ın sayısız iltifatlarına mazhar olmuş, bilhassa Uhud Savaşı'ndaki kahramanlığıyla asırlar boyu hayranlıkla yâd edilmiş Resûlullah'ın en yakın ashâbındandır.

Hazreti Ebû Bekir(Radiyallâhu Anh)'ın vesilesiyle İslâmiyeti kabûl edip müslüman olmuştur. İlk îmân edenlerin sekizincisidir. Hazreti Ebû Bekir vasıtasıyla îmân edenlerin ise beşincisidir.

Dört Halife devrinin önde gelen şahsiyetlerinden, şûra meclislerinin mümtaz ve değişmeyen üyelerinden biridir.

Bütün hayatını Efendimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in uğrunda vakfetmiş, henüz hayattayken Efendimiz tarafından ebedi saadet yurdu olan cennetle müjdelenip "Aşere-i Mübeşşere"den olma bahtiyarlığına kavuşmuştur.

İsmi Talha ibni Ubeydullah bin Osman bin Amr bin Kâ'b olup soyu, altıncı kuşakta Hazreti Ebû Bekir ile, onuncu kuşakta ise Resûlullah (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) ile birleşir.

Künyesi Ebû Muhammed, lakabı Feyyaz ve Hayyir (Çok hayır işleyen)'dir. Hicretten yirmi dört yıl önce Mekke'de dünyâya gelmiştir.

Hazreti Talha (Radiyallâhu Anh)'ın evlilikleri ise; Humne binti Caḥş, Hazreti Ebû Bekir'in kızı Ümmü Gülsüm ve Ümmü Ebbân binti Utbe ile evlenmiş ve on tanesi erkek, dördü kız olmak üzere on dört çocuğu olmuştur.

Oğulları; Muhammed, İmrân, İsâ, Yahyâ, İsmail, İshâk, Yakub, Mûsâ, Zekeriyâ ve Sâlih olup kızları ise; Ümmü İshâk, Aişe, Şu'be ve Meryem'dir.

Ümmü Ebbân binti Utbe, kendisiyle evlenmek isteyen başka sahabeler olmasına rağmen o Hazreti Talha'yı tercih etmiş ve onunla evlenmişti. Ümmi Ebbân hatun'a Talhâ ibni Ubeydullah (*Radyallâhu Anh*)'la evlenme sebebi sorulduğu zaman, şöyle cevap vermişti:

“Onun ahlâkını bilirim. Evine girer kengüler yüzle girer, evinden çıkarken mütebessim çıkar, Kendisinden isteni İdiğinde verir, kendisine bir iyilik yapıldığı zaman teşekkür eder. Bir kusur görünce affeder.”

Hazreti Talha (*Radyallâhu Anh*) Müslüman olmazdan önce de ticâret yaptığı için sık sık Mekke dışına çıkardı. Bu seyahatlerinden birinde Şam yakınlarında bulunan Busra kasabasında bir panayıra gelmişti. Orada bulunan bir rahib:

- Panayıra gelenlere sorun bakalım, içlerinde Mekke'den gelen var mı? Diye seslendi. Bunun üzerine Hazreti Talha (*Radyallâhu Anh*):
- Evet, ben Mekkeliyim, deyinca rahip tekrar sordu:
- Ahmed zuhur etti mi!
- Ahmed kimdir?
- Abdullah bin Abdülmuttalib'in oğludur. Mekke, O'nun zuhur edeceği şehirdir. O

peygamberlerin sonuncusudur. Kendisi Harâm-i Şerîften çıkarılacak ak, sonra hurmalık bir yere hicret edecektir.

Rahibin bu sözleri Hazreti Talha'nın kalbine yer etti. Oradan ayrılıp Mekke'ye geldiğinde tanıdıklarına:

- Olan biten bir şey var mı? diye sorunca:
- Evet var! Abdullah'ın oğlu Muhammed-ü'l-Emin peygamber olduğunu iddia etti. Ebû Kuhafe'nin oğlu Hz. Ebû Bekir'de Ona uydu, dediler.

Bunun üzerine doğruca Hazreti Ebû Bekir (*Radyallâhu Anh*)'ın yanına gitti. Onun müslüman olduğunu öğrenince, rahibin söylediklerini Ona anlattı. Sonra birlikte Resûlullah'a gittiler ve O'da kelime-i şehâdet getirip müslüman oldu ve sonsuzluk kervanına katıldı. Rahibin sözlerini Peygamber Efendimiz (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)'e de anlatınca Resûlullah tebessüm buyurdular.

İşkenceye tabi tutulması

Talha bin Ubeydullah (*Radyallâhu Anh*) müslüman olduğu zaman en yakın akrabaları da dahil olmak üzere Mekkeli müşriklerden pek çok eza ve cefa gördü. Evine hapsedilip İslâm'dan dönmesi için günlerce aç ve susuz bırakıldı. Kardeşi Osman'da Hazreti Talha vasıtasıyla îmân etmişti, Müslüman olduğu için bu işkencelere o da tabi tutulmuştu. Hele namazlarını eda edecekleri zaman çektikleri sıkıntı ve onlara reva görülen işkence, tahammül edilecek cinsten değildi.

Mes'ûd bin Hıraş, gördüğü bir hâdiseyi şöyle nakleder:

“Safa ile Merve arasında dolaşırken elleri boynuna bağlı ve kalabalık bir gurup tarafından takip edilen bir delikanlı gördüm. Etrafındakilere, bu gencin kim olduğunu ve suçunun ne olduğunu sorduğumda bana; “bu Talha bin Ubeydullah'tır, suçu ise; atalarının yolundan sapmıştır” diye cevap verdiler.

Gencin peşi sıra çirkin sözler söyleyerek onu takip eden bir de kadın vardı. Onun kim olduğunu sordum. “Bu kadın o gencin annesidir” dediler.”

Talha (*Radyallâhu Anh*) bütün bu akıl almaz işkencelere göğüs geriyor. “Beni öldürseniz dahi kesinlikle dinimden dönmem” diye karşılık veriyordu.

Bir keresinde Nevfel bin Huveylid bin Adeviyye, adamları ile birlikte geldi ve Hazreti Ebû Bekir ile Hazreti Talha'yı yakalayarak onları birbirine ipe bağladılar, sonra da onlara işkence yaptılar. Bu hâdiseden dolayı Hazreti Ebû Bekir ve Talha (*Radyallâhu Anhüma*)'ya **“bitişikler”** manasına gelen **“karîneyn”** dendi.

Peygamberimiz (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*), Hazreti Ebû Bekir (*Radiyallâhu Anh*)'la Medîne-i münevvereye hicret buyurduğu zaman o sırada Hazreti Talha ticâret için Şam'a gitmişti. Dönerken de Medine'ye uğramıştı. Efendimiz (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)'in orada olduğunu öğrenince, kervandaki mallarından feragat ederek Mekke'ye gitmekten vazgeçti ve Medine'de kaldı. Orada Es'ad bin Zürene (*Radiyallâhu Anh*)'ın misâfiri oldu. Bir müddet sonra da Es'ad bin Zürene'yi Mekke'ye gönderip ailesini Medine'ye getirtti.

Medine'de Muhacir ile Ensâr arasında kardeşlik tesis olduğunda Peygamber Efendimiz (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*), Hazreti Talha (*Radiyallâhu Anh*)'ı, cahiliye döneminde de okuma yazma bilen az sayıdaki kimselerden biri olan ve vahiy kâtiplerinden Übeyy bin Kâ'b (*Radiyallâhu Anh*) ile kardeş yapmıştı.

Hazreti Talha, Bedir'den başka bütün gazâlarda Peygamberimiz (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)'le beraber bulundu. Çok cesur idi. Bütün gazâlarda Allah-ü teâlâ'nın dînine hizmet etmek ve şehidlik mertebesine ulaşmak için kahramanca savaşmış, pek çok defalar Peygamberimizin medhine kavuşmuş ve Cennet ile müjdelenmişti.

Bedir Savaşına iştirak etmeyişinin sebebi; Efendimiz Onu Saîd bin Zeyd (*Radiyallâhu Anh*) ile birlikte Ebu Süfyan komutasındaki müşriklerin kervanı hakkında bilgi toplamak, aynı zamanda keşif ve araştırma yapmak üzere Medine dışına göndermişti. Bu görevi esnasında onlar Medine'den uzak kaldığı için Bedir Gazâsı'ndan haberdar olamayıp, Bedir'e katılamamışlardı.

Fakat gazâ ile ilgili olarak Resûlullah (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) tarafından vazîfelendirildikleri için Bedir Ehli'nden sayılmışlar, ganîmetlerden de kendilerine hisse verilmiştir. Bedir'de bulunanlar gibi kendilerine ecir ve sevap verildiği Peygamberimiz (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) tarafından bildirilmiştir.

Kur'ân-ı Kerim'i hifzedip usul ve kaidesine uygun okuyan ve "Kurra Hafızlar" olarak adlandırılan ilk hafızlardandır.

Hz. Talha (*Radiyallâhu Anh*) ticaretle uğraştığından büyük bir servete sahipti. Böylesine bir

zenginlik içinde bulunmasına rağmen gayet az yer, son derece sade giyinirdi, israf etmez ve israf edenleri sevmezdi. Bazen de çok güzel elbiseler giyerdi.

Yetimleri gözetir, fakirlerin ihtiyaçlarını görür, biçarelere yardım ederdi. Paraya ihtiyacı olanlara para verirdi. Teymoğullarının bütün muhtaçları onun yardımları altında idi. Hz. Talha bunların dullarını evlendirir, borçlularının borçlarını öderdi.

Servetinin büyük bir kısmını da, cihat ordusuna sarf etmesi için Resûlullah'a getirdi ve:

"Bunlar size Talha'nın küçük bir hediyesidir." dedi. Talha (*Radiyallâhu Anh*)'a cömertliği sebebiyle "el-Fayyâd" denirdi.

Uhud Savaşındaki Kahramanlığı

Talha bin Ubeydullah (*Radiyallâhu Anh*), adeta ölüm kalım savaşı olan Uhud'da kahramanlık destanları yazmıştı. Canını Peygamber Efendimiz (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)'i korumak için tehlikeden tehlikeye attı.

Uhud günü, okçular yerlerini terkedip İslam ordusu arkadan baskın yediğinde, büyük bir sarsıntı ve panik yaşanmıştı. Müşrikler, Allah Rasûlü'nü öldürmek için tüm kuvvetleriyle hücum geçtikleri sırada bir avuç sahabe, Efendimiz (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)'in etrafından etten ve kemikten bir set oluşturmuştu.

Bir anlık dağılan İslam ordusunu gören müşrikler bunu fırsat bilip Efendimizin olduğu yöne doğru hücum ettiklerinde, Efendimiz (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) korkusuzca hareket edip bulunduğu yerden ayrılmamıştı. İşte o can pazarında, sabır ve sebat gösterip Efendimize vücutlarını siper ederek direnen kahramanlardan biri de Hz. Talha idi. Canı pahasına bile olsa Resûlullah'ın yanından ayrılmamak üzere biat etmişti. Hazreti Talha (*Radiyallâhu Anh*) Uhud Günü Resûlullah (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)'in kahramanca tavrını beyan sadedinde şöyle demişti:

"Düşmanın en şiddetli saldırıları karşısında Resûlullah'ın bir karış bile gerilediğini görmedim"

Devam Edecek...

İlm-i Hâl

HÜSAMETTİN VANLIOĞLU BAŞKANLIĞINDA
FIKİH KURULU

KURBANA DAİR BİRKAÇ MESELE

Allah Teâlâ'ya sonsuz hamd, onun Resulüne ve Resulüne tabi olan al,
ashab ve ümmetine selat-u selam olsun.

Öncelikle şunun bilinmesi gerekir; bazı fiillerin sünnet-i müekket olmasıyla diğer bazı fiillerin sünnet-i müekket olması, her ikisinin de aynı derecede sünnet olduğunu göstermez. Bu yüzden özellikle müteahhir kitaplarda bu farklara değinilmemiş, okuyanların bilgisine havale edilmiş veya dikkatten kaçmıştır. Öyle ya da böyle neticesi itibarıyla bazı farklılıklar doğmuştur. Bu husus kurban meselesine dair bazı kitaplarda İmam Ebu Yusuf ve İmam Muhammed'e (*Allah onlara rahmet etsin*) nispet edilen kurban kesmek sünnettir^[1] sözü bu tür bir terim kaymasına örnektir. Zira İmam et-Tahavî, muhtasarında: "Kurban, İmam Ebû Hanîfe (*Allah ona rahmet etsin*)'ye göre vacip, İmam Ebu Yusuf ve İmam Muhammed (*Allah onlara rahmet etsin*)'e göre ise terk edilmesine cevaz verilemeyecek sünnettir" der ve kurbanın sünnet-i müekketten üstün ve vacip değerinde olduğunu ifade eder.

Hanefî fakih ve muhaddislerden et-Tahavî, mezhebin müçtehit imamlarından İmam Muhammed'in İmam Ebû Yûsuf'la birlikte kurban kesmenin vacip olmadığı ama hali vakti yerinde olanlar hakkında terkine ruhsat verilmeyen müekket sünnet olduğu kanaatine sahip bulunduğunu belirtir ve kendisi de bu görüşü tercih eder.^[2] Nitekim el-Câmiu's-sağîr ve Hanefî kaynaklarının temel metinlerinin bir kısmında İmam Ebû Yûsuf'un kurban için "sünnet" hükmünde bulunduğu belirtilirken diğerlerinde

"müekket sünnet" hükmüyle yer almış olması da muhtemelen Tahavî'nin "terkine ruhsat olmayan sünnet" sözüne dayanmaktadır. İbn Hacer de Tahavî'nin sözüne dayanarak kurban kesmenin İmam Muhammed'e göre terkine ruhsat olmayan bir sünnet olduğunu söylemiştir.^[3]

Yine İmam et-Tahavî, Ahkamu'l-Kur'an'ında "Kur'an'la sabit olana sünnet demeyiz, hadisle vacip olana sünnet deriz" şeklinde ifadeler yer vermiştir.

Bu yüzden el-Cessas, İmam et-Tahavî'nin muhtasarını şerh ederken "Kurban, Hanefî mezhebinin tüm imamlarına göre vaciptir" der.

Kurbanın vacip veya müekket sünnet olduğuna dair iki farklı hüküm vardır.

Yükümlülük şartlarını taşıyan kimselerin kurban kesmeleri İbrahim en-Nehâî, Rabîâtü'r-Re'y, İmam Ebû Hanîfe, Evzâî, Züfer, Leys b. Sa'd, İmam Muhammed, Hasan b. Ziyâd, bir rivayette İmam Ebû Yûsuf ve Mâlikî fakihlerden İbn Habîb'e göre vaciptir (*Allah hepsinden razı olsun*). İmam Ebû Hanîfe (*Allah ona rahmet etsin*)'ye göre mukim ve zengin, İmam Mâlik'ten bir rivayette de, mukim kaydı olmaksızın zengin hakkında vacip olduğu; Evzâî, Rebîâtü'r-Re'y ve Leys'in de bu görüşte oldukları; Ahmed b. Hanbel'in vacip dediği bir başka görüşünde de kudreti varken terki mekruhtur dediği rivayet edilmiştir.^[4]

İbrahim en-Nahaî'ye göre, kurban, Mina'daki hacılar hariç zengin olan kişilere vaciptir. İmam Muhammed (*Allah ona rahmet etsin*)'e göre de şehirde mukim olanlara kurban kesmek vaciptir. İmam Ebû Hanîfe ve İmam Ebû Yûsuf (*Allah onlara rahmet etsin*): "Hür, mukim, Müslüman ve zengin olan kimsenin kurban bayram günlerinde kurban kesmesi vaciptir" demişlerdir. İmam Mâlik (*Allah ona rahmet etsin*)'ten bir rivayette kurban kesmenin vacip olduğu görüşü nakledilmekte; İmam Ebû Hanîfe'den farklı olarak zengin olma şartını yeterli görüp mukim olma şartını aramamaktadır.^[5] Fakat el-Müdevvene'de yapılan bu rivayet Hanefi kaynaklarıyla örtüşmemektedir.

Hanefî mezhep kaynaklarında İbn Ziyad'ın Ebû Hanîfe'den, İbn Rüstem'in İmam Muhammed'den rivayetinde kurban kesmenin hükmü için farzdır, dedikleri yer alır.^[6] İbn Hazm da İmam Ebû Hanîfe'den, kurbanın farz olduğu görüşünü aktarır.^[7] Fakat Zahirurriyave'de kurban kesmek Hanefi imamlarına göre vaciptir. Yani Hanefî imamlarından farklı görüşler nakledilmekle beraber fetvaya esas alınan; kurbanın vacip olduğudur.

Kurban kesmenin sünnet olduğunu söyleyenler:

Sahabeden Hz. Ebû Bekir, Hz. Ömer, Hz. Bilal ve Hz. Ebû Mes'ûd el-Bedrî; tâbiîn ulemasından Said b. Müseyyeb, Atâ b. Ebî Rebâh, Alkame b. Kays, Esved b. Yezid, Ebû Sevr ve İmam Şâfiî (*Allah cümlesinden razı olsun*)'ye göre Kurban kesmek müekket sünnettir.

Ayrıca Şâfiî fıkıh kitaplarının nakline göre, İmam Mâlik, İmam Ahmed b. Hanbel, İmam Ebu Yusuf, İshâk b. Rahûye (*Allah onlara rahmet etsin*)'ye göre de müekket sünnettir.

Abdullah b. Ömer'den, kurban kesmenin vacip olmadığı; dileyen kessin dileyen de kesmenin dediği rivayet edilmiştir. Süfyân-ı Sevrî ve İbn Mübârek'e göre kurban kesmek vacip değil Peygamber Efendimiz (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*)'in amel edilmesi müstehap olan sünnetlerinden bir sünnettir. İbn Cüreyc, Atâ'ya "İnsanların kurban kesmesi vacip mi?", diye sormuş ve "Hayır, değildir; fakat Peygamber Efendimiz (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*) kesti" cevabını almıştır.

Said b. Müseyyeb, Peygamber Efendimiz (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*) kurban kesmiş olmakla beraber, kesmemenin günah olmadığı görüşündedir. Nevevî: "Yükümlü mazur olmasa da bu ibadeti ifa etmemekle günah almayacağı ve kazasının da gerekmeyeceğini" belirtmiştir. Hanbelî ve Malikî mezhep kaynaklarında, imkânı olanın bu ibadeti terk etmesinin hoş görülmediği belirtilir. Şâfiî mezhebindeki bir görüşe göre kurban kesmek farz-ı kifâyedir.^[8] Bunun dışında başta Şâfiîler olmak üzere birçok âlime göre vacip olmayıp kifâî olarak sünnet-i müekkededir.^[9] İmam Şâfiî, kurbanla ilgili; "terk edilmesini sevmediğim bir sünnettir"^[10]

Ezcümle: Kurban ibadeti vacip olsun müekket sünnet olsun kesmeye muktedir olanların tâ asr-ı saadetten itibaren terk etmediği bir ibadettir. Bu konuda vacip olduğunu söyleyenlerin delilleri gerçekten göz ardı edilemeyecek kadar kuvvetlidir. Bu yüzden Hanefi mezhebinin isabetli olduğunu ve diğer mezheplerden olanların dahi öyle geliş güzel terk edebilecekleri bir ibadet olmadığını vurgulamak isteriz.

Ölen Kimse Adına Kurban Kesmek

Öncelikle şunu ifade etmeliyiz ki, ölen bir kimse adına kesilen kurbanlarda aranan şartların diğer kurbanlarda aranan şartlardan farkı yoktur.

Bir kimse kendi arzusu ile bir kurban kesip sevabını ölüye bağışlamak isterse bu kurbanı senenin herhangi bir gününde kesmesi mümkündür. Ancak bu şekilde kesilecek bir kurbanın arife günü kesilmesinin daha faziletli olduğu söylenmektedir.

Çünkü bu şekilde kesilen kurbanın etleri fakir fukaraya dağıtılarak onların sevinmesi sağlanabilir. Fakirler nasıl olsa kurban bayramı günü kesilen kurbandan istifade edeceklerdir.

Hâlbuki arife günü onların bu ihtiyaçlarının giderilmesi kendilerinin ziyadesiyle memnun olmalarını sağlayacaktır.

Fakir fukaranın bayramdan önce bu şekilde sevinçli olarak bayramı karşılamalarına vesile olmanın ne kadar büyük sevap kazandıracığı ise su götürmez bir gerçektir.

Ölen bir kimse adına kesilen kurbanı, kişinin herhangi bir vasiyetinin bulunması veya bulunmamasına göre iki şekilde ele almak mümkündür. Dolayısıyla vasiyetinin veya adağının bulunması halinde ölmüş kimse için kurban kesilmesi gerekli hale gelir. Bu durumda kesilen hayvanın etinin tamamen fakirlere dağıtılması gerekmektedir.

Vasiyet veya adak olmasa bile Şafiilerin dışında kalan fakihlerin çoğunluğuna göre yalnız Allah'ın rızasını gözetmek, sevabını ölenin ruhuna bağışlamak ve ondan maddi-manevi herhangi bir menfaat beklememek şartıyla birinin ölen bir yakını adına kurban kesmesi dinen caiz görülmüştür.

Peygamber Efendimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) vefatından sonra Hz. Ali (Kerremellâhu Veçhe) biri kendi adına diğeri de Hz. Peygamber adına olmak üzere daima iki koç kurban etmiş, niçin böyle yaptığı sorulduğunda da bunu bana Allah Resulü vasiyet etti, ben de onun adına kesiyorum ve bunu asla bırakmayacağım” demiştir.

Seferde Kurban Kesip Bayramın 3. Günü Evine Dönenin Tekrar Kurban Kesmesi Gerekir mi?

Konuya girmeden önce ilgili birkaç meseleye temas etmek faydalı olacaktır.

Kurban, şartlarını bulunduran kişilere, kesilerek eda edilmesi vacip olan bir ibadettir. Bu şartlara ait bazı ihtilafları göz ardı edip tercih edilen görüşlere göre bunları sıralayacak olursak;

1. Müslüman olması.

2. Vakti içerisinde olması; kurbanın vakti: Bayram namazından sonra 3. günün akşam ezanına kadardır. Esasen kurban vakti, sabah namazının girdiği vakitte başlasa da bayram namazından sonra kesilmesi şarttır.

3. Akıl- baliğ olması.

4. Nisap miktarı mala malik olması / Ekonomik durumunun müsait olması; yani ticari amaçlı olsun veya olmasın asli ihtiyaçlarının dışında nisap miktarı mala sahip olan kişilere kurban vaciptir.^[11]

5. Mukim olması.

Mesele 1: Kurban bayramı 3. günün akşam namazına yakın zengin olan fakire, mukim olan misafire, Müslüman olana, âkıl ve baliğ olana kurban kesmek vacip olur.

Mesele 2: Birinci meselenin tam aksine; kurban bayramı 3. günün akşam namazına yakın, fakir düşenden, ihtiyacına binaen sefere çıkan- dan kurban düşer.

Şu iki meselede Hanefi fıkıh kitaplarında ihtilaf yoktur. Fakat bunlar kurban kesilmeden önce olan durumdur. Konumuz kurban kestikten sonra mukim olan misafirdir.

Mesele 3: Kurban bayramının ilk günlerinde fakir olduğu halde kurban kestikten sonra 3. Günün akşam vakti girmeden nisap miktarı mala sahip olan kişinin tekrar kurban kesmesi gerekir mi?

Bu mevzuda Hanefi fıkıh kitaplarında ihtilaftan söz edilmektedir. Önceki âlimlere göre; tekrar kurban kesmesinin vacip olması daha sahih olan görüştür.^[12]

Aynı görüşü *Bedaiu's-Sanâi*'den^[13] özetle nakleden dönemindeki müteahhir âlimlerin önde gelenlerinden Muhammed Emin b. Abidin şöyle der: "Evet fakir olduğu halde kurbanını kestikten sonra vakit çıkmadan nisap miktarı mala sahip olanlara iâde-i kurban (kurbanı tekrar kesmesi) vaciptir." Ancak sonra gelen âlimler:

Önceki kestiği kurbanın yeterli olacağını ileri sürerek, tekrar kurban kesmesini vacip görmediler ve bununla fetva verdiler. Şahsen biz de bu görüşü alıyoruz.^[14]

Mesele 4: Kurban bayramı günlerinde sefere çıkan kişi kurbanını seferi olduğu bir yerde kestikten sonra, kurban bayramı günleri çıkmadan yani 3. günün akşam vakti girmeden önce evine dönse, mukim olsa tekrar kurban kesmesi gerekir mi?

Bu konuda Hanefi fıkıh kitaplarından Alaaddin el-Haskefi'nin "*ed-Dürrü'l-Muhtar*" isimli eserine haşiye yazan et-Tahtavi ve İbn Abidîn'in aynı kitaba haşiye olarak yazdığı "*Reddu'l-Muhtar*" isimli eserinin dışında sarıh / açık bir ifade bulamadık. *Reddu'l-Muhtar*'da^[15]; seferdeyken nafîle olarak kurban kesen kişiden vacip olan kurbanın düştüğünü açıkça ifade etmiştir.^[16]

Zenginlik ile mukim olma şartları, kurbanın vacip olması noktasında aynı şartlar olarak değerlendirilse de, kestiği kurbanın nezir mi kurban mı olması noktasında aynı şekilde değerlendirilmelerini gerektirmez.

Fakihler; kurban kesen fakirin kestiği kurbanın adak olacağını, buna rağmen ondan yiyebilir mi yiyemez mi meselesini uzun uzun anlatmışlardır.

Seferdeyken kurban kesen birinin, kestiği kurbanın adak mı, değil mi, yenir mi, yenmez mi, meselesinden bahsetmemişlerdir.

Bu da bize zenginlik ve mukim olma şartını aynı ölçüde değerlendirmediklerine dair bir karinedir.

Tuhfetu'l-Fukaha'da Alaaddin es-Semer-kandî şöyle der:

"Seferde olanlara kurban vacip değildir. Tıpkı bayram ve Cuma namazlarının vacip olmayışı gibi" Malumdur ki seferdeyken kıldığı Cuma namazından sonra mukim olan kişiye, öğle namazı vacip olmayacağı gibi, Cuma namazını da tekrar etmesi vacip değildir. (mukim olduğunda şehirde henüz Cuma namazı kılınmamış olabilir)

Bu meselede de gördüğümüz gibi Cuma namazının vacip olması için mukim olmak şart ise de Cuma namazının sahih ve farzı düşürücü olması için ikamet şart değildir. Bu da bize her şartı eşit olarak değerlendirmememizi, mukim olma şartıyla, zengin olma şartının farklı olabileceğini, birine ait meseleleri diğerine taşımak için mücerret şart birliğinin kâfi gelmeyeceğini göstermiş olur.

Zira sefere çıkan kişiye kurban kesmemek kolaylıktır, ruhsattır. Şayet tekrar kurban kesmesini gerekli göreceğ olursak ruhsat, ruhsat olmaktan çıkar, kolaylık zorluğa döner.

Mukimliğin, zenginlik gibi bir şart olmadığına ve seferin ruhsat olduğuna dair Musannef İbn Ebi Şeybe *لَيْسَ عَلَى الْمُسَافِرِ جُمُعَةً* (no:336) "müsafirin kurban kesmesi gerekli değildir, diyenler" şeklindeki başlığı altında seferde kurban kesmemenin ruhsat olduğunu sarahaten beyan etmiştir.

Abdurrezzak da *Musannef*inde seferde olanın kurban kesmemesinin ruhsat olduğunu açıkça rivayet etmiştir.

Es-Sevri'den o da Ebu Hanife'nin hocası Hammad b. Ebi Süleyman'dan o da İbrahim en-Nehâi'nin şöyle dediğini rivayet etmiştir:

"عبد الرزاق عن الثوري عن حماد عن إبراهيم قال رخص للحاج والمسافر في أن لا يضحي"

"Hacda olanlara veya seferde olanlara kurban kesmemeye ruhsat verilmiştir."

Görüldüğü gibi seferde kurban kesmemek ruhsattır. Buna göre kişi, seferde ruhsatı değil de azimeti alıp kurbanını kesecek olursa keseceği kurban sahih olur.

Sahih olan bir ibadetin yani şartlarına riayet edilerek eda edilen bir ibadetin sahii olacağı ve iadesine gerek duyulmayacağı usul-i fıkıh kitaplarında uzunca anlatılmıştır.

Ruhsatı değil de azimeti alarak kurban kesen bir kişiye memleketine döndükten sonra mukim oldu diye tekrar kurban kesmeyi vacip kılmak, ruhsat mantığına büsbütün aykırıdır.

Zira bu şekilde ruhsat, temel gayesi olan kolaylıktan çıkmış ve zorluğa dönüşmüş olur. Hâl-buki ruhsatın temel meşru sebebi kolaylıktır.

Sonuç: Kurban bayramı günlerinde sefere çıkan kişi kurbanını seferi olduğu bir yerde kestikten sonra, kurban bayramı günleri çıkmadan yani 3. günün akşam vakti girmeden önce evine dönse ve mukim olsa tekrar kurban kesmesi gerekmez. Seferdeyken kestiği kurban yeterlidir

Hayvanın Kurban Olmasına Mani Olan Kusurlar

Kurban ibadetinin sahii olabilmesi için kurban edilecek hayvanda zikredilecek bazı kusurların bulunmaması gerekir. Kusurların hepsi değil de bazıları kurban olmaya mani olduğundan bilinmeleri gerekmektedir.

Kur'ân-ı Kerim'de sadakanın sadece helâl gelirden ve Allah'ın insanlara nimet olarak verdiklerinden iyi ve değerli olanından verilmesi gerektiği ifade edilmiştir.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَنْفِقُوا مِنْ طَيِّبَاتِ مَا كَسَبْتُمْ وَمِمَّا أَخْرَجْنَا لَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ وَلَا تَيَمَّمُوا الْخَبِيثَ مِنْهُ تُنْفِقُونَ وَلَسْتُمْ بِآخِذِيهِ إِلَّا أَنْ تُغْمِضُوا فِيهِ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ حَمِيدٌ

“Kazandıklarımızın iyilerinden ve rızık olarak yerden size çıkardıklarımızdan hayra harcayın. Size verilse, gözünüzü yummadan alamayacağınız kötü malı, hayır diye vermeye kalkışmayın”^[17]

Ebû Zerr'in (Allah ondan razı olsun), kölelerin hangisini azat etmenin daha faziletli olduğu sorusuna Peygamber Efendimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) **“Pahalı olan ve sahipleri yanında daha değerli olan”**^[18] cevabını vermesi de bunu gösterir. Hayvanı kurban etme, malı karşılıksız olarak elden çıkarmaya benzediğinden köle azat etmeye dair bu rivayet, kurban konusuna da ışık tutmaktadır.

Allah yolunda ve ibadet niyetiyle yapılan harcamalarda, bunun malın iyisinden yapılması gerektiği konusunda Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyrulur:

لَنْ تَنَالُوا الْبِرَّ حَتَّى تُنْفِقُوا مِمَّا تُحِبُّونَ

“Sevdiğiniz şeylerden infak etmedikçe iyiliğe eremezsiniz”^[19]

Kurbanlığın, kurban olmaya mani olacak kusurlardan arınmış olması gerekir. Kişinin, dinin belirlediği kusurlardan öte daha iyi ve kusursuz olanı tercih etmesi ise ibadetine verdiği önemi göstereceği gibi daha fazla sevap elde etmesine sebep olacaktır.

Hayvanın kurban olmasına engel olacak kusurlar “aşırı hastalık”, “zayıfık”, “körlük” ve “topallık” şeklinde dört başlıkta toplanabilir. Bunlar hadislerle sabittir.

عَنْ عُبَيْدِ بْنِ فَيْرُوزَ قَالَ سَأَلْتُ الْبَرَاءَ بْنَ عَازِبٍ مَا لَا يَجُوزُ فِي الْأَصَاحِي فَقَالَ قَامَ فِينَا رَسُولُ اللَّهِ -صلى الله عليه وسلم- وَأَصَابِعِي أَقْصَرُ مِنْ أَصَابِعِهِ وَأَنَا مَلِي أَقْصَرُ مِنْ أَنَا مَلِي فَقَالَ « أَرْبَعٌ لَا تَجُوزُ فِي الْأَصَاحِي الْعَوْرَاءُ بَيْنَ عَوْرَتِهَا وَالْمَرِيضَةُ بَيْنَ مَرَضَتِهَا وَالْعَرْجَاءُ بَيْنَ ظَلْعِهَا وَالْكَسِيرُ الَّتِي لَا تَنْقَى

Ubeyd b. Feyeuz'dan rivayet olunduğuna göre, “Berâ b. Azib'e sormuş;

“Hangi vasıftaki hayvanların kurban edilmesi câiz olmaz” Berâ b. Azib ayağa kalkıp şöyle dedi: Peygamber Efendimiz (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*) eli ile işaret ederek şöyle buyurmuştur:

“Şu dört hayvan kurban için kâfi olmaz; körlüğü apaçık ortada olan kör (avrâ), hastalığı apaçık ortada olan hasta (marîde), topallığı apaçık ortada olan total (‘arcâ), kemiğinde ilik kalmayacak derecede zayıf (kesîre/‘acfâ) hayvan.”^[20]

Bu hadiste zikredilen kusurlardan birini taşıyan hayvanın kurban edilmesinin caiz olmadığı, fakat bunlardan daha hafif olanlarının kurbanın sıhhatine zarar vermeyeceği üzerinde ittifak edilmiştir.^[21] Bunun dışında kurbanın sıhhatine mani olacak kusurlar mezhep imamları tarafından içtihat yoluyla belirlenmiştir. Bunlara denk veya daha ağır kusurlar da kurbanın sıhhatine mani görülmüştür.

Hafif hastalık, hafif topallık, gözdeki küçük nokta, aşırı olmayan zayıflık kurbanın sahih olmasına engel değildir. Hadiste körlük, hastalık, topallık ve zayıflığın, “apaçık” vasfıyla birlikte zikredilmesinden ötürü ed-Debbûsî, İmam Ebû Hanîfe, İmam Ebû Yusuf ve İmam Muhammed’in (*Allah onlara rahmet etsin*) küçük şeylerin affedileceğini kabul ettiklerini kaydeder.^[22] Meydânî: “Küçük kusurun, kurban olmaya engel olmamasının nedenini bu nitelikteki kusurdan korunmanın mümkün olamayışıyla” açıklar.^[23]

Azlık veya çokluk miktarına dair İmam Ebû Hanîfe (*Allah ona rahmet etsin*)’den esas görüş olarak sabit olan şudur: üçte birden fazlasının eksik olması kurbanı mani olur. Daha azı ise mani olmaz.

İmam Ebû Hanîfe (*Allah ona rahmet etsin*)’den bir diğer rivayete görüşe göre üçte birinin eksik olması; başka bir rivayete göre dörtte birinin eksik olması; sonuncu rivayete göre de organın eksikliği kalan kısımdan az veya kalanın misli kadar ise kurbanı mani olur.^[24] Son görüş aynı zamanda İmam Ebu Yusuf ve İmam Muhammed (*Allah onlara rahmet etsin*)’in de görüşüdür. Bu son görüş fakih Ebû'l- Leys’in tercihidir. *El-Hidaye*, *el-Kenz* ve *el-Mülteka* gibi metin-

lerde de bunun zikredilmiş ve ön plana çıkarılmış olmasından fetvanın buna göre olduğu anlaşılmaktadır. Muhammed Emin b. Âbidîn, *Reddu'l-Muhtâr* isimli eserinde de fetva budur demiştir.^[25]

Şimdi kusurları biraz daha ayrıntılı olarak anlatmaya çalışalım:

Yaratıcısına bir kurbet olarak kesilecek kurbanın her yönüyle kusursuz ve mükemmel olması gerekir. Kurbanlık hayvanlardaki kusurları, sünnette belirtilmiş olup olmamasına göre, iki sınıfta ele almak gerekir:

Hadis-i şerifte belirtilmiş olanlar:

1. Arca: Kesileceği yere gidemeyecek derecede total olan hayvandır. Şayet dört ayağı üzerine basarak yürüyebilirse kusur az sayılır ve kurban olur.

2. Merîda: Ağır hasta.

3. Acfa: Kemiklerinde ilik kalmamış derecede zayıf hayvan

4. Avra: Bir gözü gitmiş hayvan

Bu çeşit hayvanların kurban olarak kesilmesi, ittifakla caiz değildir.

Hadis-i şerifte belirtilmediği halde içtihatla kusur sayılanlar:

Hadis-i şerifte belirtilen kusurlardan daha çok kusurlu olan hayvanların kurban edilmesi caiz değildir.

Amyâ (iki gözü kör): İki gözünde beyazlık (katarakt) çok olan hayvanların kurban edilmesi sahih değildir.

Körlüğün tespiti için ölçü, gözbebeğinin gitmesidir. **“Ames”** denen ve gözün yaşarmasından dolayı görmeyen hayvanların bu kusuru bir zarar vermez. **Havlâ** yani gözünde şaşılık olan hayvan az kusurlu olduğundan kurban olur.

Cezmâ: Ön veya arka ayağı kesik olan veya doğuştan olmayan hayvan demektir. Kurban olmaz.

Cerbâ (Uyuz): Uyuzluk hayvanın etinin az olmasına yani zayıf düşmesine sebep olur. Bu yüzden uyuz hayvan yine de semizse az kusur sayılır ve kurban olur. Zayıfsa çok kusur sayılır ve kurban olmaz.

Kulağı kopuk: İki veya bir kulağı kesik olan hayvan kurban olmaz.

Saka: Kulağının yarısı kopuk olan hayvandır. Bu, çok kusur sayılır. İmam Ebû Hanîfe (*Allah ona rahmet etsin*)'den bir rivayete göre üçte biri kesik olan kurban olmaz. Fakat fetva; yarısından azı kesik olursa kurban olur şeklindedir. Hanbeli mezhebine göre saka yani kulağının yarısı kesik hayvan kurban olur.^[26] Hayvanın kulağının yarık veya delik olması kurbanın sahih olmasına engel değildir, önemli olan kulağın yarısının gitmemesidir.

Sam'â: Yani kulağı küçük olan hayvandır. Bunlar kurban olarak kesilebilir.

Betrâ (kuyruğu kesik): Kuyruğun yarısı gitmişse kusur çok, bundan azı ise az kusur sayılır. Kuyruğu küçükken kopan veya kuyruksuz doğan hayvanlar da kurban olmazlar. Hanbelilere göre kurban olurlar.^[27] Koyun veya koçun kuyruğu tamamen veya çoğu kesik olan veya da yaratılıştan olmayan hayvan da kurban olmaz.

Hasiyy/Burma: İğdiş edilmiş hayvan demektir. Bu tür kusurlu hayvan kurban olarak kesilebilir.

Cemâ (doğuştan boynuzsuz): Doğuştan boynuzsuz hayvanlar, az kusurlu sayılır kurban olarak kesilebilir.^[28]

Azma: Boynuzu kırık hayvan demektir. Kurban olur. Ancak kırık, iliğe kadar ulaşmışsa, çok kusurlu sayılacağından kurban olmaz.^[29] İmam Muhammed (*Allah ona rahmet etsin*), *Kitabu'l-Asl* isimli eserinde boynuzu olmayan veya kırık olandan bahsederken mutlak olarak kurban zarar vermeyeceğini söyler.^[30] Fakat müteahhir âlimler yukarıda dediğimiz gibi kırık, iliğe kadar ulaşmışsa çok kusurlu diyerek kurbanın olmayacağına hükmetmişler.^[31] İhtilafı göz önüne alıp böyle bir hayvanı kesmemek kuşkusuz takvaya en uygun olandır.

Ced'a: Burnu kesik olan hayvan demektir. Kurban olmaz. Doğuştan dişsiz hayvanlar kurban olmaz.

Hetmâ: Dişlerinin tamamı ya da çoğu düşmüş hayvan kurban olmaz. Çoğunluğu bulunursa kusur az kabul edilir ve kurban olur.

Sevlâ-Tevla: Deli hayvan demektir. Bu sürüye gitmemekle anlaşılır. Sürüye gitmeyecek kadar deli olduğu takdirde, kurban olarak kesilmez.

Cezâ: Meme ucu bulunmayan veya memesi kurumuş hayvan demektir. Bu hayvanlar da çok kusurludur. Kurban olmazlar.

Dili tamamen veya çoğu kesik olan sığır kurban olmaz. Fakat dili kesik olan koyun kurban olur. Çünkü sığır otu diliyle yer, koyun ise dişiyle yer.

Cellâle (pislik yiyen): Devamlı pislik yiyen hayvanların, hem kurban, hem de eti yemek için kesilmesi sahih değildir. Bu sebeple, deve ve sığır bu durumda on, koyun ve keçi dört gün ayrı bir yere kapanarak pislik yemesi önlenir.

Az kusurlu olan hayvanları kurban etmek sahih olsa da duruma göre kerahetten kurtulamaz. Bu yüzden mümkün olduğu kadar kusurlardan uzak; salim, sıhhatli ve semin hayvan kurban etmek takvanın gereğidir.^[32]

Satın Alınan Kurbanlık Hayvana Sonradan Başkaları Ortak Edilebilir mi?

Büyükbaş hayvanların ortaklığında, ortaklığın satın alma esnasında kurulmuş olması esas kabul edilir. Bu şekilde kurulan bir ortaklık daha makbuldür. Ayrıca satın alma esnasında kurulan ortaklığın câiz olduğu hususunda ihtilaf bulunmamaktadır. Bir de hayvanın kurban edilmek için satın alınıp sonradan başkalarının ortak edilmesi ibadetten geri dönüş anlamını barındırmaktadır.

Kurban edilmek için satın alınan deve veya sığıra sonradan başkalarının ortak edilmesinin hükmü, kurban sahibinin zengin veya fakir olmasına göre değişir.

Zenginın kurban etme niyetiyle satın aldığı deve veya sığıra sonradan altı kişinin ortak olması kıyasa göre câiz olmamakla beraber, istihşanın gereği olarak câiz kabul edilmiştir. İmam Ebû Hanîfe (*Allah ona rahmet etsin*)'ye göre, kurbanlığı satın aldıktan sonra ona başkalarını ortak etmek mekruhtur. Fetva da buna göredir.

Bu durumda, tek başına kesmeye niyet ettiği için her ne kadar İmam Muhammed (*Allah ona rahmet etsin*) bunu **Kitabu'l-Asl**'da zikretmemiş olsa da, ortaklarından alacağı parayı tasadduk etmelidir. Çünkü yedide bir hisseden fazlası kendisine vacip değilken, bu hayvanı satın almayla tümünü kendisine vacip kılmıştır. Hanefî Âlimler, paranın tasadduk edilmesinin gerekliliğine delil olarak Hakîm b. Hizam hadisini gösterirler.^[33]

Fakirin kurban etmek niyetiyle satın aldığı hayvana, sonradan başkalarını ortak etmesi câiz görülmez. Çünkü fakirin, yükümlü olmamasına rağmen, kurbanı satın almakla kendine vacip kıldığı ve böylece satın aldığı kurbanın vacip olarak taayyün ettiği kabul edilmiştir. Vacip olarak taayyün eden bu yükümlülük, ortaklık kabul etmez. Buna rağmen ortak alınırsa hissesinin kıymetini tazmin eder.^[34]

KAYNAKLAR

1. Sözelimi Mecmu 8/385
2. Muhtasarü't-Tahavî, sh:300-301; Cassâs, Muhtasarü İhtilâfî'l-ulemâ, 3/220.
3. İbn Hacer, Fethü'l-Bârî, 12/ 542.
4. Serahsî, Meksût, 12/ 8; Kâsânî, Bedâi', 6/ 276; Mevsilî, el-İhtiyâr, 5/ 491; Molla Hüsrev, Dürer, 1/267, Şeyhîzâde, Mecme'u'l-enhur, 2/ 516; İbn Âbidîn, Reddü'l-muhtâr, 9/454; İbn Kudâme, el-Muğnî, 11/95;
5. Sahnûn, el-Müdevvenetü'l-kübrâ 2/ 73.
6. Kâdîhan, el-Hâniyye, 3/344; Şurunbulâlî, Gunye, 1/267.
7. İbn Hazm, el-Muhallâ, 6/4.
8. İbn Hacer, Fethü'l-Bârî, 12/542.
9. Şirbînî, Muğni'l-muhtâc, 6/126
10. Şâfiî, el-Ümm, 2/345.

11. Nisap miktarında, 81 gramdan 96 grama kadar farklı görüşler var.

12. Ebu Bekir Muhammed b. Ahmed Şemsu'l-Eimme es-Serahsî, el-Meksût; Burhanuddîn Ebu'l-Me'alî ibn Mâze, el-Muhîtu'l-Burhânî; Alauddin es-Semerkindî, Tuhfetu'l-Fukahâ; Alâuddin Ebû Bekr el-Kâsânî, Bedâiyu's-Sanâyi fî Tertibi'ş-Şerâi'

13. ولو ضحى الفقير ثم أيسر في آخره عليه الإعادة في الصحيح لأنه تبين أن الأولى تطوع بدائع ملخصا لكن في البزازية وغيرها أن المتأخرين قالوا لا تلزمه الإعادة وبه نأخذ

14. Muhammed Emin ibn Âbidîn, Reddu'l-Muhtâr 9/458 baskı, Daru alemi'l-Kütüp

15. قوله (والإقامة) فالمسافر لا تجب عليه وإن تطوع بها أجزأته عنها.... Her ki haşiyenin ibaresi de aynı....

16. Ahmed b. Muhammed et-Tahtâvî, Şerhu Durru'l-Muhtâr 4/163; Muhammed Emin ibn Âbidîn, Reddu'l-Muhtâr 9/453

17. Bakara /267

18. Buhârî, "İtk"

19. Âl-i İmrân /92

20. Ebû Dâvud, "Dahâyâ"

21. İbn Abdülber, el-İstizkâr, 15/124

22. Ebû Zeyd ed-Debûsî, Te'sisu'n-Nazar

23. Meydânî, el-Lübâb

24. Ekmeluddin Muhammed b. Muhammed el-Bâbertî, el-İnâye

25. Muhammed Emin ibn Âbidîn, Reddu'l-Muhtâr 9/392

26. Mevsuâtü'l-Fıkhiyye el-Kuveytî, Udhiyye mad-desi

27. A.g.e

28. Muhammed Emin ibn Âbidîn, Reddu'l-Muhtâr 9/391

29. A.g.e

30. İmam Muhammed, Kitabu'l-Asl 5/405

31. Muhammed Emin ibn Âbidîn, Reddu'l-Muhtâr 9/391;

32. Muhammed Emin ibn Âbidîn, Reddu'l-Muhtâr 9/393

33. Alâuddin Ebû Bekr el-Kâsânî, Bedâiyu's-Sanâyi fî Tertibi'ş-Şerâi' 6/307

34. Abdullah b. Mahmûd el-Mavsilî, el-İhtiyâr

Güldeste

MUSTAFA
ÖZŞİMŞEKLER

“BAYRAMSA BAYRAMINIZ MÜBAREK OLSUN”

Tüm müminler olarak yaklaşan Kurban Bayramı'nı idrak etmeye hazırlanıyoruz. Lakin birçok İslam ülkesinde iç savaş, zulüm, kıyım, terör ve şiddet tüm hızıyla devam ediyor.

Küresel güçlerin “Yeni Dünya Düzeni” senaryosu yüzünden, bayram demeden seyran demeden nice İsmail'ler kurban ediliyor.

Ayrıca Şanlıurfa'nın Suruç ilçesinde meydana gelen patlama sonrasında, teröristlerin yaptığı saldırılar ve kurdukları kahpe tuzaklar neticesinde **şehid** olan asker ve polislerimizin acı haberleri de, **yüreğimizi yakıyor**.

Gerek İslam Coğrafyasında, gerekse her tarafı şehid kanıyla sulanmış olan bu Cennet vatanımızda dökülen kanlar ve yaşanan acılar sebebiyle, belli ki bu Kurban Bayramı'nı da hüznü geçireceğiz ve ağzımızdan; **“bayramsa bayramınız mübarek olsun”** mısraları dökülecek.

Zira, İslam Coğrafyası kan gölü olmuş zalimler kana doymuyorken; Müslümanların evleri başlarına yıkılıp ocaklarına ateş düşüyorken; insanlar canlarını, mallarını ve namuslarını korumak için doğdukları toprakları terk etmek zorunda kalıp mülteci kamplarında sefalet içinde yaşamaya çalışıyorken; kanla petrol kuyularının kazıldığı İslam coğrafyasında savaş, işgal şiddet, açlık ve terör belası gibi sebeplerle her gün binlerce Müslüman kardeşimiz hayatını kaybediyor, hayatta kalanlarsa zulüm altında çaresizlik içinde gözyaşı döküyorken; evliya yurdu, şüheda burcu olan cennet vatanımızın birçok yerinden şehid haberleri gelmeye devam ediyorken, bizim hiçbir şey olmamış gibi kahkahalar atarak bayram yapmamız elbette düşünülemez.

Kudüs Fatihisi Selahaddin Eyyübî, bir Cuma hutbesinde gülmeyi, gülümsemeyi tavsiye eden imama şöyle cevap veriyor:

“Kudüs haçlıların ayakları altında çiğneniyorken, bana nasıl gülmeyi tavsiye edersin?!”

Hal böyleyken “bana dokunmayan yılan bin yaşasın” diyerek, vur patlasın-çal oynasın kabilinden hayat sürüp müslümanların dertlerini umursamayan kimselere de Mehmet Akif'in şu beytini ithaf edelim:

İrzımızdır çiğnenen, evlâdımızdır doğranan!

Hey Sıkılmaz!.. Ağlamazsan, bari gülmekten utan!..

Allah-u Teala Kur'anı kerim'inde:

“Müminler ancak kardeştir” (Hucûrat: 10) buyurarak, tüm müminleri kardeş ilan etmiştir.

Peygamber Efendimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'de bir hadis-i şeriflerinde:

“Birbirlerini sevmekte, birbirlerine merhamet etmekte ve birbirlerine sınıksız sarılmakta müminler bir vücut gibidirler.

Vücudun herhangi bir uzvu rahatsızlandığı zaman diğer azalar da ateşlenerek ve uykusuzlukla ona icabet ederler.” (Buhari, edeb 27, Muslim, Birr 66) buyurmuştur.

Dolayısıyla imanımız gereği, ilahi menşeeli olan bu kardeşlik sebebiyle, onların sıkıntıları ve dertleri tüm müminlerin ortak derdi haline geliyor. Pek çok İslam ülkesinde sıkıntılara maruz kalan mümin kardeşlerimizin çektiği acıları, her ne kadar öz kardeşimizmiş gibi hissedemsek de, iman kardeşliğimizin gereği olarak onların dertlerini önemsemeli, İslam coğrafyası üzerindeki bu kara bulutların dağılması için gerek maddî gerekse manevî olarak elimizden geleni yapmalıyız. Zira bir başka hadisi şerifte Efendimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem):

“Kim Müslümanların işlerini, dertlerini önemsemeksizin sabahlarsa bizden değildir.” Buyurmuştur.

* * *

Türkiye'mizin karanlık eller tarafından kan gölüne döndürülmek istenmesi, İslam dünyasında yaşanan acılar, dünyanın gözü önünde gerçekleşen zulümler, hemen yanibaşımızdaki Suriye başta olmak üzere Filistin'de, Irak'ta, Doğu Türkistan'da, Arakan'da, Afganistan'da ve daha pek çok İslam ülkesinde Müslümanlara karşı uygulanan şiddet ve kıyımlar, gerçekten de içimizi kanatıyor.

Birçok yerde Müslüman halk baskılara, katliamlara, soykırım ve tecavüzlere maruz bırakılmış. Silahlar-bombalar, kadın-çocuk demeden masum insanların üzerine yağmur gibi yağıyor. Her gün onlarca-yüzlerce Müslüman hayatını kaybediyor. Camiler, türbeler, evler bombalanıyor.

İnsanlar evsiz, kadınlar dul, çocuklar yetim kalıyor. Müslüman halkların yaşadığı beldeler adeta alevlerle kuşatılmış. Ne emniyet, ne huzur kalmamış vaziyette...

Fiili işgalin olmadığı yerlerde ise kültürel yönden bir işgal söz konusu. Halkın başında zalimler ve diktatör rejimler mevcut, inanç ve ibadet özgürlükleri kısıtlı...

Şöyle bir baktığımız zaman gerçekten de kıyımın, gözyaşının olmadığı, feryatların yükselmediği Müslüman bir devlet neredeyse yok gibi... Dolayısıyla, İslam coğrafyasında tüm bu acılar yaşanırken, biz nasıl gül-cümbüş bayram yapalım?..

Bayramları maalesef hep savaşların gölgesinde idrak ediyoruz.

Evet, bir Kurban Bayramı'nı daha idrak etmeye hazırlanıyoruz. Tabi Müslümanların derdini dert edinen şuurlu müminler, bir bayrama daha yine gönlü kırık ve hüznle girecek. Bayramlaşırken buruk bir sevinçle boğazları düğümlecek... Zira sokaklardan kurban kanı yerine yine müslüman kanı akıyor olacak. Filisti'nde Siyonist işgali, Suriye'de zalim Esed'in kimyasal silahlarla, varil bombalarıyla kendi halkına yaptığı soykırım, Mısır'da darbeci Firavun mahkemeleri tarafından verilen idam kararları, Doğu Türkistan'da Kızıl Çin zulmü, Arakan'da iffetleri çiğnenen kızlar...

Dünyanın pek çok yerinde anasız-babasız evler, çadırkentlerde babalarını soran çocuklar, “**bayramınız mübarek olsun**” sözünden çok “**Allah rahmet eylesin**” duaları, ellerini öperek sevgiyle sarılacağı ana-babası olmadığı için, üzüntüyle gözyaşlarını içine akıtan yetim yavrular...

Şöyle geri dönüp baktığımızda görüyoruz ki, İslam alemi olarak dini bayramlarımızı maalesef hep savaşların gölgesinde idrak etmişiz. Afganistan'dan Çeçenistan'a, Filistin'den Bosna'ya, Arakandan Doğu Türkistan'a kadar yapılan baskı ve zulümler, Müslümanlara yönelik katliamlar maalesef bayram sevincimizi hep gölgelemiş. Pek çok ülkede Müslüman halk baskılara, katliamlara, soykırım ve tecavüzlere maruz bırakılmış. İslam ülkelerinin neredeyse tamamına yakınında savaş, kan ve gözyaşı var. Ve bu çatışmalar, fitneler, baskı ve zulümler azalmak yerine maalesef artarak devam ediyor.

Suriye'de iç savaş hala durmadı, duracağı da pek benzemiyor ve kan oluk gibi akıyor. Yıllardır devam eden bu savaşta hayatını kaybedenlerin sayısı yüz binleri aştı.

Suriye yakılıp yıkıldı, her yer bombalandı, adeta taş üzerinde taş bırakılmadı. Bu yıkıcı ve yakıcı iç savaş yüzünden milyonlarca insan evlerini barklarını terk edip ülkesinden ayrılmak zorunda kaldı. Milyonlarca Suriyeli muhtelif memleketlerde mülteci durumunda. Şimdi Suriye'de tam bir kargaşa ve karmaşa hakim, tabir yerindeyse kimin eli kimin cebinde belli değil. Umutsuz ve sonu belirsiz savaş tüm vahşetiyle sürüyor.

Yoğun bir İsrail kuşatması altında **Gazze**'de ise insanlık dramı yaşanmaya devam ediyor. Muhtelif zamanlarda Siyonistlerin yaptığı bombardıman ve saldırı sebebiyle, bu topraklar defalarca yerle bir edilmiş. Uygulanan ambargo sebebiyle orada yaşayan Müslüman kardeşlerimiz barınma, su, elektrik ve ilaç bulma konularında yıllardır sıkıntı içindeler. Tabi Mısır'da gerçekleşen darbeyle birlikte Gazze ve Filistin'deki sıkıntılar daha da artmış, problemler daha da çoğalmış vaziyette...

Irak'a gelecek olursak; 11 Eylül saldırıları ve kitle imha silahları bahane edilerek "demokrasi getireceğiz" vaadiyle ABD tarafından işgal edilen Irak'ta, iki milyona yakın insan öldürüldü. Bir o kadar insan da sakat bırakıldı. Dul kalan kadınlar, yetim kalan çocukların haddi hesabı yok. Petrol bölgesindeki insanlar, petrol sıkıntısı çeker hale geldiler. Halk zalim Saddam dönemine hasret kaldı.

Irak, ABD'nin işgali sırasında yağmalanarak alt yapısı çökertildi, doğal kaynakları ve zen-

ginlikleri sömürüldü. Tarihi ve kültürel zenginlikleri talan edildi, bir kısmı da çalınıp götürüldü. Bugün ise Irak'ta, sürekli bombaların patladığı masum insanların can verdiği bir kaos ortamı hakim.

Mısır'da ise zulümler, tutuklamalar, katliamlar devam ediyor. Mısır halkının çoğunluğunun oylarıyla seçilen, daha sonra ise darbeyle görevinden uzaklaştırılan Cumhurbaşkanı Muhammed Mursi ve arkadaşları, yargılandıkları cunta mahkemeleri tarafından -hukuk ayaklar altına alınarak- idam cezasına çarptırıldı. Firavunlar ülkesinde, Firavunlar henüz kana doymamış gözüküyor.

Dünya bu hukuksuzluğa karşı birkaç cılız tepki dışında- sessiz. Kutuplardaki birkaç hayvan öldü diye harekete geçip milyonlarca dolar harcayanlar; iki tane yunus, üç tane balina kurtarmak için örgüt kuran ve insan hakları savunucusu geçinen iki yüzlü AB ve Amerika, bu hukuk cinayetine karşı maalesef sus-pus olmuşlar ve dilsiz şeytan rolünü oynuyorlar.

Doğu Türkistan'da Müslümanlar, kızıl Çin'in zulmü altında inim inim inliyor. Orada baskı, zulüm ve katliam var. Hoca Ahmet Yesevî'nin ana vatanında Kur'an okumak, namaz kılmak, oruç tutmak, dini eğitim almak, kısacası Müslüman olmak suç... Uygur Türkleri'nin ensesinde adeta boza pişiren ve onlara nefes bile aldırmayan Çin, Doğu Türkistan'daki zulmü dünyaya duyurmaya çalışanlara da "terörist" muamelesi yapıyor. Anlayacağınız orası, Güneşin doğduğu ama insanlığın battığı bir yer...

Arakan kan ağlıyor. Oradaki Müslümanlar da, Budist Myanmar Devleti'nin işgali altında büyük bir baskı ve mahrumiyet içinde hayatlarını sürdürmeye çalışıyorlar. Oradaki insanlıktan nasiplerini alamamış olan budist çeteler, hiç bir sebep göstermeden sadece müslüman oldukları için Arakan'da soykırım yapıyorlar. Bu güne kadar binlerce Müslüman hunharca katledilmiş, şu anda orada yaşayanlar da halen soykırım tehdidiyle karşı karşıya...

Devletten gerekli desteği alan budist çeteler de, sık sık Müslümanların köylerine saldırıp toplu katliamlar yapıyorlar.

Müslümanlara ait evleri, okulları, camileri ateşe verip, her türlü vahşeti gözlerini kırpmadan işleyebiliyorlar.

Uzak doğunun bir kanayan yarası da **Patani**... Tayland hükümeti o bölgedeki Müslüman halkı yok edip Patani'yi tamamen budistleştiriyor. Bunun için de şiddet, vahşet ve katliamı bir araç olarak kullanıyor. İslam kültürünü ve izlerini tamamen yok etmek için de, Patani'ye budist mabetleri kuruyor. O bölgedeki şehir ve kasabaların adlarını değiştiriyor. Ayrıca Patani'deki toplama kamplarında tutulan yüzlerce genç kıza askerler tarafından tecavüz ediliyor, alimler, hocalar katledilip camiler ateşe veriliyor.

Yakınları katledilenler, haklarını aramak için gösteri düzenlediklerinde, çok sert ve kanlı bir şekilde bastırılıyor. Gözaltına alınan insanlardan da bir daha haber alınamıyor.

Somali ve Sudan gibi bazı İslam ülkelerinde ise açlık var, yokluk var, sefalet var... Binlerce kişi ilaç ve gıda yetersizliğinden dolayı ölüyor. ABD, oradaki ilaç fabrikalarını bile silah üretiyor iddiasıyla bombalamıştı. Afrika'nın en verimli topraklarına sahip olan Sudan ve Somali gibi İslam ülkeleri maalesef açlık ve sefaletin pençesinde kıvranıyor.

Halk aç ve çıplak, çocuklar anadan üryan, insanlar ayakta duramayacak derecede zayıf ve çelimsiz. İnsanlar korku içinde, dünyadan ümitlerini kesmiş vaziyette adeta ölümü bekliyorlar.

Efendim, hangi birini anlatalım, hangi birine ağlayalım... Maalesef durum hiç de iç açıcı değil. İslam aleminin bölük pörçük bir halde olduğu, fitnenin ve tefrikanın ayyuka çıktığı, Müslümanın ın izzet ve şerefine ayaklar altında çiğnendiği, "**Küresel Çete**" tarafından iliklerine kadar sömürüldüğü bir devirdeyiz...

Evet, sıkıntılar büyük ama çözüm yine Müslümanlarda, çare yine bizde... Bu zulümlerin sona ermesi, akan kanların durması için İslam aleminin birleşmesinden, birbirine sımsıkı kenetlenmesinden başka çare yok. Bir defasında Efendimiz (Sallahu Aleyhi ve Sellem) parmaklarını birbirine kenetleyerek:

"Müminler birbirlerine kenetlenmiş bir binanın tuğlaları gibidirler." Buyurmuştur.

Dolayısıyla bir an önce aramızdaki tefrikalara son verip, bir binanın tuğlaları gibi bir araya gelerek tek vücut olmalıyız. Bunun için de çok dua edip, çok gayret göstererek bu makûs talihimizi **Allâh-u Te'âlâ**'nın yardımıyla yenmeliyiz. Zira hakiki bayram; Müslümanlar arasında vahdetin, birlik ve beraberliğin sağlandığı gün olacaktır.

* * *

Bir zamanlar diriliş muştusu olarak dillerimize pelesenk ettiğimiz bir ağıt vardı. Yazımızı onunla bitirelim;

Hiç sayılıyor, bak Din-i İslâm
Kan gölüne döndü bak Afganistan
Bayram mı olurmuş gözyaşlarından
Bayramsa bayramınız mübarek olsun

Onulmaz yaralar merhem beklerken
Ayasofya mahkûm feryad ederken
Kudüs boynu bükük masum beklerken
Bayramsa bayramınız mübarek olsun

Derdim anlatmaya yetmiyor lisan
Esaret altında köle Müslüman
Bak bülbüller sustu bahce perişan
Bayramsa bayramınız mübarek olsun

Gurbete gelmişiz vatandan ırak
İslam unutulmuş yuvalar harap
Bize gerçek bayram nasip et Ya Rab!
Bayramsa bayramınız mübarek olsun!

Mevlâ Te'âlâ, Müslümanlara yapılan bu zulümlerin bir an önce bitmesini, oluk gibi akan Müslüman kanının durmasını, tüm İslam coğrafyasında emniyet ve huzurun hakim olduğu günlerin en kısa zamanda gelmesini nasip eylesin!

Ayrıca Rabbim terör belasından memleketimizi hıfz-u emin eylesin. Askerimizi-polisimizi muhafaza buyursun. Şehid olanların kabrini pür-nur makamını cennet eylesin. Kederli ailelerine ise sabr-ı cemil, ecri cezil ihsan eylesin. Amin!..

Fi emanillah!

Hikmetli Sözler

” İnsanlar et gibi, ulemâ tuz gibidir. Tuzsuz et koktuğu gibi ulemâ ve sohbetinden mahrum kalan da çürür ve kokar.”

Mahmud Efendi Hazretleri (Kuddise Sirrûhu)

” Akıllı insan düşündüğü her şeyi söylemez; fakat söylediği her şeyi düşünür.”

Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî (Kuddise Sirrûhu)

” Hurma ağacına bakınız; başı dik olduğu için Allah ona meyvelerini nasıl taşıyor? Kabak, kavun, karpuz gibi bitkiler ise; yüzünü ve dallarını yere koyduğu için Allah onların meyvesinin yükünü toprağa taşıyor.”

Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî

” Sultanların ve devlet adamlarının bozulması zulüm ile, âlimlerin bozulması tamahkârlık ile, fakirlerin bozulması ise riyâ ile olur.”

Ebû Bekir Verrâk (Kuddise Sirrûhu)

” Temiz ve helâlinden ye de, ister sabaha kadar ibâdet et, istersen uyu! ”

Mahmud Efendi Hazretleri (Kuddise Sirrûhu)

” Bayram, süslü elbiseler giyenlere, güzel yemekler yiyenlere değil, Cehennem'den kurtulanlara bayramdır.”

İbrâhim bin Edhem (Rahmetullâhi Aleyh)

” Keskin kılıç yumuşak ipeği kesmez.”

Şeyh Sâdi Şirâzî

Gölgeyi Güneşe tercih edip de, cenneti cehenneme tercih etmeyene akıllı denir mi?”

Ahmed b. Harb

” Ve her şey bittiğinde hatırlayacağımız şey; düşmanlarımızın sözleri değil, dostlarımızın sessizliği olacaktır. ”

Aliya İzzetbegoviç

SABIR SINAVIDIR ÖMÜR DEDIĞİN

Ruhlar giderlerken, sonsuz bir yola,
Dünyada verirler, birkaç gün mola,
Sanma ki, bu geliş, tesadüf ola;
Sabır sınavidir, ömür dediğin...

Güneş, doğmak için, sabahı bekler,
Kozalarda, çile çeker, böcekler,
Bil ki, her yürüyen, önce emekler,
Sabır sınavidir, ömür dediğin...

Çohum düşer, toprağında barınır,
Bahar gelir, yaprak ile sarınır,
İnsanoğlu kışa doğru arınır.
Sabır sınavidir, ömür dediğin...

Ateşe düşmeyen çıra yanar mı?
O ateşte yanan gayri söner mi?
Hakk'a giden yarı yoldan döner mi?
Sabır sınavidir, ömür dediğin...

Nefsin bu gün doysa, yarın yine aç,
Sanma ki bedenin, nefesine muhtaç.
Gel şu meyhaneden, vakitlice kaç,
Sabır sınavidir, ömür dediğin...

Nefsin işkencesi, düşmandan beter,
Onun zulmü ancak, savaşla biter.
Silah istiyorsan, irâden yeter,
Sabır sınavidir, ömür dediğin...

Hor görme dünyada çile çekenî,
Sabırla beslenir, gönül kökeni,
Bülbüle diyor ki, gülün dikenî;
Sabır sınavidir, ömür dediğin...

İhtiras seline,baraj kâr etmez,
Beşer arzuları, saymakla bitmez.
Dünyayı verseler, inan ki yetmez,
Sabır sınavidir, ömür dediğin...

Zaman sermayesi, sanma ki çok bol,
Beşikten bastona, kaç adımlık yol?
Bu kânun değişmez, kim olursan ol,
Sabır sınavidir, ömür dediğin...

Rüyalar, ne büyük ibrettir oysa,
İnsan aç uyanır, rüyada doysa,
Ölüm uyanmaktır, yaşamak buysa,
Sabır sınavidir, ömür dediğin...

Nîmet sırrı gizli, hayır ve şerde,
Devâyı da verir, verdiği derde,
Akıl, isyan ile, aranda perde,
Sabır sınavidir, ömür dediğin...

Gör ki, şu dünyanın, sırça köşküne,
Çapmış nice insan, dönmüş şaşkına,
Nedir bu sarhoşluk, Allah aşkına?
Sabır sınavidir, ömür dediğin...

Cengiz Numanoglu (1990)

MUSTAFA ÖZCAN

MOLLALARIN APARTHEID* REJİMİ

Ş iilik Sünniliğe karşı gelişmiş veya kurulmuş ve kurgulanmış bir harekettir. Tarih boyunca bu hareket Şah İsmail ve Humeyni gibi dini ve siyasi önderlerle birlikte yeniden aktif hale gelmiştir. Karşıt ve muarız bir hareket olduğundan Sünnilik dışında herkese hak veya hayat hakkı tanıyor. Lakin panzehiri olarak gördüğü Sünnilere karşı esnemiyor. Bu nedenle de 1 milyondan fazla Sünninin yaşadığı Tahran Sünniler açısından bir mabetsiz şehir. Hatırlanacağı gibi bir zamanlar Ankara için bu ifade kullanılmakta idi. Şimdi Ankara mabetlerle doldu taşı. Tahran'da Sünnilere hizmet veren kamuya açık, resmi tek bir cami veya mescit bile yok.

Temmuz ayı içinde (2015) Tahran Belediyesine bağlı ekipler Tahran'da Sünnilere hizmet veren tek mabedi de yerle bir ettiler. Daha önce faaliyeti askıya alınan ve cuma ve bayram namazlarının kılınmasına izin verilmeyen namazgah sonunda belediye ekipleri tarafından yerle bir ediliyor. Caminin imamı Ubeydullah Musazade de keyfi muameleye maruz kalıyor, evi teftiş ediliyor, cep telefonuna el konuluyor. Caminin yıkıldığı haberi, Belucistan Vilayeti'nin Zahedan kentindeki bir Sünni caminin imamı tarafından İran'ın dini lideri Ayetullah Ali Hamaney'e protesto mesajı göndermesiyle ortaya çıktı.

Sistan ve Belucistan eyaletlerinin kanaat önderlerinden Mevlevi Abdulhamid İsmail Zehi konuyla ilgili İran Cumhurbaşkanı Ruhani ve Dini Lider Ali Hamaney'e yazdığı mektupta, yıkım işlemiyle alakalı olarak rahatsızlığını dile getirmiştir. Zehi Sünnilere Tahran'da tek bir namazgahın fazla görüldüğünü söylemiş ve dünyada tekfirleşmenin ve aşırı fikirlerin alıp başını gittiği, kol gezdiği bir sırada bu tarz muamelelerin karşılıklı çekişmeyi daha da keskinleştireceğine dikkat çekmiştir. Zehi, İslam aleminin her zamandan daha fazla huzur ve sükunete ihtiyaç duyduğunu bir sırada İranlı makamların yangına benzinle gittiğine işaret etmiştir. Daha önce kırmızı mumla mühürlenmiş namazgah bilahare sınırlı bir şekilde vakit namazlarıyla alakalı olarak ibadete yeniden açılmıştı.

İranlı yöneticiler 36 yıldır Tahran'da Sünnilere cami yapmaya izin vermiyor. Halbuki, Tahran ve diğer şehir ve bölgelerde Hıristiyanların ve Yahudilerin mabetlerine dokunulmuyor ve gerekirse yeni mabet yapılmalarına da izin veriliyor. Tahran'daki Sünni sayısı kadar Moskova'da Müslüman sayısı bulunuyor ve Rus yetkililer homurdansalar bile Müslümanların cuma namazı eda etmelerine fazla müdahale etmiyorlar. Buna mukabil İran'ın mezhebi rejimi katı kısıtlamalar ve sınırlandırmalar uyguluyor.

Bu kısıtlamaların en yoğun yaşandığı bölgeler ücra bölgelerden ziyade Tahran ve Arap Denizi kıyısındaki Ahvaz bölgesi. Kısaca İran bütün misyonunu Sünnilerin aleyhine hasretmiş bulunuyor. İçeride ve dışarıda Sünnileri sindirmek, ezmek ve yerlerini yurtlarını ele geçirmek için çabalıyor.

Batılılar sadece Maşrik el Arabi denilen Arap Doğusunda değil İran içinde de azınlık durumunda yaşayan ve oranları her halukarda yüzde 10'dan az olmayan (kimileri 20-25 civarında tahmin ediyor) Sünnilerin hakları için kılını kıpırdatmıyor. Şöyle bir karşılaştırma yapmak mümkün: Batılılar Bahailer ve İslam'dan kopma dini azınlıklara ne kadar sahip çıkıyor, bir de buna mukabil Sünnilerin meselelerini ne kadar gündeme taşıyor? Batı İspanya gibi davranıyor. İspanya ve Batı alemi Reconquista (geri alma, yeniden fetih) sonrasında günümüzde İspanya'dan sürülen Yahudilerin mirasına sahip çıkarken ve onlara dönüş kapısını aralarken Müslümanlara haklarını kaybetmiş mağluplar muamelesi gösteriyor. İade-i itibarda bulunmuyor.

İran'dan yemlenen kimileri bu gerçeği inkar etseler de halkın mücahitlerinin Lideri Meryem Recevi de Tahran'da Sünnilere yer olmadığını ve onlara ait tek bir namazgahın bile bırakılmadığını ve son mescidin de yıkıldığını doğrulamaktadır. Bunun İslam ve insanlık dışı olduğuna ve bir bakıma dini ırkçılık olduğuna parmak basmaktadır. Sadece İstanbul'da 25 kadar Caferi camisine mukabil Tahran'da tek bir namazgaha bile izin verilmemesi İran'daki molla rejiminin taassup durumunu göstermektedir.

Batı Pounak bölgesindeki tek Sünni namazgah 29 Temmuz (2015) tarihinde yerle bir ediliyor. El Cezire Kanalı tahrip edilen namazgahın görüntülerini yayınlamış bulunuyor⁽¹⁾. İranlı kaynaklar namazgahın yıkılış nedenini illegal olarak kurulmasına ve dışarıdan yabancıların gelmesine zemin hazırlamasına bağlıyorlar! El Cezire Kanalının Tehran Büro Şefi Abdulkadir Fayez, en az 1 milyon Sünninin yaşadığı Tahran'da cuma ve bayram namazlarının kılınmasına elverişli tek Sünni mekanın bu namazgah olduğuna dikkat çekiyor. BBC'nin Farsça bölümüne göre burası 17 Ocak 2015 tarihinde kırımızı mumla mühürlenerek kapatılıyor.

Merkezi Londra'daki Belucistan Araştırmaları Merkezi Müdürü Abdussettar Dusuki, Tahran'da Sünnilerin ibadet edebilecekleri resmi bir namazgahları bulunmadığını ve geçici olarak bir salonu kiralayarak ibadetlerini burada yaptıklarını dile getiriyor. Tahran'da tek bir namazgaha bile tahammül edemiyorlar ve yerle bir ediyorlar. Buna mukabil bu yönde artan ihtiyaç ve talepleri de kale almıyorlar. Mevlevi Abdulhamid'e göre bu sadece Tahran'daki veya İran'daki Sünnilerin duygularını yaralamıyor, rencide etmiyor aynı zamanda dünyadaki Müslümanları da kızdırıyor. Mevlevi Abdulhamid İranlı Sünni liderlerden birisi olarak kabul ediliyor ve Sünni haklarını savunmasıyla tanınıyor. Bundan dolayı da 2014 yılından beri yurt dışına çıkma yasağına muhatap olmuş bulunuyor.

Ayetullah Humeyni'nin 1979 yılında gerçekleştirdiği Şii devriminden itibaren Sünnilere her alanda kısıtlama getirilmiş bulunuyor. Velayet-i fakih doktrini gereği bütün resmi kurumlar Şii dini otoritelerin elinde bulunuyor. Tahran'da Sünnilere göz açtırılmıyor. İhtiyacı karşılamak üzere Tahran'daki Sünni Meclisi namazgah veya namazhaneler statüsü altında cuma ve bayram namazları kılınabilecek yerleri organize etmek istiyor ama izin alamıyor. İran dini otoriteleri Nuh diyor peygamber demiyorlar. Cuma ve bayram namazlarının edasının Şii inancı tekelinde olduğu gerekçesiyle bunu engelliyorlar. Tek meşru mezhep olarak kendilerini görüyorlar. Tem meşru mezhep ve otorite olarak Sünnilerin de kendi arkalarında cuma ve bayram namazlarını kılmasını istiyorlar. Devrime kadar cuma ve bayram namazı kılmayan Şiiler devrimden sonra füze hızıyla Sünnileri geçerek bayram ve cuma namazlarını tekellerine altına almış bulunuyorlar. Numan Alusi Galiyetü'l Mevaiz adlı eserinde cuma namazı kılmadıkları için onlara çıkışır ve Cuma namazı kılmalarını ister. Numan Alusi neden humus almada imama vekalet ettiklerini ama Cuma namazı konusunda vekalet etmediklerini sorar⁽²⁾! Neden Sünnileri taklit ederek Şiilerin de cuma namazını kılmadığını sorarken Humeyni sonrasında tam tersi bir durum olmuştur. Necip Fazıl Kısakürek'in ifadesiyle Numan Alusi'yi tek anlayan Humeyni oldu o da ters anladı! İran'daki Şii rejimi Sünnilerin görünür yerlerde olmasını ve ibadet etmelerini istemiyor.

Mümkünse namazlarını evlerinde eda etmelerini arzuluyor. Şii rejim İran'da camilerin ve mescitlerin ayırım gözetmeksizin herkese açık olduğunu ve dolayısıyla camiye ihtiyaç olmadığını kendilerine tabi olmalarının yeterli olduğunu söylüyor.

Buna göre, kiliseler de herkese açık ama oranın ibadeti ve şekli başka. Sünnileri İslam birliği çerçevesinde kendilerine katılmalarını ve cumaya ve camiye gelmelerini istiyorlar.

Bu fazlasıyla kendileri için de geçerli: Aynen Numan Alusi'nin dediği gibi, madem ki Sünniler İslam dünyasının yüzde seksen beşini teşkil ediyor niye Sünnilere uymuyor ve Sünnilik içinde erimiyorlar! Baş çekiyorlar? İslam dünyasını büyük bir Tahran kabul edersek niye İslam dünyası içinde Tahran gibi davranmıyorlar!

Hasan Ruhani döneminde Sünnilere yönelik kısıtlamalar daha da artış kaydetmiş görünüyor. Kevher Deşt, Urumiye, Miyandavab, Cah Behar, Zahedan ve Zabil gibi Sünni ağırlıklı şehirlerinde toplu idamlar gerçekleştirilmiş ve Sistan ve Belucistan'da Sünni hocalara ve vatandaşlara karşı suikast zincirleri tertip edilmiştir. Meryem Recevi, Şii din adamlarına seslenerek Şia veya din adına yapılan bu insanlık dışı, barbar muamele ve uygulamalara dur demelerini istemiştir.

Dini rejim Allah yolundan çeviriyor!

Bu yönüyle Humeyni rejiminin insanları ve özellikle de Sünnileri 'saddune an sebilillah' tabiri gereği Allah'ın yolundan alıkoyduğu ve çevirdiği sübut bulmuş oluyor. Batıl yoldan çevirmiyor sadece hak yoldan çeviriyor.

Cumhurbaşkanı Ruhani Kürt bölgesini ziyareti sırasında bir Kürt gazetecinin neden kabinede tek bir Sünni bakanın bile bulunmadığını sorması üzerine kendinden geçiyor ve küplere biniyor! İnkâr ile vaki arasında yalpalayıp duruyor. Bu hallerde vaki olduğu gibi hemen yalana sarılıyor.

Sünni belediye başkanlarından vesaire bahsediyor. Lakin İran'da kabinede tek bir Sünni bakan olmadığı gibi bir tek vali bile bulunmuyor.

Sadece petrol bakanlığında mühendislik işlerinden sorumlu bir bakan yardımcısı bulunuyor. İmad Hüseyini dışında ne bir bakan ne de bir bakan yardımcısına rastlamak mümkün! Tam bir mezhebi apartheid rejimi! Hasan Ruhani vali yardımcılardan falan bahsediyor ama kimseyi ikna edemiyor. Ruhani Sünni kökenli büyükelçiden bahsetmesine karşılık İran hariciyesinde numunelik bir tek Sünni görevli bile bulunmadığı gerçeğini örtemiyor!

Sünnilere her alanda ayırım yapılıyor. Seyahat kısıtlaması, Sünni kitapların ithali, mezheplerinin eğitimi gibi konularda yoğun bir kısıtlama ile karşı karşıya bulunuyorlar.

Neden böyle?

Şiilik Sünniliğe zıtlasma üzerine kurulmuş bir doktrin. Tez değil, anti tez. Bu nedenle sadece Tahran'da değil yüzde 15 nispetinde Sünnilerin yaşadığı Ahvaz'ın Abadan ve sair şehirlerde eskiden var olan camiler bile kapatılıyor. Buralarda ayrıca Ehl-i Beyte Düşman Fikirlerle Mücadele adı altında Şiilik propagandası yürütülmekte ve bölgeye dışarıdan propagandistler getirmektedirler.

Bunlardan birisi de 'Ve Hidayete Erdim' kitabının yazarı Sünnilikten dönme Tunus asıllı Muhammed Ticani Semavi'den başkası değil. Bu tür mankurtları getirerek kendi batıl düşüncelerini ıvıkmaya çalışıyorlar.

Vara vara Humeyni rejimi Sünnilikle mücadele rejimi haline geldi ve 1948 – 1994 yılları arasında yaşayan Güney Afrika'daki ırk ayrımcılığına dayalı Apartheid rejime benzedi. Bir farkla ki bu mezhep ayırımına ve Sünnilik düşmanlığına dayalı bir rejim. Siyahlar veya renkliler yerine bu sadece Sünnilere düşman kesiliyor.

KAYNAKLAR

*Apartheid rejim ayrımcı rejim

1. <https://now.mmedia.me/lb/en/NewsReports/565672-iran-demolishes-only-sunni-mosque-in-tehran>
2. Galiyetü'l Mevaiz, s: 236, Daru'l Minhac, Cidde

KISSADAN HİSSELER

İKTİDARLAR ZULÜMLE YIKILIR ADALETLE AYAKTA KALIR

Adaletiyle şöhret bulmuş ve tarihe adil hükümdar olarak geçmiş olan İran hükümdarı Nuşirevan, tahta çıktığı ilk yıllarda halkına karşı son derece zalimane bir tutum içerisindeydi.

Halkını adeta canından bezdirmişti. Üstelik zevk ve sefaya düşkün olup, aşırı lüks ve israf içinde sürdürdüğü bir hayatla halktan tamamen koptu.

Saltanatının ilk yıllarında halkına böylesine zulmeden ve onları adeta inim inim inleyen Nuşirevan, maiyetiyle beraber bir gün ava çıkmıştı. Yanında gayet zeki ve halkın bu durumuna içten içe üzülen insafli veziri de vardı. Avlandığı esnada bir ara veziriyle beraber diğer adamlarından ayrılarak bir suyun başına vardı ve orada bir müddet istirahatata çekildi.

O sırada iki tane baykuş gelip yakınlarına bir yere konup ötmeye başladılar. Baykuşların bu nameleri Nuşirevan'ın dikkatini çekti. Vezirine seslendi;

– Şu kuşların dilinden anlasaydık da, ne söylediklerini bilseydik. Kim bilir neler konuşuyorlardır?

Bu vicdanlı ve zeki vezire, halkın kötü durumunu anlatabilmek için bir fırsat doğmuştu. Bunu usûlüyle anlatabilmek için Nuşirevan'a dedi ki:

– Sultanım ben baykuşların ne konuştuklarını bir nebze olsun anladım. Eğer bana ceza vermeyeceğinizden emin olursam, anladığım kadarını söyleyebilirim.

Nuşirevan merakla dedi ki:

– Peki anlat bakalım. Gazabımdan emin olabilirsiniz.

– Sultanım affınıza sığınarak arz ediyorum. Baykuşlardan biri, öbürünün kızını oğluna istiyor. Öbürü ise; “kızımı veririm fakat başlık parası olarak bir harabe isterim.” diyor. Oğlan babası gayet rahat bir şekilde; “başımızda Nuşirevan gibi bir hükümdar varken, sana bir değil on tane bile harabe veririm.” diye cevap veriyor. Sultanım baykuşların konuşmalarından benim anladığım bundan ibarettir...

Nuşirevan vezirine hiçbir şey demedi ama ne demek istediğini çok iyi anladı. Zira zeki vezir, memleketin ve halkın içinde bulunduğu durumu, ince bir üslupla çok güzel anlatmıştı.

Nuşirevan saraya dönünce bu durumu inceden inceye düşündü. Gerekli araştırmaları yaptırdı. Halkın çektiği sıkıntuların birçoğundan haberi bile yoktu.

Gerçekten de veziri çok doğru söylüyordu. Kararını verip, o andan itibaren hal ve ahvalini değiştirdi. Bundan böyle halkını gözeten, onlara destek olan, son derece adil bir hükümdar oldu.

Ve ölünceye dek yıllarca halkını adaletle yönetti.

Gün geldi, her fani gibi o da ölüm döşeğine yattı. Son derece hastaydı. Hekimler tabipler hastalığına çare bulamıyorlardı. Çoluk-çocuğu, yakınları, sevenleri etrafına toplanmıştı. Nuşirevan onlara dedi ki:

- Evlatlarım! Benim hastalığıma ancak harabede yaşayan baykuş eti iyi gelir.
- Hemen bulup getirin. Çocukları sevinçle:
- Babacığım bundan kolay ne var, diyerek çıktılar.

Fakat ne kadar aradıysa bulamadılar ve elleri boş geri döndüler. Üzüntüyle dediler ki:

– Babacığım memleketin her tarafını doluştık. Maalesef bir harabeye rastladık, ne de bir baykuş bulamadık.

Nuşirevan bu haberi duyunca, zannedilenin aksine çok sevindi ve dedi ki:

– Evlatlarım! İşte bu söyledikleriniz bana çok iyi geldi.

Zira evvelce harabeden geçilmeyen memleketinde, demek ki şimdi her yer marmur ve müreffeh bir hale gelmiş ve hiç harabe kalmamıştı.

Zaten ölüm döşeğindeyken onun duymak istediği de buydu.

“Bir memleketin idarecisi müşrik bile olsa, şayet adil ise o memleket ayakta kalır. Fakat idareci müslüman da olsa şayet adil değilse, o memleket ayakta kalmaz.”

ALİ ULVİ UZUNLAR

NİYETİN ÖNEMİ

Bir insan hırsızlık yapmaya karar verdi ve niyet etti. Niyet ettiğinden dolayı hemen sorumlu değildir. Bundan günah almaz fakat hırsızlıktan vazgeçince, Cenâb-ı Hakk ona bir sevap yazar.

Hırsızlığa niyet etti ve bu hırsızlığı gerçekleştirmek için yola çıktı fakat kapı kilitliydi yapamadı, veya kameraları gördü yapamadı, veya polisleri gördü yapamadı, yani içinde azim var kararlılık var ama bir engel çıktığı için yapamadı bundan mesuldür. Buna delil olarak da:

“Müminler arasında fuhşun çirkinliğin kötü haberlerin yayılmasını sevenler varya onlar için dünyadada ahiretde elim bir azap vardır.” Buyuruyor Mevla Te’âlâ.

Bakınız burada **Allâh-u Te’âlâ** hazretleri müminlerin arasında çirkin haberlerin yayılmasını sevenler diyor, sevmek ayrı şey yaymak ve yaymak ayrı şeydir. Cenâb-ı Hakk bu kötülüğü sevmelerinden dolayı hem dünyada hemde ahirette onlar için elim bir azap olacağını ifade ediyor.

Böylece bir insan kötülüğe niyet etmiş olsa, fakat kendisi vazgeçmiyor bir engel çıktığından dolayı yapamıyor olursa bundan mesul olduğunu söylüyorlar.

Niyetle ilgili hadisi şerifin sonuna doğru buyuruyor ki;

Bir insanın hicreti Allah ve Rasûlüne ise, yani Mekke’den kalkıyor Medine’ye gidiyor ama niyeti ne?

Mekke’yi terk ediyor ana vatanını terk ediyor Medine-i Münevvere’ye gidiyor, Habeşistana gidiyor, bir yerden bir yere gidiyor, niyeti ne, ne maksatla burasını terk etti?

Cenâb-ı Hakk sadece hicrete bakmıyor niyete bakıyor.

Her kimin hicreti, Mekke’den Medine’ye hicreti veya bir yerden bir yere hicreti.

Bir yerden bir yere göç etmesi, hicret etmesi Allah’a ve Rasûlüne ise yani “ben burada dini celili islamı yaşayamıyorum, şuraya gidersem daha güzel yaşarım Medine-i Münevvere’ye gidersem namazımı daha rahat kılarım, dinimi daha güzel yaşarım, haramlardan uzak dururum, dinimi daha güzel öğrenmiş olurum. Bu niyetle Allah’a ve Rasûlüne hicret etmek maksadı ile çıkıyor Mekkenin Medine’ye veya bir bölgeden başka bir bölgeye bir vilayetten başka bir vilayete gidiyor, dini celili İslâm’ı öğrenmek daha güzel yaşamak için. Dolayısıyla bu insan Medineye hicret etmiş olmuyor Allah’a hicret etmiş oluyor **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)’e hicret etmiş oluyor. Niyeti bu olunca ben Rasûlüllâh’tan ayrılmayayım onunla beraber olayım, dini celili İslâmı daha güzel yaşamış olayım, deyinca bu insan sanki Medineye değilde Allah’a hicret etmiştir. Rasûlüllâh’a hicret etmiştir.

Dolayısıyla bir insanın hicret niyeti, Allah’a ve Rasûlüne hicret etmek ise o Medine’ye hicret etmiş değildir. Gerçekten Allah’a hicret etmiştir Rasûlüllâh’a hicret etmiştir.

Allah (Celle Celâlühü) bunu böyle kabul ediyor hadis-i şerif'in son cümlesi: **“insanın hicreti dünyaya olursa”** Dünya'yı elde etmek maksadıyla giderse **“veya bir kadınla evlenmek maksadıyla giderse”** o hangi maksatla hicret etmişse oda onu elde etmiş olur. Dünya için hicret eden karşılığında takdir edildiği kadar dünyayı bulur. Kadın için hicret eden kadın için hicret etmiştir.

Bu hicretinden dolayı bir mükafat alamaz.

Rivayet edildiğine göre Aleyhisselatu vessalam Efendimizin Mekkenen Medineye hicreti esnasında birçok insan, sahabe kiram (Rıdvanullâhi Aleyhim Ecmein) Allah için Allah'a ve Rasûlüne hicret etmeyi niyet etmişken Ümmü Kays adında bir kadın Mekke'de bir talibi vardı onunla evlenmek istemişti. O da: “hayır Mekke'de seninle evlenmem ben Medineye gidiyorum gelersen seninle evlenirim” demişti. Sırf Ümmü Kaysla evlenmek için Mekke'den Medine'ye hicret eden bu evlilik söz konusu olmasaydı Mekkenen Medine'ye hicret etmiş olmayacaktı. Dolayısıyla bu insanda bu kadın için hicret etmiş oldu.

Aleyhisselâtu vesselâm Efendimiz; **“Bir insan bir kadın için hicret ederse o da istediğini bulmuş olur...”**

Efendimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) buyuruyorlar ki; “Kıyamet gününde ilk mahkemesi görülecek olan gruplardan birisi, bir adamdır ki Allah yolunda şehid olmuş, savaşta şehit olmuş diyelim.

Allah (Celle Celâlühü) bu insanı getirecek huzuruna ve diyecek ki; “kulum Ben sana şu şu şu nimetleri verdim mi? vermedim mi?” Allah'ım verdin, diyecek.

“Peki ne yaptın. Bu ameller, bu benim verdiğim nimetler karşısında kulluk olarak şükür olarak ne yaptın?” diyecek. O da savaşta şehit oldu ya, hemen bu amelini ön tarafa çıkaracak ve diyecek ki: “Allah'ım ben senin yolunda savaşım şehit düştüm bu nimetlere şükür olsun diye bunu yaptım.”

Allâh-u Te'âlâ ona: “Sen yalan söyledin. Bu amelini ben kabul etmedim. Sen, bu insanlar 'ne cesur adamdır' desin diye savaşın dolayısıyla insanlar da senin için 'bu ne cesur adamdır' de-

diler. Niyetinin karşılığını aldın Allah için, Allah rızası için savaşmadığın için benim sana vereceğim bir mükafat yoktur, der.

Başka bir ameli de olmayınca, emredilir doğru cehenneme atılır diyor.

Aleyhissalatü vesselâm Efendimiz bu hadisi şerifin bu cümlesinde ikinci olarak, bir insanı çağırıyor huzuru mahkeme için, ilim öğrenmiş ve öğretmiş Kur'ân-ı Kerim'i okumuş. Bu insan da getirilecek. Allâh-u Te'âlâ buna da nimetlerini sayacak da sayacak ve nihayet Allâh-u Te'âlâ Hazretleri ona nimetlerini saydıktan sonra “kulum sen ne yaptın” diyecek.

O da “Allah'ım ben senin rızan için ilim öğrendim ve ilim öğrettim. Kur'ân-ı Kerim'i okudum senin rızan için” diyecek. Allâh-u Te'âlâ ona “sende yalan söyledin, sen ilmi öğrendin alim desinler diye, Kur'ân-ı Kerim'i okudun ne güzel okuyor desinler diye. Niyetin milletin alim demesi veya milletin ne güzel okuyor demiş olmasıydı bunu da söylediler senin için. Ve emredilecek doğru cehenneme atılacak.

Üçüncü olarak bir adam getirilecek. Allâh-u Te'âlâ ona maddi imkanlar vermiş, dolayısıyla bir çok servet ve imkana sahip olan bu adama nimetlerini sayacak, “kulum Ben sana bunca nimetler verdim sen ne yaptın” O da diyecek ki “Allah'ım bütün mallarımı harcadım da harcadım, Senin rızan için” Allâh-u Te'âlâ ona “sende yalan söyledin. Sen insanlar bu ne cömert insandır desinler diye verdin. Zaten insanlar da senin için bu ne cömert insandır dediler. Karşılığını aldın alacak başka bir şey yoktur. Benim sana vereceğim hiç bir şey yoktur” der. Emredilir. Bu insanda cehenneme gitmiş olur.

Bu hadisi şerif niyet hadisi şerifi olarak geçer. Bu hadisi şerifler içinde besmele hükmündedir. Kur'ân-ı Kerim'in besmelesi hükmündedir. Bir çok eser bunu kitabının baş tarafına besmele niyetiyle almıştır. Yani her insan amelini başlarken iyi niyetle başlamalıdır.

Yüce Rabbim her birimizi, niyeti güzel ameli güzel akıbeti güzel olan bahtiyar kullarından eylesin...

SAHTEKAR "ŞEYHLER"

SALİH MEMİŞOĞLU

Değerli okuyucularım. **Allâh Celle Celâluhû**'nun selâmı, rahmeti ve bereketi üzerimize olsun. Bazı yazılarımda belirttiğimiz gibi, insanlar hep bir şeylerin eksiklerini gidermek isterler ama herkesin eksik bir yönü muhakkak vardır.

Bazen tam mükemmel olduğumuzu zannederek, arkamıza baktığımızda yine eksikler görürüz.

Çünkü biz mükemmel olamayız!. Mükemmel yakın olmak içinse bu gayretle yaşamamız gerekir. Bunu neden söylüyorum?

Ben mesleğim gereği bir çok insanla görüşürüm. Bir bakarsınız 6 yaşında bir çocuk hafız olur, yine bir nakarsınız 6 yaşında bir çocuk gözleri görmez veya bir başka bir hastalık vukû bulmuştur... Ama bunların tümü Allâh Celle Celâluhû'nun yazdığı kaderdir.

Bu çocuklar melek gibi günahsızlar... Yani melek gibi olan bu çocuklar nasıl katil olabiliyorlar? Ben 25 senelik meslek hayatımda bunu çok düşündüm ve şunu anladım. Bizler çocuklarımıza sevgiyle yanaşmadık ve onlara merhamet göstermedik. Onlara Allâh Celle Celâluhû'nu tanıtmadık. Tanıttıysak bile Allâh Celle Celâluhû'ndan korkutarak, yani "Allâh Celle Celâluhû seni yakar" dedik!. Yada sevgi ve anlayışla yaklaşmak yerine, evde bir yaramazlık yapsa, "Akşam olsun seni babana söyleyeceğim..." diyerek babadan da korkutarak sevgi vermeye çalıştık. Hatta okula gönderirken bile "Falanca okulu acaba nasıl kazanır?." şeklinde ince hesaplar yaptık.

Halbuki tek çözüm, Allâh Celle Celâluhû'nu sevdirmek, merhameti öğretmek ve dînini sevdirmektir. Çünkü bunları öğrettiğimiz çocuklarımız, bir çiçeği bile dalından koparamazlar.

Bunlardan bahsetmemin sebebi şu... Son yıllarda insanlar üzerinde değişik gözlemlerim oldu. Cinlenmeler, sihirler ve büyüler vs. Eski-den Osmanlı Devleti, sihir ve büyü yapan kişileri adam öldürmek suçuyla yargıladı. Oysa şimdi bakıyoruz ki bizler bu harâm fiilleri teşvîk eder duruma düşmüşüz. Ben bu konuda ve her fırsatta bu işin ne kadar yanlış ellere düştüğü anlattım.

İnsanoğlu tamahkardır ve ister ki her şeyi olsun. Ama gerçek şu ki, dedelerimizin malları ninelerimize kalmadı? Hepimiz öleceğiz!. Maalesef bizler hayatın şükürünü ve ni'metlere hamdetmeyi çok az becebilen insanlarız.

Bendeniz Dünya Şehitler Vakfı'nın kurucusuyum. Bu vakfın himayesinde 730 şehîdimizin çocukları var. Hangimiz onların yerinde olmak isterdik? Allâh Celle Celâluhû bize (Hâşâ) torpil mi geçti de o çocuklar ömür boyu babasız ve annesiz yaşayacaklar? Bizlerin evlerimizde sadece akşamları yediğimiz kuruyemişlerle 2 çocuk doyar.

Neyse konumuza gelecek olursak, adamın biri beni arıyor... "Hocam. Bana bu mesleği öğretir misin?" diyor. Soruyorum "ne için" diye. "Sportoto yada define için" diyor.. Bende onlara, "Eğer cinlerle define bulunsa ben yer altında bir şey bırakmazdım!" diyorum. Geçen bir başka adam beni arıyor... "Hocam. Bir tarikat şeyhi var. Adam evimde tüm olan biteni biliyor. Hem de sabah sofrada ne yediğimize kadar... Hatta, hanımımıza "neden bu sofrada zeytin yok? dediğimi ve tartıştığımızıda..."

Bu nasıl olabiliyor?” Tabii ki biz bunların nasıl olduğunu çok iyi biliyoruz!. Bu tür şeylere teslim olmuş “saf” Müslümanlar, ilk önce her şeyin Allâh Celle Celâluhû'nun bildirmesiyle olduğunu anlamalıdır. Tabii ki ben de bu durumu merak ettim. Az çok ta tarîkat şeyhi, âlim tanırım. Bir araştırdım ki, (sözde) tarîkat şeyhinin, adamın karısıyla işbirliği varmış. Her ay evi ruhlardan, cinlerden, sihirden, büyüden korumak için adamdan 1200 TL para alıyor ve şeyhte paranın yarısını adamın karısına veriyormuş... Bu adamın peşinde bir sürü de müridi var. Peyğamberimiz Sallâllâhu Te-âlâ Aleyhi ve Sellem efendimiz ne buyuruyorlar. “Aldatan bizden değildir.” Tarîkat ise yol demektir. Ama böyle sahte şeyhler o yolu cehennem yoluna dönüştürüyorlar.

Bu konuda milletimizi uyarmak istiyorum. Sizler, Allâh Celle Celâluhû'nun çizgisinden, yolundan, her gün okuduğumuz Fâtiha sûresinin ma'nâsından habersiz olduğunu anladığımız insanlara i'tibâr etmeyiniz. Çünkü onlar sizi cennete değil cehenneme götürürler. Elbet bir yere bağlanmak isteyebilirsiniz. Ve elbette **“Âlimler peygamberlerin varisleridir”**ler. Hamdolsun ki kötülerinden çok iyilerde var. Mahmut Efendi Hazretleri Kuddise Sirruhû, Adıyaman Şeyhi gibi... Onların dediklerini yapın. Ben, Mahmut Efendi Hazretleri'nin iyi bir Allâh Celle Celâluhû dostu olduğuna inanırım ve öyle de güvenirim.

Peki bu konulara neden mi girdim? Son zamanlarda sihir, büyü ve cinlenen insanların %30 u'nun arkasında sahte tarikatlar ve şeyhler var!.. Meselâ geçen Cum'a bir yere gittim. Orada ki (sözde) tarîkat, arkada ikram edilen meşrubatların ve tatlıların şerbetlerine, milleti kendine bağlamak için sihirler ve büyüler yapılıyorlar. Şaşırdım kaldım!.. İçlerinde doktorlar, mühendisler, yüksek derecede insanlar var. Allâh Celle Celâluhû istemezse yaprak kırılmaz ama hayretler içinde kaldım. Hatta, orada bir doktor karısına, “O şeyhin her dediğini yapalım. Çünkü o geleceğin mehdîsidir. Sonra cennete giremeyiz.” diyor ve her ay ikibin tl. ödüyor. Bu nasıl iş hala şaşıyorum? Yine geçen bir Cum'a günü, bir kız evladımız bayılmış, bana getirdiler.

Bende epilepsi teşhisiyle nörolojiye yönlendirdim. Bir baktım ki kadın, sahte bir tarîkata girmiş ve her gün oraya gitmesi için (sözde) şeyh; “Her gün geleceksin.” diyormuş. Ertesi gün adam karısına, “Hayır gidemezsin. Çocukları ihmal ediyorsun.” diyor ve göndermiyor. Şeyh kadını çağırır ve ona “Acilen kocandan ayrıl gel. Zaten ayrılırsan malın yarısı senin. Ben seni burada bir müridimle evlendiririm.” demiş. Cennetin anahtarı da o şeyh efendideymiş!. Kadın bunları düşünerek kendini yerden yere atıyor. Ben de ona, “Senin tek ilacın Fâtiha sûresidir.

Ayrıca ma'nâsını da öğren. İlla tarîkat arıyorsan, gerçek tarîkatlar de, âlimler de var. Onların derslerine de katıl.” dedim ve bir tıp doktoruna gönderdim.

Benim bu yazılarımı okuyan o sahte şeyhler ve tarîkat mensubları benim için, “Salih hoca tarîkat düşmanıdır.” diyeceklerdir. Onlara tavsiyem, gerçek tarîkatlerin ve şeyhlerin ellerini yıkasınlar ve gerçekleri öğrensinler. Öyle 30 kişinin içinde kadının göğüslerini açıp, “Kadınlar önce göğüslerden zevk alır.” diyen sapıklardan Allâh Celle Celâluhû bizleri korusun. Dîn âlimsiz olmaz. Kur'ân-ı Kerîmsiz olmaz. Bizler öğrenmek için varız. Bu sahtekarların sihir, **büyü yapıp yuvaları yıktıklarını görüyor**, acıyorum. Vicdanım sessiz kalmaya el vermiyor. Bu konuda sinema alanında AZAZİL adında bir film yaptım orada felak ve nas sürelerini anlattım. İnşallah AZAZİL 2 filmini nisan ayında vizyona sokacağız.

Sihir ve büyüden uzak durmak ibâdet gibidir. Ama olurda bir hocaya giderseniz ve size bazı şeyler söylerler ise hemen Kur'ân-ı Kerîm'e, Sünnetlere/hadîslere bakın. Sakıncalı bir şeyler hissederseniz size telkin ettiklerini sakın yapmayın. Ben size bu durumlardan korunmak için bazı terkipler vereceğim ve bunlar denenmiştir.

Bir bardak suya Hûd sûresi 1 – 5 Meâric sûresi 1 – 7 tâhâ sûresi 38 yûnus sûresi 78 – 83 bakara sûresi 18 – 21 ve bakara son iki ayeti suya okunur. 7 bardak çoğaltılır ve günde bir bardak içilir. İkinci hafta vâkia sûresi 1 – 6 âli İmrân sûresi 37 rahmân sûresinin tamamı okunup 3 gün içilirse, Allâh Celle Celâluhû'nun

izni ile o büyüden dolayı olan haller çözülür. Ama ben bunları yaptım diye sabah kalkıp işine sarılmazsa, tembelleğe alışmışsa onun faydası olmaz!.

Başka bir örnek verecek olursak mesela, kızlarımız bazen evlenemezler veya talipleri vardır fakat tam olacakken işleri bozulur. Hatta bazen bir kızı istemeye gelirler ama kız da bir sıkıntı bir daralma başlar. Fakat bu durum talipliler gidince ortadan kalkar. Bunların birkaç sebebi var. Bu durumlar psikolojik te olabilir büyüde...

Bizler önce Allâh Celle Celâluhû'na inanıp ona bağlanmamız lazım. Çünkü doğumlar, ölümler ve evlilikler Allâh Celle Celâluhû'nun izniyle, saati ve zamanı gelince olur. Bu gibi sıkıntılarınız varsa yapacağınız işlem şudur.

Bir bardak zezem suyuna Nisâ sûresinin tamamı, enfal sûresi 63, hûd sûresi 1-5, meâric 1-7, tâhâ 38, 101 sefer **YÂ ALLÂH - YÂ FET-TÂH - EL AZÎM - EL KERÎM - ER RAHÎM** okuyup normal suyla çoğaltılıp 7 gün, günde bir bardak içilir ve 8.gün banyosunu yaparsa bi iznillâh şifâ bulur. Mesela, karı koca evlenmişler ama gerdek gecesi beraberlik olamamışsa veya kadın kendini kasiyorsa bir araya geldiklerinde terleme bunalma oluyor ama ayrı kaldıklarında birbirlerini özlüyorlarsa veya yatak odalarında bunalım oluyorsa erkekte iktidarsızlık oluyorsa önce doktora gidecekler olmazsa şu işlemi yapacaklar. Bir bardak zezeme hâd sûresi 1-5, meâric sûresi 1-7, zümer sûresi 1-3, âyet'el kürsî ve âmenerrasûlü okunur ve bu suyu karı koca 7 gün içer. 8.Gün banyosunu yapacaklar bu suyun içilmesi esnasında karı koca önlerine 101 fındık içi, 101 kuru üzüm, 101 yarım ceviz içi koyacak (iyi sayarak) ve üzerlerine 101 defa **lâ ilâhe illâ ente sübhâneke innî küntü min-ez zâlimîn** okuyacaklar. Bunu yarım kilo bal ile karıştırıp 7 gün suyla beraber yiyecekler.

Size farklı bir terkip daha arzedeyim... Evde yastık yada yatak içinde düğümlemiş ip veya muska türü, şüphe uyandıracak sihir ya da büyü mekanizması bulursanız ne yapmalısınız? Kimileri soruyor... "Bulunan şey bir muska türü bir şey ise üzerine âyet'el kürsî okuyup yaksak mı yoksa denize atsak mı daha iyi olur?" diyor-

lar. Peki Urfa gibi denizin olmadığı yerlerde ne olacak? Evvela, düğümlü bir şey ise ipi düğüm-lerinden kesin. Ya da en güzeli yakılıp imha edilmesidir.

Bu işlemlerden sonra her ihtimale binâen bir bardak suya 7 âyet'el kürsî, 3 ihlâs, 1 fâtiha, 7 kevser süresi okuyun. Ev halkı da birer yudum içerse, büyüden eğer kalan varsa o da çözülür. Aslında bütün bunlardan daha kolayı namâzlar-da okunan muavvizeteyn ler ve namâz sonunda okunan ayet'el kürsî ve sonunda ki "hıfzühümâ ve hüvelaliyyül azîm"î okuduktan sonra nefesi içine çekmektir.

Bu konuda başka yöntem söyleyeyim. Mesela halk arasında papaz büyüü denen şeyi papazların yaptığı zannedilir. Hayır öyle değil! Papaz büyüü yapılan mekanizma şöyledir. Âdet kanıyla ve ya bebek ya da insana benzeyen maket-lerden yapılan tüm büyüler papaz büyüü adını almıştır.

Bunun sebebi ise, bu büyülerin çoğunun İncil kullanılarak yapılmasıdır. İncilden ve tevrattan bazı ayetler kullanılarak celp yapılır. Bir de der-ler ki, "bu çözülmez!" Unutmayalım ki Mûsâ aleyhisselâm'ın esasını Allâh Celle Celâluhû dilediğinde ne yaptı?

Bu tür büyülerden şöyle korunulur ; safran misk mürekkebiyle bir kağıda hûd sûresi 1-5, meâric sûresi 1-7, tâhâ sûresi 38, yûnus sûresi 78-83 ve 7 ayet'el kürsî yazılır. Ve bu ayetler suya konur. Sonra aynı suya Cum'a günü selâ vakti yani öğlen ezânına doğru Yasin sûresi ve cin sûresi, 11 fâtiha, 3 ihlas okunur ve 7 gün içilir. sihir falan kalmaz Allâh Celle Celâluhû'nun izniyle.

CİNLERDEN NASIL KORUNULUR?

"Cinler" dediğimiz varlıklar, insanlara nasıl ve neden nüfuz ederler?

İnsanların bazıları birazda bu işe kendileri yardımcı olurlar. Bu konuda İslâm dîni ne diyor ona bakalım. Bakara sûresi 275. âyetinde Ribâ, faiz yiyenler mahşerde ancak şeytanın çarptığı kimseler in kalktığı gibi kalkarlar..... buyrulmaktadır.

İnsan vesvesesi. Tâhâ sûresi 120. âyette Şeytan, ilk insan olan Hazreti Âdem'e vesvese verdiği anlaşılır. "Ey Adem sana sonsuzluk ağacını ve eskimeyen bir saltanatı göstereyim mi?" Bununla ilgili yine Sa'd sûresi 41. âyet, "Ey Muhammed. Kulumuz Eyyûb'ü de an.

O rabbine nidâ etmiş ve doğrusu şeytan bana bir yorgunluk ve azâb verdi diye seslenmişti." Yani vesveseden uzak durmamız lazım. Çünkü Allâh Celle Celâluhû kullarını her şeyden yüce yarattı ve onu en güzel ni'metlerle donattı.

Zinadan da uzak durmak gerek. Çünkü kafir cinler insanları öyle kandırırlar ki mesela; insanlar lokantada yemek yerken yıkanmayan temizlenmeyen bir kaşıkla asla yemek yemezler çünkü o kaşıkla daha önce bir başkası yemiştir. Ama her gün bir ya da birkaç kişiyle beraber olan ve her türlü hastalığı taşıyan kişilerle yatarlar, onlarla beraber olurlar.

Bu nasıl anlayıştır? Ama, işte kafir cinler şeytanlar o kadınları prenses gibi gösterirler ki, yani 2 dakikada kıyılan ve helâl olan nikâhtan kaçır hem bu dünya hem de ahretlerini yok ederler. Yani cinler zina edenlere daha çabuk bulaşır. Bir nedeni de insan spermlerinin haram olanı ile beslenirler.

Banyolar da bevletmemek. Mesela adam eşiyile cima ediyor banyoda banyo yaptığı küvetin içine küçük abdestini yapıyor. Kafir cinler banyoları çok sık gezerler, oralarda yaşarlar. Bu konuda çok kişilerin zarar verdiklerini bilirim. Yani banyoda bevledilmesi uygun değildir.

Sihirlerle büyülerle uğraşmak. Bu konuda gelecek yazımızda geniş çapta yer vereceğiz inşâAllâh. Çünkü insanlar bu konuda çok bilip veya bilmeden birbirlerine muskalar vs. şeyler yapıyor veya yaptırıyor. Bu konuda insanlar cinleri cinler de insanları kullanırlar.

Ruh veya cin davetiyesi gibi seanslardan uzak durarak. Genellikle kafir cinler o davetiyelere gelir ve insanlar da onların gittiklerini hesap ederler. Oysa onların bazıları gitmez ve insan bedeninde kalırlar. Sonra bir bakarsınız gece yanınıza gelmiş karabasan şeklinde bir korku başlar. Bunlardan da uzak durmamız lazım.

Korunacak yollardan biri de güçlü olmaktır. Akl-ı selîm olmaktır. Allâh Celle Celâluhû'nun adaletine sığınmak, hurâfe ve batıl inançlardan sakınmak ve O'nun âyetlerine sığınmaktır.

Bu konuda cinlerden sığınmak için 20 senedir yaptığım araştırmalarda şunları gördüm ve uygulayanların yanında bulundum. Şu âyetler onlar için kurtulma yollarıdır...

Âyet'el kürsî ve sonunun 7 sefer tekrarlanması.

Felak ve Nâs sûreleri

Cin sûresi 1 - 13 âyetler.

Lokman sûresinin tamamı.

Bakara sûresi 165. âyet.

Meâric sûresi 1 - 7 âyetler.

Hûd sûresi 1 - 5 âyetler.

3 sefer "Lâ ilâhe illâ ente sübhâneke innî kün-tü minezzâlimîn."

3 sefer "Yâ ma'şeralcinnivel insi inisteta'tüm en tenfüzû min ektârissemâ vâti velarz fenfüzû la tenfüzûne illâ bi sultân..."

Bunlar suya okunur ve içilir veya kişi kendi üzerine okur.

Bu cinlerden ve rüyalardan kurtulmak için bir bardak zezem, yağmur suyu ve normal suyu karıştırıp bunların üzerine ;

ÂYET'EL KÛRSÎ- ÂMENERRASÛLÛ

FELAK - NÂS

11 SEFER "Yâ ma'şeralcinnivel insi inisteta'tüm en tenfüzû min ektârissemâ vâti velarz fenfüzû la tenfüzûne illâ bi sultân..."

HÛD 1- 5

CİN 1 - 13

RAHMÂN 1 - 4

OKUNUP 7 GÜN İÇİLİR. BİİZNİLLÂH ŞİFA BULUNUR

Yeni sayılarda buluşmak üzere Allâh Celle Celâluhû'nun selâmı, rahmeti ve bereketi üzerimize olsun. Selâm ve duâ ile..

Depresif Bakış Açınızla Baş Edecek Yöntemler

Mehtap KAYAOğLU
(Psikolojik Danışman & Psikoterapist)

Insanın, dünyayı ve çevresini anlamlandırmasını sağlayan bakış açıları vardır. Kim nereden bakarsa hayata, baktığı yönün getirdiği duygularla yaşar, gider.

Bakış açımız olumlu, sevecen, çözüm odaklı ve umut doluyorsa mutlu/huzurlu kişiler oluruz. Bakış açımız sıkıntılı, stresli, sorun odaklı ve umutsuzluk doluyorsa mutsuz/huzursuz kişiler oluruz.

Aslına bakarsanız, her insan birbirine benzer olaylar yaşar. Ancak her birisinin yaşadığı bu olaylara verdiği tepkiler birbirinden farklı olur. O farklı tepkinin nedeni, kişinin olaya baktığı açıyla ilgilidir.

Hafta başında konuya giriş yapmıştım. Bugün size günlük pratiğinizde kullanabileceğiniz bakış açıları aktarayım istiyorum.

Aklınıza gelen depressif düşünceler ve bunlarla mücadele etmenizi sağlayacak iç cevaplar için örnekler yazayım hemen;

1. Depresif insanların çok kapıldığı duygu: Beni kimse sevmiyor!

Diyelim ki insanların sizi sevmediği duygusuna kapılıyorsunuz sık sık. Hemen tersini düşünmeye başlayın. Hiçte bile, herkes sizi seviyor. Üstelik niye sevmesinler ki? Bulmuşlar sizin gibi tatlı ve iyi birisini. Sizi sevmeyip de beni sevecek değiller ya. Niye sevmesinler? Elbette severler, hem diyelim ki sevmiyorlar. Ne olmuş yani? Herkes sizi sevmek zorunda değil ki! İsteyen sever istemeyen sevmez. Ama seviyorlardır, merak etmeyin. Sevseler de sevmeseler de siz, sizi sevdiklerini inatla düşünün.

2. Depresif insanlar, harekete geçmek için hep standart bir hata yapar: Birinin vesile olmasını bekler!

İş yapmak için, birinin gelip bizi harekete geçirmesini beklemeyeceğiz. Çocukları okula gönderdikten sonra, gözümüz yatağa kayıyorsa, ilk iş odayı terk edeceğiz. Mümkünse yürüyüşe bile çıkabilirsiniz.

Yeter ki aylardır sizi çağıran ve iş güc yapmaktan alıkoyan yatağınıza gidip yatmayın.

Çünkü yatarsanız günün neredeyse tamamı, son kaç aydır olduğu gibi, orada geçecek. Yatağa yatmamak için ne gerekiyorsa yapın. Yatağa sizi çeken o kandırıkçı duyguyla mücadele edin.

Gerekirse kayınvalidenize, eltinize, ablanıza, annenize veya sevdiğiniz bir arkadaşınıza kahvaltuya gidin. Ama yeter ki aylardır alışkanlık haline getirdiğiniz yatma işini yapmayın. Mücadele edin. İnat edin ve yatmayın.

3. Depresif insanların taktik hatası; Beni kimse anlamıyor!

Beni kimse anlamıyor diye bir mantık yok aslında...! Üstelik anlamalarını neden bekliyorsunuz peki. Anlatmayı denesenize. Anlamıyorlarsa bir kez daha anlatın. Yine anlamıyorsa bir kez daha. Yine anlamıyorsa bir kez daha... günün birinde anlayacaklardır.

Üstelik anlattığınız her şey, karşı tarafın anlama potansiyeliyle sınırlanıyor. O halde anlayabilecekleri bir biçimde anlatmanın bir yolunu bulabilirsiniz. Hem hiç denediniz mi anlatmayı?

Yıllardır yaptığım psikolojik destek çalışmalarından biliyorum ki, pek çok kişi anlatmadan peşin hükümlü davranıyor. "Nasıl da anlamazlar" diye baştan geri adım atıyor.

4. Depresif insanların en çok zihnini yordığı konu: Hiçbir işe yaramıyorum ki!

Zaten hiçbir işe yaramıyorum ki...! Olur mu öyle şey? Daha da neler! Aylardır yıllardır o kadar evi kim çekip çevirdi. Kolay mı anne olmak, çocuklarla ilgilenmek, baba olmak, eve rızık getirmek ya da öğrenci olmak. Öyle çok işlere yarıyorsunuz ki. Bir liste yapsanız, yazdığınız maddelerin uzunluğuna siz bile hayret edersiniz. Çok işe yarıyorsunuz çok.

Üstelik dünyada gerçekten bir işe yaramama anınız gelseydi, Allah (cc) sizi çeker alırdı hiç merak etmeyin. Üstelik de sizin gitmek isteyip istemediğinizi sormadan. Demek ki hayatta olduğunuz müddetçe, nefes alıp verdiğiniz süre içinde, mutlaka birçok işe yarıyorsunuzdur. Sadece göremiyorsunuzdur o kadar...!

5. Depresif insanlar hep plan sorunu yaşar: Planladığım şeyleri yapamıyorum!

Planladığım hiçbir işi yapamıyorum...! Ee tabi ki yapamazsınız. O kadar zor planı bana verseniz ben de yapamam. *En kolay plan, uygulanabilirliği yüksek olan plandır.* Aylardır evde iş yapmıyorsanız, eliniz kolunuz kalkmıyorsa, ertesi gün için, “evin tamamını misler gibi yapacağım” diye plan yapılırmı hiç? En kolayından başlamanız gerekli. “Oofff günlerdir elim kolum kalkmıyor, içimden hiç temizlik yapmak gelmiyor” diye düşünen bir bayan için, en tehlikeli plan, “Yarın evi baştan sona dipli köşeli bir güzel temizleyeyim” şeklindeki düşüncedir. Oysa ki; “Yarın yatağımı toplayayım... belki çocuklar için de bir çorba yaparım.” Şeklindeki bir plan daha uygulanabilir niteliktedir. Ertesi gün yatağınızı toplayıp bir de çorba yaparsanız harika olur. Böylece küçük de olsa, istekleriniz doğrultusunda adım atmanın verdiği rahatlığı ve keyfi yaşamış olursunuz. Ve “istediğim hiçbir şeyi yapamıyorum” kompleksinden kurtulmanız kolaylaşır.

Örnekleri çoğaltmak mümkün sevgili okurlar.

Yazının anafikrini hatırlatmam gerekirse, yurtdışında ve ülkemizde yaşayan vatandaşlarımız yoğun biçimde depressif duygular yaşıyor. Ve doktora gidip ilaç içmenin dışında hiçbir ataksyonda bulunmuyorlar.

Terapötik destek alamıyorlar çünkü oralar-daki uzmanlar din, dil farkından dolayı bizim vatandaşlarımıza yeterince yardımcı olamıyor.

Dışardan gelecek sihirli bir değnekle her şeyin bir anda düzeleceğini zanneden vatandaşlarımız sıkıntı yaşamaya başlıyor.

Sihir insanların içinde... kendi iç nesnelere... aklına gelen olumsuzlukları, yine kendi iç dünyasından gelen cevaplarla çözümlenebileceğini bilen insanlar için, yaşam güllük güllüstanlık bir formda ilerliyor. Bu gerçeği keşfedemeyen kişiler zor hayatlar yaşıyor.

Kolaylaştırmak veya zorlaştırmak bizim biraz da düşünme sistemimizde. İnsanlara alternatif üretme yeteneklerini geliştirecek yardımlar yapıldığında iyileştiklerini görüyorum ben. O nedenle de belki işe yarar düşünceyle de yazıyı kaleme almış oldum. Umarım işe yarar.

Okuduktan ve uygulamaya gayret ettikten sonra yine de depresif duygularıyla baş edemeyen insanların **“bireysel destek” almaları konusunda uyararak** yazımı da bitireyim... depresyon

ilaç+psikoterapi ile neredeyse yüzde 95 oranında tedavi edilir.

Oralarda uzman bulamıyorsanız, internet üzerinden veya telefonla dahi yardım alabilirsiniz. Yaşadıklarınız kaderiniz değil, tedavi sürecinizdeki eksikliklerin yansımalarıdır lütfen unutmayın... lüzumsuz zorluklar yaşamayın...

Ömür bu...! Göz açıp kapayınca kadar geçiyor. Neden geride, sevdiklerimizle birlikte yaşanmış, mutlu ve huzurlu günler bırakmayalım...?

Sevgiyle kalın.

SİNİRLENMEK
ENERJİSİZLİK
MOTİVASYON
UYKUSUZLUK
KARAMSARLIK
OLUMSUZLUK
TÜKENMİŞLİK
DİKKAT DAĞILMASI
DEPRESYON
DİKKAT DAĞILMASI
KARAMSARLIK
DİKKAT DAĞILMASI
OLUMSUZLUK
TÜKENMİŞLİK
DEPRESYON
SİNİRLENMEK
YORGUNLUK
KAYGI
MOTİVASYON
OLUMSUZLUK
ENERJİSİZLİK
KARAMSARLIK
DİKKAT DAĞILMASI

ZİKİRLER, DUALAR VE FAZİLETLİ AMELLER ZÜLKA'DE AYININ NAMAZLARI

Son Gün (14 eylül pazartesi günü) **Namazı:** İşraktan sonra iki rekat kılınıp, her rekatta üç kere İnnâ Enzelnâ Sûresi okunur, selamdan sonra on bir kere salevât-ı şerîfe getirilip, on bir kere de Fâtiha-i Şerîfe okunur. Bunun akabinde secdeye varıp ne muradı varsa isteyen dileği yerine getirilir.

(Muhammed ibni Hatîriddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:62)

HARAM AY ORUCU

(Bu sene haram aylar 16 ağustos pazar günü başlayıp 12 kasım perşembe günü bitmektedir.)

Sene içersinde haram ay dört tanedir. Bunlar da Zilka'de, Zilhicce, Muharrem ve Receb-i Şerif'tir. Üçü peş peşe, Receb-i Şerif ise tektir. Bu sene Zilka'de, Zilhicce ve Muharrem ayları 16 ağustos pazar günü başlayıp 12 kasım perşembe günü bitecektir.

Haram ayların en üstünü, bir rivayet Muharrem-i Şerif ayı, diğer bir rivayette ise Receb-i Şerif'tir. Bu mübarek ayların oruçlarının fazileti hakkında birçok hadîs-i şerif ve rivayet mevcuttur. Nitekim **Ebû Mucîbe el-Bâhilî**'nin, babasından (Radiyallâhu Anhümâ) rivayet ettiğine göre hangi ayları oruçlu geçirmesini tavsiye buyurduğunu sorması üzerine **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) ona: **"Haram ayları oruçlu geçir"** buyurmuştur. (İbni Mâce, Siyam:43, no:1741, 1/554)

İbni Abbâs (Radiyallâhu Anhümâ)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem): **"Haram aydan bir gün oruç tutana, Allâh-u Te'âlâ her gününe karşılık bir ay (oruç tutmuş sevabı) yazar"** buyurmuştur. **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)den gelen diğer bir rivayette: **"Haram aydan bir günün orucu, diğerlerinin otuzundan efdaldir"** buyrulmuştur. (Gazâlî, el-Ihyâ, Kitâb-u esrârî's-savm, Fasil:3, 1/281; Ebû Muhammed el-Hallâl, Fedâilü şehri-i receb, no:5, 15, sh.52, 73)

İnsanlar içinde bu faziletleri en iyi bilenler, hiç şüphesiz ki sahabe-i kirâm ve tâbi'în-i 'izâm oldukları için **İbni Ömer**, **Üsâme ibni Zeyd**, **Hasen-i Basrî**, **Ebû İshak es-Sebî'î** (Radiyallâhu Anhüm) gibi zatlar, haram ayların tümünü oruçlu geçirirlerdi. **Süfyân-ı Sevrî** (Radiyallâhu Anh): "Oruç tutmak için bana en sevgili vakit, haram aylardır" derdi. (İbni Receb el-Hanbelî, Letâifü'l-me'ârif, sh:229)

ZÜLHICCE AYININ FAZİLETLERİ (15 eylül salı - 13 ekim salı)

Zülhicce ayının üstünlüğü hakkında **Ebû Sa'îd** (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ أَبِي سَعِيدٍ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ: «سَيِّدُ الشُّهُورِ شَهْرُ رَمَضَانَ، وَأَعْظَمُهَا حُرْمَةً ذُو الْحِجَّةِ.»

"Ayların efendisi ramazan ayıdır. (Kendisinde işlenen günahların) haramlık (ve yasaklık konusunda en büyük cezalara sebep oluşu) bakımından ayların en büyüğü ise zülhiccedir." (Bezzâr, el-Müsned, no:960, 1/457; Beyhâkî, Şu'abü'l-îmân, no:3364, 5/242-243; İbni Ebi'd-dünyâ, Fedâil-ü şehri ramazân, no:33, sh:56; Süyûtî, ed-Dürri'l-mensûr, 2/220;)

Yine zülhicce ve ilk on gününün fazileti hakkında **Ebû Hureyre** (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ: «اِخْتَارَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ الرَّمَانَ فَأَحَبُّ الرَّمَانِ إِلَى اللَّهِ الْأَشْهُرُ الْحُرْمُ، وَأَحَبُّ الْأَشْهُرِ إِلَى اللَّهِ ذُو الْحِجَّةِ، وَأَحَبُّ ذِي الْحِجَّةِ إِلَى اللَّهِ تَعَالَى الْعَشْرُ الْأَوَّلُ مِنْهُ.»

"Allâh-u Azze ve Celle zaman(dan bir kısmı)(nı diğerlerine karşı) seçmiştir, Allâh-u Te'âlâ'nın zamanlar içersinden en sevdiği dönem haram aylardır. Allâh-u Te'âlâ'nın (o haram) aylar içersinden en sevdiği (ay) zülhiccedir. Allâh-u Te'âlâ'nın zülhicceden en çok sevdiği (bölüm) ise o ayın ilk onudur." (Beyhâkî, Şu'abü'l-îmân, no:3465, 7/330-331)

Ka'bü'l-Ahbâr (Radiyallâhu Anh) şöyle demiştir: “**Allâh-u Te'âlâ** şehirler arasında seçim yaptı, buna göre şehirlerin **Allâh-u Te'âlâ**'ya en sevgilisi Beled-i Harâm'dır (Mekke'dir). **Allâh-u Te'âlâ** zaman dilimleri arasında bir tercihte bulundu, buna göre zaman cüzlerinin **Allâh-u Te'âlâ**'ya en sevgilisi haram aylardır, bu ayların **Allâh-u Te'âlâ**'ya en sevgilisi ise zülhicce ayıdır. Zülhiccenin **Allâh-u Te'âlâ**'ya en sevgilisi ise ilk onudur.

Allâh-u Te'âlâ günler arasında bir ihtiyarda bulundu, buna göre günlerin **Allâh-u Te'âlâ**'ya en sevgilisi cuma günüdür. **Allâh-u Te'âlâ** geceler arasında da bir tercih yaptı, buna göre gecelerin **Allâh-u Te'âlâ**'ya en sevgilisi kadir gecesidir. **Allâh-u Te'âlâ** gece ve gündüz saatleri arasında bir seçim yaptı, buna göre saatlerin **Allâh-u Te'âlâ**'ya en sevgilisi farz namazların (ilk) saatleridir.

Allâh-u Te'âlâ sözler arasında tercih yaptı, buna göre kelâmın **Allâh-u Te'âlâ**'ya en sevgilisi:

«لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاللَّهُ أَكْبَرُ وَسُبْحَانَ اللَّهِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ»

“**Allâh**'tan başka hiçbir ilâh yoktur, **Allâh** her şeyden büyüktür, bütün noksanlıklardan tenzih **Allâh**'adır, bütün hamdler **Allâh**'a mahsustur” zikirleridir. (Beyhakî, Şu'abü'l-îmân, no:3740;)

“**Rûhu'l-beyân Tefsîri**”nde zikredildiğine göre; zülkade ve zülhicce ayları haram aylardandır. Şu özellikleri onlara şeref olarak yeter ki, **Allâh-u Te'âlâ Mûsâ** (Aleyhisselâm)a onları oruçlu geçirmesini emretmiş, o iki ayı hâcet ve dileklerin kabul mahalli kılmış ve münâcâtın mîkatı (Kendisiyle sırdaş olmak için tâyin edilen zaman) yapmıştır. (İsmâ'il Hakkî, Rûhu'l-beyân, 3/229)

ZÜLHICCE AYINDA PERŞEMBE, CUMA VE CUMARTESİ ORUÇLARI

Enes ibni Mâlik (Radiyallâhu Anh)dan rivayete göre **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur: “**Her kim, herhangi bir haram aydan perşembe, cuma ve cumartesi olmak üzere üç günü oruçlu geçirirse, kendisine** (tuttuğu her güne karşılık) **iki sene,** (başka bir rivayette) **yedi yüz sene,** (diğer bir rivayette ise) **dokuz yüz sene ibadet (sevabı) yazılır.**” (Taberânî, el-Evsat, no:1810, 2/468;)

Enes (Radiyallâhu Anh)ın bu hadîs-i şerîf hakkında: “Ben bunu **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)den işitmemişsem, kulaklarım sağır olsun” dediği rivayet edilmiştir. (Ahmed ibni Hicâzî, Tuhfetü'l-ihvan, sh:10)

ZÜLHICCE AYININ İLK ON GÜNÜNÜN FAZİLETLERİ

(15 eylül salı - 24 eylül perşembe)

Allâh-u Te'âlâ Fecr Sûresi'nin başında şöyle buyurmaktadır:

﴿وَالْفَجْرِ ﴿١﴾ وَلَيَالٍ عَشْرٍ ﴿٢﴾ وَالشَّفْعِ وَالْوَتْرِ ﴿٣﴾ وَاللَّيْلِ إِذَا يَسْرِ ﴿٤﴾ هَلْ فِي ذَلِكَ قَسَمٌ لِّذِي حِجْرِ ﴿٥﴾﴾

“**Andolsun** (tan yerinin ağarma vakti olan) **o fecre.** (Zülhiccenin başındaki) **o çok kıymetli on geceye de.** (Her şeyin, özellikle bu gecelerin ve namazın) **çift(in)e de, tek(in)e de. Bir de geçip gittiğinde o geceye. İşte sana!** (Yanışlardan) **engelleyici bir akıl sahibi için bun(lar)da yemin konusu olacak önemli bir şey vardır, değil mi?!**” (Fecr Sûresi:1-5)

Âyet-i Kerîmenin Tefsiri Hakkındaki Rivayetler

Buradaki ilk âyet-i kerîme olan ﴿وَالْفَجْرِ﴾ lafz-ı şerîfi kasem (yemin)dir ki **Allâh-u Te'âlâ** burada “Fecr”e yemin etmektedir. Kur'ân-ı Kerîm'de bunun gibi birçok yerde **Allâh-u Te'âlâ** bazı şeylerin önemini açıklamak için onlara yemin etmiştir. Bu kasemlerin hepsinde ince bir sır vardır.

Âyet-i kerîmedeki “Fecr” lafz-ı celîlinin manası hakkında ihtilaf edilmiştir. **Ali ibni Ebî Tâlib** (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edildiğine göre; bunun manası lafzın zâhirinden de anlaşıldığı üzere “Gündüzün evveli” demektir. (Tefsîru İbni Cerîr, 30/168)

İbni Abbâs (Radiyallâhu Anhümâ)nın beyanına göre ise; buradaki “Fecr” lafz-ı kerîminden maksat, namazların ilki olan sabah namazıdır. Nitekim sûre-i celîlenin başındaki yeminlerin dördüncüsü ve sonuncusu olan: **“Geçip gittiğinde o geceye (de yemin olsun)”** (Fecr Sûresi:4) âyet-i kerîmesinde de **Allâh-u Te‘âlâ** namazların sonuncusu olan yatsı namazına yemin etmektedir. Böylece **Allâh-u Te‘âlâ** yeminlerini sabah namazı ile başlatmış ve yatsı namazı ile bitirmiştir. (Tefsîru İbni Cerîr, 30/168)

Mücâhid (Radiyallâhu Anh) ise: “Âyet-i kerîmedeki ‘Fecr’ lafzından murat kurban bayramının sabahıdır” demiştir. **İmâm-ı Dahhâk** ve **İbni Müzâhim** (Rahimehumellâh)ın beyanlarına göre ise; âyet-i kerîmedeki “Fecr” lafzı zülhiccenin ilk gününün sabahıdır. (İbnü'l-Cevzî, Müsîru'l-'azmi's-sâkin, 1/225)

Ebu'z-Zübeyr (Radiyallâhu Anh)ın **Câbir** (Radiyallâhu Anh)dan rivayet ettiğine göre âyet-i kerîmedeki sabahtan maksat Arefe gününün sabahıdır, on gecelerden murat ise zülhiccenin ilk on gecesidir. Nitekim **Hâfız Ebû Mûsâ el-Medînî** (Rahimehullâh)ın **“et-Terğîb ve't-Terhîb”** isimli eserinde zikrettiğine göre, bu mana bütün müfessirler katında makbuldür. **Ebu'd-Duhâ** (Rahimehullâh)dan nakledildiğine göre; **İmâm-ı Mesrûk** (Radiyallâhu Anh)a: **“Fecre ve on geceye andolsun”** âyet-i kerîmelerinden sorulduğunda zülhiccenin ilk onunu kastederek: **“İşte bunlar senenin en faziletli günleridir”** demiştir. (Abdürrezzâk, el-Musannef, 4/376; Tefsîru İbni Cerîr, 30/169)

İbni Abbâs (Radiyallâhu Anhümâ)dan nakledildiğine göre; sûre-i celîledeki: **“Çifte ve teke andolsun”** âyet-i kerîmesindeki çiftten murat (zülhiccenin onuncu günü olan) kurban bayramı günü, tekten murat ise (zülhiccenin dokuzuncu günü olan) Arefe günüdür. (Rûyânî, el-Müsne'd, 1/139)

Câbir (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) âyet-i kerîmedeki lafızların şerhi hakkında şöyle buyurmuştur:

عَنْ جَابِرِ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِنَّ الْعَشْرَ عَشْرَ الْأَضْحَى، وَالْوَتْرَ يَوْمَ عَرَفَةَ، وَالشَّفْعَ يَوْمَ النَّحْرِ.»

“Muhakkak ki (âyet-i kerîmede zikredilen) o on, kurban (ayın)ın (ilk) onudur. Tek Arefe günü, çift de kurban (bayramı) günüdür.” (Ahmed ibni Hanbel, el-Müsne'd, no:14511, 22/389)

İmâm-ı Mukâtil (Radiyallâhu Anh)a göre: **“Geçip gittiğinde o geceye andolsun”** (Fecr Sûresi:4) âyet-i kerîmesindeki geceden murat, kurban bayramı gecesidir. Buradaki son âyet-i kerîme olan: **“İşte sana! (Yanlışlardan) engelleyici bir akıl sahibi için bun(lar)da yemin konusu olacak önemli bir şey vardır, değil mi?!”** (Fecr Sûresi:5) âyet-i kerîmesi de yemin konusu yapılan şeylerin önemine dikkat çekmektedir ki Kur'ân-ı Kerîm'de birçok şey üzerine yemin edilmişse de birçoğunun ardından böyle bir uyarı yapılmamıştır.

İmâm-ı Dahhâk (Rahimehullâh)a göre zülhiccenin ilk on günü, ramazanın son on gününden de üstündür. Zira **Allâh-u Te‘âlâ** Fecr Sûresi'nin evvelinde hem bu günlerin ilkinin sabahına, hem de on günün gecelerine yemin etmektedir. **İbni Abbâs** (Radiyallâhu Anhümâ)dan da böyle rivayet edilmiştir.

Ayrıca **Allâh-u Te‘âlâ** bu on gün hakkında şöyle buyurmaktadır:

﴿وَوَاعَدْنَا مُوسَى ثَلَاثِينَ لَيْلَةً وَأَتَمَمْنَاهَا بِعَشْرِ فِئَمٍ مِيقَاتُ رَبِّهِ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً﴾

“Biz Mûsâ ile otuz geceyi (günleriyle birlikte ibadetle geçirmesi neticesinde, ona Tevrât'ı vereceğimize dair) sözleştik ve onları on (gece) ile (kırka) tamamladık da, böylece Rabbinin tayin buyurduğu vakit kırk gece olarak tamama erdi.” (A'râf Sûresi:142'den)

İmâm-ı Mücâhid (Radiyallâhu Anh) şöyle demiştir: **“Senenin günlerinde yapılan hiçbir amel zülhiccenin onunda yapılandan daha faziletli olamaz. İşte onlar, Allâh-u Te‘âlâ'nın Mûsâ (Aleyhisselâm) için tamamladığı on gündür.”** (Süyûtî, ed-Dürri'l-mensûr, 6/539)

İbni Abbâs, Hadramî ve Mücâhid (Radiyallâhu Anhüm)den nakledildiğine göre: “**Allâh-u Te‘âlâ**’nın **Mûsâ** (Aleyhisselâm) ile sözleştiği otuz gece zülkade ayıdır, tamamladığı on gece de zülhiccenin onudur.” (İbni Ebî Hâtim, no:8920-21, 5/1556-57; Süyûtî, ed-Dürri’l-mensûr, 6/538)

Müfessirlerin beyanına göre **Mûsâ** (Aleyhisselâm) Mısır’dayken İsrâiloğullarına, **Allâh-u Te‘âlâ**’nın **Firavun**’u helâk etmesi durumunda kendilerine **Allâh** katından bir kitap getireceğini, yapmaları ve terk etmeleri gereken her işin onda beyan edileceğini vaat etmişti.

Allâh-u Te‘âlâ, Firavun’u helâk edince **Mûsâ** (Aleyhisselâm) **Rabbinden** o kitabı istedi, **Allâh-u Te‘âlâ** da ona otuz gün oruç tutmasını emretti. O, zilkâde ayının tamamını oruçlu geçirince ağzındaki açlık kokusunu beğenmediği için onu gidermek üzere misvak kullandı. Bunun üzerine **Allâh-u Te‘âlâ** kendisine: “**Oruçlunun ağız kokusunun Benim katımda misk kokusundan daha hoş olduğunu bilmedin mi?!**” buyurarak zülhiccenin ilk on gününü de oruçlu geçirmek sûretiyle o kokuyu geri getirmesini emretti ve böylece kırk gece tamamlandı.

Bunun üzerine **Allâh-u Te‘âlâ** zülhiccenin onunda **Mûsâ** (Aleyhisselâm) Tevrât’ı indirdi, ayrıca vasiyetsiz ve keyfiyetsiz olarak kendisiyle mükâlemede bulundu, **Mûsâ** (Aleyhisselâm) da o kelâmı, vücudunun bütün parçalarıyla her yönden işitti, **Allâh-u Te‘âlâ**’nın kelâmının lezzetini hissedince cemâlini görmeye heveslendi ve bu âyet-i kerîmenin ardındaki A‘râf Sûresi’nin 143. âyet-i kerîmesinde ifade edilen talebini **Allâh-u Te‘âlâ**’ya arz etti. Bunlarla beraber zülhiccenin ilk on gününün bir üstünlüğü de bu haram ayın **Allâh-u Te‘âlâ**’nın:

﴿ الْحَجُّ أَشْهُرٌ مَّغْلُومَاتٌ ﴾

“**Hac** (ibadeti, herkes tarafından şevval ve zilkâde aylarıyla zülhiccenin ilk onu olarak) **bilinen birtakım aylar**(da yapılmalı)**dur**” (Bakara Sûresi:197’dan) kavli-i şerîfinde beyan edilen ayların sonuncusu olmasıdır. Zira âyet-i kerîmenin meâline de dercettiğimiz üzere bu aylar; şevval ve zilkâde aylarının tamamıyla zülhiccenin ilk on günüdür. **Hazreti Ömer, Hazreti Ali, İbni Mes‘ûd, Abdullâh ibni Ömer, İbni Abbâs ve İbni Zübeyr** (Radiyallâhu Anhüm) ve daha birçok tâbiinden böyle nakledilmiştir. (Sa‘îd ibni Mansûr, es-Sünen, 3/783-791; Süyûtî, ed-Dürri’l-mensûr, 1/524-525)

İmâm-ı Mücâhid (Radiyallâhu Anh)ın **İbni Ömer** (Radiyallâhu Anhümâ)dan rivayetine göre: “**Allâh-u Te‘âlâ** indinde zülhiccenin on günü müstesna cuma gününde daha büyük bir gün yoktur. Zira şüphesiz bu on günlerden yapılan bir amel bir senelik amele denk olur.” (İbni Receb, Letâifü’l-me‘ârif, sh:460; Hâfiz İbni Nâsiriddîn ed-Dimeşkî, Fazlu ‘aşri zilhicce, sh:23-24)

İbni Abbâs (Radiyallâhu Anhümâ)dan rivayete göre: “**Allâh-u Te‘âlâ Âdem** (Aleyhisselâm)ın tevbesini bu on günlerden olan Arefe günü kabul etmiş. **İbrâhîm** (Aleyhisselâm) hullet (dostluk) makamını bu on günlerde kazanmış, Kâbe-i Muazzama’yı bu on günlerde inşa etmiş, **Mûsâ** (Aleyhisselâm) **Allâh-u Te‘âlâ** ile münâcâta bu on günlerde nâil olmuş, **Dâvûd** (Aleyhisselâm) mağfirete bu günlerde kavuşmuş. Ağaç altında yapılmış Rıdvan bîatı bugünlerde vukû bulmuştur. (Abdülkâdir el-Geylânî, el-Ğunye, 2/38)

ZÜLHICCE’NİN İLK ONUNDA YAPILAN İBADETLERİN HER GÜNDE YAPILANDAN DAHA FAZİLETLİ OLDUĞU

(15 eylül salı - 24 eylül perşembe)

İbni Abbâs (Radiyallâhu Anhümâ)dan rivayete göre; bir keresinde **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem):

عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَا مِنْ أَيَّامٍ الْعَمَلُ الصَّالِحُ فِيهَا أَحَبُّ إِلَى اللَّهِ مِنْ هَذِهِ الْأَيَّامِ الْعَشْرِ»، يَعْنِي أَيَّامَ الْعَشْرِ، فَقَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ! وَلَا الْجِهَادُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ؟، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «وَلَا الْجِهَادُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ إِلَّا رَجُلٌ خَرَجَ بِنَفْسِهِ وَمَالِهِ فَلَمْ يَرْجِعْ مِنْ ذَلِكَ بِشَيْءٍ.»

“Kendisinde amel-i sâlih işlenmesi (zülhiccenin ilk) on gün(ün)de Allâh-u Te‘âlâ’ya sevimli (Onu hoşnut ve râzî edici) olduğu kadar, hiçbir günde olmamıştır” buyurunca (sahâbe-i kirâm:) “Allâh yolunda cihat da mı (o günlerdeki amelden üstün olamaz)?” dediler.

Bunun üzerine Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem): “Allâh yolunda cihad bile (bugünlerdeki amel-lerden fazilet bakımından daha üstün) değildir. Ancak bir adam(ın cihadı bugünlerdeki amelden üstün olabilir) ki, malıyla ve canıyla (cihada) çıkmış ve bunlardan hiçbirleriyle (cihaddan) geri dön(e)memiş, (malını da canını da Allâh için cihad meydanlarında fedâ etmiş)tir.” (Tirmizî, Savm:52, no:757, 3/130; Ebû Dâvûd, Savm:62, no:2440, 2/301; İbni Mâce, Sıyâm:39, no:1727, 1/550)

Ebû Hureyre (Radiyallâhu Anh)dan rivayete göre **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu:

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَا مِنْ أَيَّامٍ أَحَبُّ إِلَيَّ اللَّهُ أَنْ يُتَعَبَّدَ لَهُ فِيهَا مِنْ عَشْرِ ذِي الْحِجَّةِ، يَعْدِلُ صِيَامُ كُلِّ يَوْمٍ مِنْهَا بِصِيَامِ سَنَةٍ وَقِيَامُ كُلِّ لَيْلَةٍ مِنْهَا بِقِيَامِ لَيْلَةِ الْقَدْرِ.»

“Zülhiccenin (ilk) onundan ziyade Allâh-u Te‘âlâ hiçbir günde kendisine ibadet olunmasını sevmez. Onlardan her bir günün orucu, bir senenin orucuna, her bir gecenin kıyâmı (ibadetle ihyâsı) da, Kadir gecesinin kıyâmına denktir.” (Tirmizî, Savm:52, no:758, 3/131)

Bu hadîs-i şerîflerden kesin bir şekilde anlaşıldığı üzere; daha çok sevap kazanılması cihetinden zülhiccenin ilk on günündeki ameller, sene içerisindeki diğer bütün günlerden üstündür. **Ebu’d-Derdâ** (Radiyallâhu Anh) şöyle demiştir:

رُوي عَنْ أَبِي الدَّرْدَاءِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: «عَلَيْكُمْ بِصَوْمِ أَيَّامِ الْعَشْرِ، وَإِكْتَارِ الدُّعَاءِ وَالِاسْتِغْفَارِ وَالصَّدَقَةِ فِيهَا، فَإِنِّي سَمِعْتُ نَبِيَّكُمْ مُحَمَّدًا صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: الْوَيْلُ لِمَنْ حُرِمَ خَيْرَ أَيَّامِ الْعَشْرِ.»

“On günlerde oruca devam edin. Duayı, istiğfar ve sadakayı çok yapın, zira ben Peygamberiniz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)i: ‘On günlerin hayrından mahrum olanların vay haline’ buyururken işittim.” (Ebu’l-Leys es-Semerkindî, Tenbihü’l-ğâfilîn, no:470, sh:327)

Âişe (Radiyallâhu Anhâ)dan rivayete göre **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا قَالَتْ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «مَنْ أَحْيَا لَيْلَةً مِنْ لَيَالِي عَشْرِ ذِي الْحِجَّةِ، فَكَأَنَّمَا عَبَدَ اللَّهَ عِبَادَةَ مَنْ حَجَّ أَوْ اعْتَمَرَ طَوَّلَ سَنَتِهِ، وَمَنْ صَامَ فِيهَا يَوْمًا فَكَأَنَّمَا عَبَدَ اللَّهَ تَعَالَى سَائِرَ سَنَتِهِ.»

“Her kim zülhiccenin on gecelerinden birini (ibadetle geçirerek) ihya ederse, bir sene boyunca hac ve umre yapanların ibadeti kadar ibadet etmiş gibi olur. O günlerde bir gün dahi oruç tutsa geri kalan senesinin tümünü Allâh-u Te‘âlâ’ya ibadetle geçirmiş gibi olur.” (Geylânî, el-Ğunye, 2/40)

Vehb (Radiyallâhu Anh) şöyle anlatmıştır:

عَنْ وَهْبٍ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ الرَّبُّ تَبَارَكَ وَتَعَالَى لِمُوسَى عَلَيْهِ السَّلَامُ: «مُرْ قَوْمَكَ أَنْ يُبَيِّئُوا إِلَيَّ وَيَدْعُونِي فِي الْعَشْرِ يَغْنِي عَشْرَ ذِي الْحِجَّةِ، فَإِذَا كَانَ الْيَوْمَ الْعَاشِرُ فَلْيَخْرُجُوا إِلَيَّ أَعْفِرُ لَهُمْ»، قَالَ وَهْبٌ: وَهُوَ الْيَوْمَ الَّذِي طَلَبْتُهُ الْيَهُودُ فَأَخْطَأُوهُ، وَلَيْسَ عَدَدُ أَصَوْبٍ مِنْ عَدَدِ الْعَرَبِ.

“Rabb Tebârake ve Te‘âlâ Mûsâ (Aleyhisselâm)a: ‘Kavmine emret de on günlerde, yani zülhiccenin onunda Bana yönelsinler ve Bana dua etsinler, onuncu gün olduğu zaman Bana (ibadet edecekleri musallâya) çıksınlar da onları affedeyim’ buyurdu.

İşte Yahudilerin (bağışlanmak için) arayıp da şaşırdukları gün o (kurban bayramı) gün(ü)dür. (Gökteki ay hesabında) Arapların sayısından daha doğru bir adet yoktur. (Yahudilerin hesabı hilâle göreyse de onlar, güneş aylarına uysun diye her üç senede bir ay nesî (geciktirme) yaptıklarından onların hesabı isabetli değildir.” (Ahmed ibni Hanbel, ez-Zühd, no:351, sh:109; Süyûtî, ed-Dürü’l-mensûr, 6/539)

Ebû Osman el-Nehdî (Radiyallâhu Anh) da zülhiccenin ilk on günü hakkında şöyle demiştir: “Âlimler ve sâlihler senedeki üç adet on günü diğer günlere göre çok üstün tutarlar. Bunlar da zülhiccenin ilk on günü, muharrem'in ilk on günü ve ramazanın son on günüdür. Ayrıca bize ulaşan rivayetlere göre zülhiccenin ilk on günü, diğer iki on güne göre daha üstündür. Çünkü onun içerisinde terviye, arefe ve kurban bayramı günü vardır.” (İbnü'l-Cevzî, Müsîru'l-'azmi's-sâkin, 1/232)

Ebû Zübeyr (Rahimehullâh): “Dünyanın günlerinin en faziletlisi on günlerdir” demiştir. (İbnü'l-Cevzî, Müsîru'l-'azmi's-sâkin, 1/230; Fâkihî, Ahbâr-u Mekke, 3/8-9)

Sa'îd ibni Cübeyr (Radiyallâhu Anh): “Bu on gecelerde kandillerinizi söndürmeyin” diyerek ibadete devam etmenin önemine dikkat çekti. (Abdülkâdir el-Geylânî, el-Ğunye, 2/40)

Allâh-u Te'âlâ beş peygamberden her birine on şey vermiştir ki bu nebîler; **Âdem, İbrâhîm, Şu'ayb, Mûsâ** ve bizim peygamberimiz **Muhammed Mustafa** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)dir. Bizim **Peygamberimiz** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'e verilen ise zülhiccenin onudur. Bu ümmetten bu on güne değer verene (namazlarını, oruçlarını ve zikirlerini îfâ edenlere) de on ikramda bulunulur. Bunlar da; ömrüne bereket, malında ziyadelik, ailesine koruma, günahlarına kefarete, sevaplarına katlama, ölüm anında kolaylık, kabir karanlıklarında nur, mizanda ağırlık, cehennem derekelerinden kurtuluş ve cennet derecelerine yükseliştir. (Abdülkâdir el-Geylânî, el-Ğunye, 2/40)

ZÜLHİCCENİN İLK ONUNUN BAZI FAZİLETLİ AMELLERİ

(15 eylül salı - 24 eylül perşembe)

Kurban Kesecek Olanların İlk On Günde Traş Olmaması Müstehaptır

Bu konu ile ilgili olarak “**Müslim**”de **Ümmü Seleme** (Radiyallâhu Anhâ)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ أُمِّ سَلَمَةَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهَا قَالَتْ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِذَا دَخَلْتَ الْعَشْرَ وَأَرَادَ أَحَدُكُمْ أَنْ يُضَحِّيَ فَلَا يَمَسَّ مِنْ شَعْرِهِ وَبَشَرِهِ شَيْئًا.»

“(Zülhiccenin) on gün(ü) girdiği zaman, biriniz kurban kesmek isterse sakın saçından ve vücudundan (herhangi) bir şeye (kesme maksadıyla) dokunmayın (traş olmanın, tırnak kesmesinin).” (Müslim, Edâhî:7, no:5232, 6/83)

Görüldüğü gibi bu ve bu mealdeki diğer hadîs-i şerîfler hacca gitmeyecek olanlardan kurban kesmek isteyenlerin, Zülhiccenin başından kurban kesecekleri ana kadar (ki, on gün eder) saçlarını ve tırnaklarını kesmemelerini ister. Bunun hikmeti şöyle izah edilir: Kurban kesecek kişi, sanki kendisini azaba layık ve günahkâr gördüğü, günahlarına karşılık kendisini de öldüremeyeceği için, kendisinin fidyesi olarak kurban kesmektedir. Vücudundan kıl ve tırnak kesmemekle, en küçük parçalarının dahi, kurbanın parçaları, tüyleri ve tırnakları karşılığında ateşten âzâd olmasını sağlayacaktır. (İmâm-ı Nevevî, Şerhu Müslim, 11/148; Münâvî, el-Feyzü'l-Kadîr, 1/363; Davudoğlu, Müslim Şerhi, 9/243)

Bu elbette bir izah biçimidir. İlla ki böyle olmalıdır diyemeyiz. Hatta bu talebin şimdilik anlamadığımız başka hikmetleri de bulunabilir. **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in böyle söylediği sâbit olduktan sonra Müslümana düşen, hareketini ona göre ayarlamaktır.

Bu hadîsler “**Müslim**”de rivayet edilmektedir ve sahih hadislerdir. Ancak fıkıhçılar bu konuda değişik bakış açıları ile değişik görüşlere varmışlardır. Mesela:

a) Sa'îd ibni Müseyyeb, Rabî'a, İmâm-ı Ahmed, İshak, Dâvûd ez-Zâhirî (Radiyallâhu Anhüm) ile bir kısım Şâfi'îler kuşluk vakti hayvanı kurban edinceye kadar, kurban kesecek olanın kıl ve tırnaklarından bir şey alması haramdır, derler.

b) İmâm-ı Şâfi'î (*Rahimehullâh*)a göre haram değil, tenzihen mekruhtur.

c) İmâm-ı Âzam (*Rahimehullâh*) mekruh olmadığı görüşündedir.

d) İmâm-ı Mâlik (*Rahimehullâh*)dan bir rivayet mekruh olduğu görüşünde olduğunu, diğer bir rivayet ise mekruh olmadığı görüşünde olduğunu bildirir. (*Davudoğlu, Müslim Şerhi, ilgili hadîs-i şerîf*)

Bizler Hanefî olduğumuza göre elbette **İmâm-ı Âzam** (*Rahimehullâh*)ı taklid eder ve adı geçen günlerde tıraş olmanın, tırnak kesmenin mahzurlu olmadığını söyleyebiliriz. Ancak **İmâm-ı Âzam** (*Rahimehullâh*)ın gerçekten bu görüşte olduğunu “Zâhiru’r-rivâyet (ona ait olduğu kesin kaynaklar)” isimli kitaplarında henüz bulmuş değiliz.

Eğer ona ait böyle “Zâhir rivayet” yoksa bu sahih hadislerle muhalefet etmemizi gerekli kılacak bir delil bulunmadığından bu günlerde tıraş olmanın en azından mekruh olduğu görüşü ağırlık kazanıyor. “*Hidâye*” hadislerini tahriç eden **Zeyla'î** (*Rahimehullâh*) da konunun ilk hadîsi olarak yukarıya aldığımız hadîs-i şerîfi vermekte ve sıhhatinde bir kusur zikretmemektedir. (*Zeyla'î, Nasbu'r-Râye, 4/206*)

Her ne olursa olsun, Hanefîler olarak bizler de eğer kurban keseceksek, zülhiccenin ilk on gününde tıraş ve tırnak kesmeyi bırakırsak, Hanefî mezhebine muhalefet etmeden diğerlerine de uymuş oluruz. Çünkü Hanefîler de kesilmemesinin mahzurlu olduğunu söylemiyorlar. Yeter ki kasık ve tırnak temizliği bu on günle kırk günü aşacak olmasın. Fakat kurban kesecek olanların elbise giyip, koku sürünebilecekleri konusunda icmâ vardır. Bu da o günlerde tıraş olmamanın hacdaki ihramlılara benzeme ile ilgili bulunmadığını, hikmetinin bu olmadığını gösterir. (*İmâm-ı Nevevî, Şerhu Müslim, 11/148*)

“*Şerh-u Şir'ati'l-İslâm*”da zikredildiğine göre; kurban bayramının ilk günü kurban kesmek isteyen zülhiccenin ilk on günü bedeninden kıl koparmaz ve tırnaklarını kesmez. Kendisini ihram giymiş hacıya benzetir. Çünkü kıyamet günü kurban, sahibine fidye olacak her kılı, her âzâsı ve tırnağı kurbanın bereketinden ona ulaşacaktır. Bu on günde rahmet ve bereket olacağı için, tıraş olmamalı ve tırnak kesmemelidir.

Üstadımız **Hacı Mahmut Efendi** (*Kuddise Sirruhu*) **Hazretleri** müteassıb bir Hanefî olmasına rağmen diğer mezheplerin delili olan bu hadîs-i şerîfi çok önemser ve diğer mezheplerin ihtilafından sakınmak gerektiği düşüncesiyle ihtiyâtan bu on günler girdiğinde hacca gitmemişse itikafa girer, bu zaman diliminde hem tıraş olmaz, hem de tırnak kesmezlerdi. Bu vesileyle ekseri okuyucularımızın müntesibi bulunduğu bu yüce zatın günümüzde unutulmuş olan bu konudaki hassasiyetini sizlerle paylaşmayı münasip gördük.

On Günlerde Sadaka, Hasta Ziyareti, Cenazeye İştirak, Fakir Giydirmek, Yetime İyilik ve İlim Meclisinde Bulunmanın Faziletleri

Rasûlüllâh (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)in şöyle buyurduğu rivayet olunmuştur:

رُوِيَ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَنْ تَصَدَّقَ فِي يَوْمِ عَرَفَةَ احْتِسَابًا، قَبِلَ اللَّهُ تَعَالَى مِنْهُ، وَكَانَ كَمَنْ أَدْرَكَ مَا فَاتَهُ مِنْ صَدَقَاتِ السَّنَةِ.»

“Her kim Allâh rızası niyetiyle Arefe gününde sadaka verirse, Allâh-u Te‘âlâ o kişiden bunu kabul eder ve bu (verdiği sadaka sayesinde) sene boyunca veremediği bütün sadakalar(ın) sevabına yetişmiş gibi olur.” (*el-Hakîmü't-Tirmizî, Esrârü'l-hac, Hâfiz İbni Nâsiruddîn ed-Dimeşkî, Fazlu 'aşri zilhicce, sh:48*)

Rivayete göre:

«وَمَنْ تَصَدَّقَ فِي هَذِهِ الْأَيَّامِ الْعَشْرِ بِصَدَقَةٍ عَلَى مَسْكِينٍ فَكَأَنَّمَا تَصَدَّقَ عَلَى أَنْبِيَائِهِ وَرُسُلِهِ، وَمَنْ عَادَ فِيهَا مَرِيضًا فَكَأَنَّمَا عَادَ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ وَبُدُلَاءَهُ، وَمَنْ شَيَّعَ جَنَازَةً فَكَأَنَّمَا شَيَّعَ جَنَائِزَ شُهَدَائِهِ، وَمَنْ كَسَى مُؤْمِنًا كِسَاءَ اللَّهِ تَعَالَى مِنْ حُلِيِّهِ، وَمَنْ لَطَفَ فِيهَا بِبَيْتِي لَطَفَ اللَّهُ تَعَالَى بِهِ فِي الْقِيَامَةِ تَحْتَ ظِلِّ عَرْشِهِ، وَمَنْ حَضَرَ مَجْلِسًا مِنْ مَجَالِسِ الْعِلْمِ فَكَأَنَّمَا حَضَرَ مَجَالِسَ أَنْبِيََاءِ اللَّهِ وَرُسُلِهِ.»

“Bu on günde bir fakire sadaka veren **Allâh-u Te‘âlâ**’nın tüm nebîlerine ve rasûllerine yardım etmiş gibi olur. Bu günlerde hasta ziyaret eden **Allâh-u Te‘âlâ**’nın tüm velilerini ve seçkin kullarını ziyaret etmiş gibi olur. Bir cenaze ardında giden bütün şehitlerin cenazelerine katılmış gibi olur.

Bir mümini giydireni **Allâh-u Te‘âlâ** cennet hullelerinden giydirir. Bir yetime iyilikte bulunanı **Allâh-u Te‘âlâ** kıyamet günü Arş’ının gölgesi altında bulundurur. İlim meclislerinde birinde hazır bulunan sanki tüm enbiyânın ve rasûllerin meclislerinde bulunmuş gibi olur.” (Geylânî, el-Ğunye, 2/42)

ZÜLHİCCENİN İLK ONUNUN SON ÜÇ GECESİNİN FAZİLETİ

(21 eylül pazartesi 22 eylül salıya - 22 eylül salıyı 23 eylül çarşambaya
23 eylül çarşambayı 24 eylül perşembeye bağlayan geceler)

Mu‘âz ibni Cebel (Radiyallâhu Anh)dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ مُعَاذِ بْنِ جَبَلٍ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَنْ أَحْيَى اللَّيَالِي
الْحَمْسَ وَجَبَتْ لَهُ الْجَنَّةُ؛ لَيْلَةُ التَّرْوِيَةِ وَلَيْلَةُ عَرَفَةَ وَلَيْلَةُ النَّحْرِ وَلَيْلَةُ الْفِطْرِ وَلَيْلَةُ نَضْفِ شَعْبَانَ.»

“Beş geceyi (ibadetle geçirerek) **ihyâ edene cennet vacip olur.** (Bunlar da) **terviye** (zülhiccenin sekizinci) **gecesi, Arefe** (zülhiccenin dokuzuncu) **gecesi, nahr** (zülhiccenin onuncu) **gecesi, fitr** (ramazan bayramı) **gecesi, şa‘banın yarısının** (Beraat) **gecesidir.**” (Isfahânî, et-Terğîb, no:367, 1/182;)

ZÜLHİCCENİN İLK ON GÜNÜNÜN NAMAZLARI

İlk On Gecesindeki Cuma Gecesi (17 eylül perşembeyi 18 eylül cumaya bağlayan gece) **veya** **Günü** (18 eylül cuma günü) üç selamla altı rekât kılınır, her rekatta on kere İhlas Sûresi okunup selamdan sonra:

«يَا نُورُ تَنَوَّرْتَ بِالنُّورِ فِي نُورِ نُورِكَ يَا نُورُ.»

“Ey Nûr! Sen Yüce Zâtına has olan nûrunla nurlar içerisinde nursun. Yâ Nûr!” diye dua edilir. (Muhammed ibni Hatîriddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:63)

On Gecenin Her Birinde Kılınabilecek Mühim Bir Namaz (ki 14 eylül pazartesi gecesi ile 23 eylül çarşamba gecelerinden her gece kılınabilir): **Hüseyn ibni Ali** (Radiyallâhu Anhümâ)nın babası **Ali** (Radiyallâhu Anh)dan rivayetine göre, **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

“Zülhiccenin onu girdiği zaman ibadette gayretli olun, çünkü o günler **Allâh-u Te‘âlâ**’nın faziletli kıldığı ve gecesinin hürmetini gündüzünün hürmetine eş yaptığı günlerdir. Her kim on gecelerden birinde, gecenin son üçte biri kaldığında dört rekât kılar, her rekatta bir Fâtiha, birer Felak, Nas, üç kere İhlas sûresi ve sonra da Âyete'l-Kürsî okur ve bunu her rekatta tekrar eder, namazını bitirince ellerini kaldırarak:

«سُبْحَانَ ذِي الْعِزَّةِ وَالْجَبَرُوتِ، سُبْحَانَ ذِي الْقُدْرَةِ وَالْمَلَكُوتِ، سُبْحَانَ اللَّهِ الْحَيِّ الَّذِي
لَا يَمُوتُ، لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ وَهُوَ حَيٌّ لَا يَمُوتُ، سُبْحَانَ اللَّهِ رَبِّ الْعِبَادِ
وَالْبِلَادِ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ حَمْدًا كَثِيرًا طَيِّبًا مُبَارَكًا عَلَى كُلِّ حَالٍ، اللَّهُ أَكْبَرُ كَبِيرًا،
رُبُّنَا جَلَّ جَلَالُهُ وَقَدَرْتُهُ بِكُلِّ مَكَانٍ.»

‘İzzet ve ceberût (ululuk ve büyüklük) **sahibini tesbîh ederim. Kudret ve melekût** (güç ve eşsiz mülk) **sahibini tesbîh ederim. Hiç ölmeyecek diri olan Allâh’ı tesbîh ederim. Ondan başka ilah yoktur, O diriltir ve öldürür. Kendisi hiç ölmeyecek tek diridir. Kulların ve yurtların Rabbi olan Allâh’ı tesbîh ederim.**

Her hâlükârda bol, tertemiz ve bereketli tüm hamdler Allâh'a mahsustur. Allâh her şeyden çokça büyüktür. Rabbimizin celâli ve kudreti(nin eserleri) her mekanda (meydana çıkmakta)dır' der, daha sonra dilediği şeyle dua ederse şüphesiz bu kimseye haram olan Beytullâh'ı haccetmiş, Nebî (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in kabrini ziyaret etmiş ve Allâh yolunda cihad etmiş kimseler kadar sevap ihsan edilir.

Bu kişi Allâh-u Te'âlâ'dan ne isterse mutlaka kendisine verilir. Bu namazı on gecenin her birinde kılsa Allâh-u Te'âlâ onu Firdevs-i Âlâ'ya yerleştirir, Kendisinden her günahı siler ve ona (bir münâdî tarafından): '(Geçmiş günahların silindi) amel işlemeye yeniden başla' denilir.

Arefe günü olduğunda gündüzü oruca niyet eder, gecesinde de (bu sene 23 eylül çarşambayı 24 eylül perşembeye bağlayan gece de) bu namazı kılar, bu duayı yapar ve Allâh-u Te'âlâ'nın huzurunda çokça yalvarış-yakarışta bulunursa Allâh-u Te'âlâ: 'Ey meleklerim! Şahid olun ki gerçekten Ben bu kulumu bağışladım ve onu Beytim'i hac yapanlara ortak ettim' buyurur. Bunun üzerine melekler namazı ve duası sayesinde Allâh-u Te'âlâ'nın bu kuluna verdiği nimetlerden dolayı çokça sevinirler." (Abdülkâdir el-Geylânî, el-Ğunye, 2/40-41)

Terviye Günü olarak adlandırılan sekizinci gün (22 eylül salı günü) **Namazı**: Dört rekat ve ardından iki rekat olmak üzere altı rekat kılınır. Kılınacak bu dört rekatın birincisinde bir kere Asr Sûresi, ikincisinde Kureyş Sûresi, üçüncüsünde Nasr Sûresi, dördüncüsünde ise üç kere İhlas Sûresi okunur. Ardından kılacağı iki rekatın her bir rekatında üç kere İhlas Sûresi okunur. İşte böyle yapan kişi terviye gününün ve o gün Mina'da zikredenlerin sevabını bulur.

Arefe Gecesi (22 eylül salı 23 eylül çarşambaya bağlayan gece) **Namazı**: Beş selamla on rekat kılınır, her rekatta beş kere Kureyş Sûresi okunur. Ayrıca o gece bir önceki sayfada ("On Gecenin Her Birinde Kılınabilecek Mühim Bir Namaz" başlığı altında) zikredilen namazı kılsa hadîs-i şerîfte bildirilen tüm müjdelere nâil olur.

AREFE GÜNÜ NAMAZLARI (23 eylül çarşamba günü)

1) Arefe günü dört rekat kılınır. Bu namazı kılacak kişi her rekatta üç kere Kadr Sûresi, yirmi bir kere de İhlas Sûresi okur. Namazın sonunda:

«اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَبَارِكْ وَسَلِّمْ.»

"Ey Allâh! Efendimiz Muhammed (Aleyhisselâm)a ve âline salât et, (üzerlerine) bereketler yağdır ve onlara selam et" diyerek yetmiş kere salevât-ı şerîfe okur, sonra yine yetmiş kere:

«أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ لِي وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ.»

"Allâh-u Te'âlâ'dan kendim için ve erkek-kadın tüm müminler için af talep ediyorum" diye istiğfar eder. (Muhammed ibni Hatîriddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:63-64)

2) Ebû Hureyre (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerîfte şöyle buyrulmuştur:

"Her kim Arefe günü öğlenle ikindi arasında dört rekat kılar ve her rekatta bir Fâtiha, elli Kul huvellâhu ehad okursa, bu kişiye bir milyon hasene (sevap) yazılır. Kur'ân-ı Kerîm'deki her harfe mukâbil cennette bir derecesi yükseltilir ki, her iki derece arası beş yüz senelik mesafedir.

Allâh-u Te'âlâ Kur'ân-ı Kerîm'deki her harfe mukabil yetmiş huriyle evlendirir; her huriyle birlikte inciden ve yakuttan yapılma yetmiş bin sofradır ki, her sofranın üzerinde yeşil kuş etlerinden yetmiş bin çeşit vardır.

Yemeklerin serinliği karın serinliği, tadı balın tadı, kokusu da misk kokusudur. O yemeklere ne ateş ne de demir (tencere) değmemiştir. (Yiyen kişi) son yediği yemeğin tadını ilk yediğinde hissettiği lezzet kadar hissedecektir.

Sonra onlara (bu namazı kılan kullara cennette) iki kanadı kırmızı yakuttan ve gagası altından olup yetmiş bin kanadı bulunan büyü bir kuş gelir de işitenlerin mislini duymadığı derecede zevk veren bir sesle: ‘Arefe ehline (o mübarek günü ibadetle ve bu namazla geçirerek onun ehli olmayı hak etmiş kişilere) merhaba!’ diye nida eder ve böylece o kuş o (namazı kıla)nlardan her bir adamın (yemek) çanağının içine düşer de, kanatlarından her bir kanadın altından yetmiş çeşit yemek çıkar. Sonra o kuş silkelenip uçar.

(Bu namazı dünyadayken kılmış olan kul) kabrine konulduğu zaman Kur’ân-ı Kerîm’de bulunan her harfe mukabil kendisi için bir nur parlar ki (o nurun kuvveti sayesinde) Kâbe’nin etrafında tavaf edenleri bile görür. Neticede kendisine cennet kapılarından bir kapı açılır. İşte tam o anda, gördüğu sevap ve ikram(lara bir an evvel kavuşma arzusundan dolayı: ‘Yâ Rabbi! Kıyameti çabuk kopar! Ey Rabbim! Kıyameti kâim eyle’ demeye başlar.” (Geylânî, el-Ğunye, 2/60)

3) Ali ibni Ebî Tâlib ve Abdullâh ibni Mes’ûd (Radiyallâhu Anhümâ)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerîfte Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur: “Her kim Arefe günü iki rekat kılar, her rekatta her birinin başında besmele çekip sonunda ‘Âmîn’ diyerek üç Fâtiha okur, sonra üç kere Kâfirûn Sûresi okur, sonra da her birinin başında besmele çekerek yüz kere İhlâs Sûresi okursa mutlaka Allâh-u Te’âlâ: ‘Şahid olun ki Ben bu kulumun bütün günahlarını bağışladım’ buyurur.” (Geylânî, el-Ğunye, 2/60; Zebîdî, el-İthâf, 5/207)

KURBAN BAYRAMI GECESİ NAMAZI (23 eylül 24’e bağlayan perşembeye gecesi)

Rivayet olunduğuna göre bu mübarek gecede iki rekat kılanır. Her rekatta on beş Fâtiha, on beş İhlâs, on beş Felak ve on beş Nâs Sûresi okunur, selamdan sonra üç kere Âyete’l-Kürsî okunup on beş defa istiğfar edilir. Sonra kişi dünya ve âhiret hayırlarından dilediği şeyleri ister(se duaların kabulü kesin olan bayram gecesinde mutlaka hayırlı muratlarını elde eder). (Abdülkâdir el-Geylânî, el-Ğunye, 2/79)

KURBAN BAYRAMI GÜNÜ NAMAZLARI (24 eylül perşembe günü)

1) Rivayet olunduğu vechile; bayram namazından ve hutbesinden sonra) bir selamla dört rekat namaz kılıp, birinci rekatta E’lâ (Sebbihisme Rabbike) Sûresi, ikinci rekatta şems Sûresi, üçüncü rekatta Duhâ Sûresi, dördüncü rekatta ise İhlas Sûresi okuyanın Allâh-u Te’âlâ elli senelik günahını mahveder. (Muhammed ibni Hatîriddîn, el-Cevâhiru’l-hams, sh:63)

2) Rivayet edildiği üzere; bayram namazından sonra evine girince iki rekat namaz kılar, her rekatta Fâtiha’dan sonra üç kere Kevser Sûresi okur, böyle yapan fakir bir kimse ise kurban kesmiş sevabı kazanır, yok eğer zengin ise o zaman kurban keser ve akabinde:

«إِنَّ صَلَاتِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ لَا شَرِيكَ لَهُ وَبِذَلِكَ أُمِرْتُ وَأَنَا أَوَّلُ الْمُسْلِمِينَ، اللَّهُمَّ هَذَا فِدَائِي لِحَمِّي بِالْحَمِي وَدُمِّي بِدَمِي وَعَظْمُهَا بِعَظْمِي إِلَهِي تَقَبَّلْ مِنِّي كَمَا تَقَبَّلْتَ مِنْ خَلِيلِكَ إِبْرَاهِيمَ عَلَيْهِ السَّلَامُ.»

“Şüphesiz namazım, kurbanım, hayatım ve ölümüm âlemlerin Rabbi olan Allâh’a âittir. Onun hiçbir ortağı yoktur. Ben bununla emrolundum. Ben Müslümanların ilkiyim. Ey Allâh! Bu benim (cehennemden kurtuluş) fidyemdir, eti etime, kanı kanıma, kemiği kemiğime karşı gelsin. İlâhî! Dostun İbrâhîm (Aleyhisselâm)dan (kurbanını) kabul ettiğin gibi benden de kabul eyle” diye dua eder. (Muhammed ibni Hatîriddîn, el-Cevâhiru’l-hams, sh:63-64)

ZÜLHICCENİN İLK DOKUZ GÜNÜNÜN ORUCU (15 eylül salı - 23 eylül çarşamba)

Ebû Hureyre (Radiyallâhu Anh)dan rivayete göre **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu:

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رضي الله عنه قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «مَا مِنْ أَيَّامٍ أَحَبُّ إِلَى اللَّهِ أَنْ يُتَعَبَّدَ لَهُ فِيهَا مِنْ عَشْرِ ذِي الْحِجَّةِ، يَعْدُلُ صِيَامُ كُلِّ يَوْمٍ مِنْهَا بِصِيَامِ سَنَةٍ وَقِيَامُ كُلِّ لَيْلَةٍ مِنْهَا بِقِيَامِ لَيْلَةِ الْقَدْرِ.»

“Zülhiccenin (ilk) onundan ziyade Allâh hiçbir günde kendisine ibadet olunmasını sevmez. Onlardan her bir günün orucu, bir senenin orucuna, her bir gecenin kıyâmı da, kadir gecesinin kıyâmına (ihyâsına) denktir.” (Tirmizî, Savm:52, no:758, 3/131)

Âişe (Radiyallâhu Anhâ)dan rivayete göre: “Zülhiccenin her bir gün orucuna karşı, yüz köle âzâdı, yüz deve kurbanı ve Allâh yolunda cihada yüz at bağıışı sevabı vardır.” (Geylânî, el-Ğunye, 2/39)

Hafsa (Radiyallâhu Anhâ) vâlidemizin şöyle söylediği rivayet edilmiştir: “**Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) dört şeyi hiç terk etmezdi; zülhiccenin ilk on gününün orucu, Âşûrâ orucu, her aydan üç gün orucu ve sabahın iki rekat sünneti.” (Abdülkâdir el-Geylânî, el-Ğunye, 2/39)

Câbir (Radiyallâhu Anh)dan rivayete göre **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ جَابِرٍ رضي الله عنه قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «مَنْ صَامَ أَيَّامَ الْعَشْرِ كَتَبَ اللَّهُ لَهُ بِكُلِّ يَوْمٍ صَوْمَ سَنَةٍ.»

“Zülhiccenin on gününü oruçla geçirene Allâh-u Te‘âlâ her bir gün karşılığında bir sene oruç yazar.” (Ali el-Müttakî, Kenzü'l-ummâl, no:24265; İbni Adıyy, el-Kâmil, 6/472)

Âişe (Radiyallâhu Anhâ)dan rivayete göre: “Bu on günden bir gün dahi oruç tutan kişi, sanki geri kalan senenin tümünde Allâh-u Te‘âlâ’ya ibadet etmiş gibi olur.” (Abdülkâdir el-Geylânî, el-Ğunye, 2/40)

Süfyân-ı Sevrî (Radiyallâhu Anh) bu on gecelerde kabristanı ziyaret etmişti. Bir adamın kabrinde nur parladığını görünce onun amelini düşünürken kendisine: “Ey Süfyân! Bu on günlerin orucuna devam et ki sana da böyle nur verilsin” diye yüksek sesle nida edildi. (Hobevî, Dürretü'l-Vâ‘izîn, sh:263)

TERVİYE GÜNÜ ORUCU (22 eylül salı)

İbni Abbâs (Radiyallâhu Anhümâ)dan rivayete göre **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu:

عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رضي الله عنه قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «صَوْمُ يَوْمِ التَّرْوِيَةِ كَفَّارَةٌ سَنَةٍ وَصَوْمُ يَوْمِ عَرَفَةَ كَفَّارَةٌ سَتَيْنِ.»

“Terviye (zülhiccenin sekizinci) gününün orucu bir seneye, Arefe gününün orucu ise iki seneye (onlarda işlenen günahlara) keffârettir.” (Ebu’s-Şeyh, İbni Neccâr, Nebhânî, el-Fethu'l-Kebîr, no:7294, 2/24)

Hadîs-i şerîfte şöyle vârid olmuştur: “Her kim terciye günü oruç tutarsa Allâh-u Te‘âlâ ona Eyyûb (Aleyhisselâm)ın belasına karşı sabretmesinin sevabını verir.” (Safûrî, Nüzhetü'l-mecâlis, 1/152)

Âişe (Radiyallâhu Anhâ)dan gelen bir rivayete göre: “Terviye günü orucuna karşı bin köle âzâdı, bin deve kurbanı ve Allâh yolunda cihada bin at bağıışı sevabı vardır.” (Abdülkâdir el-Geylânî, el-Ğunye, 2/39)

AREFE GÜNÜ ORUCU (23 eylül çarşamba)

Arefe günü zülhiccenin dokuzuncu günüdür. Bu günde oruç tutmak müstehaptır. **Ebû Katâde** (Radiyallâhu Anh) şöyle demiştir: “**Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in:

عَنْ أَبِي قَتَادَةَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «صَوْمُ يَوْمِ عَرَفَةَ يُكَفِّرُ السَّنَةَ الْمَاضِيَةَ وَالْبَاقِيَةَ.»

‘Arefe günü orucu geçen seneye de, gelecek seneye de keffârettir’ buyurduğunu işittim.” (Müslim, Siyâm:36, no:2804, 3/167)

İbni Abbâs (Radiyallâhu Anhümâ)dan rivayete göre Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu:

عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «كُلُّ يَوْمٍ مِنْ أَيَّامِ الْعَشْرِ يَغْدِلُ صَوْمُهُ سَنَةً، وَعَرَفَةَ سِتِّينَ، وَعَاشُورَاءَ سَنَةً.»

“(Zülhiccenin) on gün(ün)den her birinin orucu bir senelik oruca denktir. Arefe gününün orucu iki seneye, Âşûrâ gününün orucu ise bir seneye denktir.” (İsbahânî, et-Terğîb ve’l-Terhib, no:369, 1/246)

Ebu’d-Derdâ (Radiyallâhu Anh)ın şöyle dediği rivayet olunmuştur:

رُوي عَنْ أَبِي الدَّرْدَاءِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: «عَلَيْكُمْ بِصَوْمِ أَيَّامِ الْعَشْرِ، وَإِكْثَارِ الدُّعَاءِ وَالِاسْتِغْفَارِ وَالصَّدَقَةِ فِيهَا، فَإِنِّي سَمِعْتُ نَبِيَّكُمْ مُحَمَّدًا صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: الْوَيْلُ لِمَنْ حُرِمَ خَيْرَ أَيَّامِ الْعَشْرِ، عَلَيْكُمْ بِصَوْمِ التَّاسِعِ خَاصَّةً، فَإِنَّ فِيهِ مِنَ الْخَيْرَاتِ أَكْثَرَ مِنْ أَنْ يُحْصِيَهَا الْعَادُونَ.»

“On günlerde oruca devam edin. Duayı, istiğfar ve sadakayı çok yapın, zira ben Peygamberiniz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)i: ‘On günlerin hayrından mahrum olanların vay haline. Özellikle dokuzuncu gün(ü olan Arefe günün)ün orucunu bırakmayın, zira şüphesiz onda sayma bilenlerin sayıp bitiremeyeceği kadar hayırlar vardır’ buyururken işittim.” (Semerkandî, Tenbihü’l-ğâfilîn, no:470, sh:327)

Ebû Hureyre (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerîfte şöyle vârid olmuştur: “Her kim Arefe günü oruç tutarsa Allâh-u Te‘âlâ ona Müslümanlardan o gün oruç tutanların adedince ve tutmayanların sayısınca sevap yazar. (Kabrinden kalkarken) mahşere kadar, mahşerde mizanların konulduğu yerden Sırat’a kadar, Sırat’dan da Cennet’e kadar yetmiş bin melek ona eşlik eder ve onlar bineğinin attığı her adımda onu yeni bir müjde ile tebşîr ederler.” (Safûrî, Nüzhetü’l-mecâlis, 1/152)

Âişe (Radiyallâhu Anhâ) şöyle anlatmıştır: “Bir kere Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem): ‘Şüphesiz cennette inci, yakut, zebrecet, altın ve gümüşten yapılma köşkler vardır’ buyurdu. O zaman ben: ‘Yâ Rasûlellâh! Onlar kimin içindir?’ diye sorunca: ‘Arefe gününü oruçlu geçirenler içindir. Ey Âişe! Her kim Arefe günü oruca niyet etmiş olarak sabahlarsa Allâh-u Te‘âlâ ona otuz tane hayır kapısı açar, otuz tane şer kapısını ona kitler. Bu kişi oruç açarken su içtiği zaman cisminde bulunan her damar onun (bağışlanması) için istiğfar eder’ buyurdular.” (Safûrî, Nüzhetü’l-mecâlis, 1/153)

Hadîs-i şerîfte şöyle vârid olmuştur: “Her kim arefe günü oruç tutarsa Allâh-u Te‘âlâ ona İsâ (Aleyhisselâm)ın sevabı gibi sevap ihsan eder.” (Safûrî, Nüzhetü’l-mecâlis, 1/152)

Ümmü Seleme (Radiyallâhu Anhâ)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerîfte şöyle vârid olmuştur:

“Arefe günü ne güzel bir gündür; hayır ve bereket günüdür, rahmet ve mağfiret günüdür. Her kim o gün oruç tutarsa Allâh-u Te‘âlâ ona Arafat’ta bulunanların sevabından bir nasib verir ve Allâh-u Te‘âlâ onu cehennemden yetmiş sene uzak eder.” (Safûrî, Nüzhetü’l-mecâlis, 1/153)

Arefe günü orucunun müstehap olduğunu beyan eden bu mealde birçok hadîs-i şerîf vârid olmuştur. Orucu müstehap olan birçok gün varsa da bugünün diğer günlerden üstünlüğü vardır. Nitekim Âişe (Radiyallâhu Anhâ) şöyle demiştir:

عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهَا قَالَتْ: «مَا مِنَ السَّنَةِ يَوْمٌ أَحَبُّ إِلَيَّ أَنْ أَصُومَهُ مِنْ يَوْمِ عَرَفَةَ.»

“Sene içinde Arefe gününden ziyade oruçlu geçirmek istediğim hiçbir gün yoktur.” (İbni Ebî Şeybe, el-Musannef, no:9809, 3/96)

Âişe (Radiyallâhu Anhâ)dan rivayete göre: “**Arefe gününün orucuna karşı, iki bin köle âzâdı, iki bin deve kurbanı ve Allâh yolunda cihada iki bin at bağıışı sevabı vardır, ayrıca bir önceki ve bir sonraki senenin** (tüm ibadetlerinin) **ecri** (kadar sevap) **vardır.**” (Abdülkâdir el-Geylânî, el-Ğunye, 2/39)

İmran ibni Süleyman (Radiyallâhu Anh) şöyle demiştir: “**İbni Ömer** (Radiyallâhu Anhümâ)ya Arefe gününün orucundan sorduğumda, o bana: ‘Ramazandan sonra oruç tutulan günlerin en faziletlisidir’ diye cevap verdi.” (İbni Ebî Sağar, el-Meşyeha, sh:154)

Bu anlatılanlar hac vazifesinde olmayanlar içindir. Hac vazifesini yapanlar, Arefe günü oruç tutmaları halinde Arafat’ta vakfe ve dua gibi amellerden zayıf düşecek olurlarsa oruç tutmazlar, tutarlarsa mekruh olur. Nitekim **İkrime** (Radiyallâhu Anh)dan nakledilen:

“Bir kere biz **Ebû Hureyre**’nin evinde otururken bize **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in Arefe günü Arafat’ta oruç tutmayı yasakladığını haber verdi” (Ebû Dâvûd, Savm:64, no:2442, 2/301) şeklindeki rivayet bu kişiler hakkındadır. Lâkin zayıf düşmezlerse iki ibadet arasını cemetmek gibi bir fazilete nâil olacakları için oruç tutabilirler.

Fakat şunu da belirtelim ki bir insan Arafat vakfesinde olmasa bile, Arefe günü oruç tutması halinde o günün namaz ve dualarından zayıf düşeceğini biliyorsa duaya kuvvet niyetiyle oruç tutmasa, bu niyetinden dolayı orucun sevabından mahrum olmaz. Nitekim **Süfyân-ı Sevrî** ve **Urve** (Radiyallâhu Anhümâ)dan rivayete göre **Atâ** (Radiyallâhu Anh) şöyle demiştir: “Her kim duaya kuvvet bulabilmek için Arefe günü oruç tutmazsa, o kişiye oruçlunun ecrinin bir misli ihsan edilir.” (İbni Cerîr, Tehzîbü’l-âsâr, 1/202; Abdürrezzâk, el-Musannef, 4/284; İbni Hacer, Fethu’l-Bârî, 4/280)

ZÜLHİCCENİN ON GÜNÜNÜN ZİKİR VE DUALARI

(15 eylül salı - 24 eylül perşembe)

Ebû Mûsâ Eş‘arî (Radiyallâhu Anh)dan rivayet olduğuna göre: “(Hac Sûresi’nin 28. âyet-i kerîmesinde **Allâh-u Te‘âlâ**’nın kendilerinde zikredilmesi emir buyrulan) Eyyâm-ı mâlûmât (bilinen günler) kurban bayramı günü hâriç olan zülhicce ayının ilk dokuz günüdür ve bugünlerde yapılan dua asla geri çevrilmez.” (İbni Recep, Letâifü’l-me‘ârif, sh:472; Hâfız İbni Nâsiriddîn ed-Dimeşkî, Fazlu ‘aşri zilhicce, sh:24)

Hâfız Dimeşkî (Rahimehullâh)ın beyanı vechile; bugünlerde duanın reddedilmemesinin en önemli sebebi içlerinde dünya günlerinin en faziletlisi olduğu rivayet edilen Arefe gününün bulunmasıdır. Nitekim **İbni Hibbân** (Radiyallâhu Anh) “**es-Sahîh**”inde **Câbir** (Radiyallâhu Anh)dan naklen bu konuda bir hadîs-i şerîf tahrir etmiştir. (el-İhsân, no:3853; Ebû Ya‘lâ, no:2090)

1) İbni Abbâs (Radiyallâhu Anhümâ)dan rivayetle **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu:

عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَا مِنْ أَيَّامٍ أَفْضَلُ عِنْدَ اللَّهِ وَلَا الْعَمَلُ فِيهِنَّ أَحَبُّ إِلَيَّ مِنَ هَذِهِ الْأَيَّامِ الْعَشْرِ، فَأَكْثَرُوا فِيهِنَّ مِنَ التَّهْلِيلِ وَالتَّكْبِيرِ وَذَكَرِ اللَّهُ، فَإِنَّهَا أَيَّامُ التَّهْلِيلِ وَالتَّكْبِيرِ وَذَكَرِ اللَّهُ، وَإِنَّ صِيَامَ يَوْمٍ مِنْهَا يَعْدِلُ بِصِيَامِ سَنَةٍ، وَالْعَمَلُ فِيهِنَّ يُضَاعَفُ سَبْعُمِائَةً ضِعْفًا.»

“**Allâh-u Te‘âlâ** indinde bu (zülhiccenin ilk) **on gün(ün)den daha üstün bir gün yoktur ve hiçbir günde işlenen amel, şu on gündeki kadar Allâh-u Te‘âlâ’ya sevimli** (Onun rızasını celbedici) **değildir.**

O günlerde tehlîl ('Lâ ilâhe illallâh' zikrin)i, **tekbîr** ('Allâh-u Ekber' demey)i ve **Allâh-u Te'âlâ'nın zikrini çokça yapın. Çünkü o günler; tehlîl, tekbîr ve zikir günleridir. Elbette ki o günlerden bir günün orucu bir senelik oruca denktir. O günlerdeki (sâir) ameller de yedi yüz kat katlanır.**" (Beyhakî, Şu'abü'l-îmân, no:3481, 7/343; Fezâilü'l-evkât, no:172, sh:343; İbnü'l-Cevzî, Müsîru'l-'azm, 1/232)

Aynı kaynaklarda bu hadîs-i şerîfin akabinde **Sa'îd ibni Cübeyr** (Radiyallâhu Anh)ın, bu on günler başladığında bütün vakitlerini ibadet etmeye ayırdığı ve kimsenin güç getiremeyeceği kadar fazla amel ettiği zikredilmektedir. Bu hadîs-i şerîften anlaşıldığı üzere bugünlerde çokça yapmamız emredilen en büyük zikir "Lâ ilâhe illâllâh ve Allâh-u ekber" zikirleridir.

2) Haberde rivayet edildiğine göre: "Şüphesiz Mûsâ (Aleyhisselâm): 'Yâ Rabbi! Dua ettim, duamı kabul etmedin. Öyleyse bana bir şey öğret de onunla Sana dua edeyim' dedi. Allâh-u Te'âlâ da ona: 'Ey Mûsâ! Zülhicce'nin on günü girdiği zaman: 'Lâ ilâhe illâllâh' de ki, Ben de senin isteğini yerine getireyim' buyurdu.

Mûsâ (Aleyhisselâm): 'Yâ Rabbi! (Zaten) bütün kulların bunu söylüyor (ben bana özel bir zikir istiyorum)' dedi. Allâh-u Te'âlâ: 'Ey Mûsâ! Her kim bu on günde bir kere (bile): 'Lâ ilâhe illâllâh' derse, yedi kat gökler ve yedi kat yerler mîzanın bir kefesine, 'Lâ ilâhe illâllâh' (kelime-i tayyibi de) diğer kefesine konacak olsa, elbette bu söz onların hepsinden ağır ve hepsine baskın gelir' buyurdu." (Osmân el-Hobeî, Dürretü'n-nâsihîn, sh:262; Hâkim, el-Müstedrek, no:1936, 1/710)

3) 10 günde 100 kere okunacak beş zikir. Bu günlerde **İsâ (Aleyhisselâm)**a **Cibril (Aleyhisselâm)** tarafından hediye getirilen beş dua vardır ki bunların her biri yüzer kere okunacaktır. Bu kelimelerin sevapları milyon hasanelere tekâbul edip milyon günahı sildirmeye ve cennette on bin derece kazandırmaya yeterli olacak, sahibini bu zikirleri yaptığı gün dünya ehli içerisindeki en ibadetli kişi olma vasfına mâlik kılacak, yetmiş bin meleği semâdan indirip kendisine dua yaptıracak, en mühimmi de **Allâh-u Te'âlâ'nın kendisine rahmetle nazar etmesine ve artık bir daha bedbahtlık yüzü görmemesine mazhar kılacak niteliktedir.**

Yerimiz yeterli gelmediğinden bu beş zikrin her birinin Arapça metinlerini, Türkçe manalarını ve ayrı ayrı faziletlerini okuyup amel etmeniz için sizleri 17. risalemiz olan "Kurban Risalesi"nin 148-152 sayfalarına havale ediyoruz.

4) İmâm-ı Nâfi' (Rahimehullâh)ın nakline göre **İbni Ömer (Radiyallâhu Anhümâ)** on günlerin tamamında oturduğu yattığı her yerde tekbîr getirirdi. **Atâ ibni Ebî Rabâh (Radiyallâhu Anh)** da bu on günde yollar da ve pazarlarda sürekli tekbîr getirirdi.

Câfer ibni Süleyman (Radiyallâhu Anh) şöyle demiştir: "(Tâbi'înin ulularından olan) **Sâbit el-Bünânî (Radiyallâhu Anh)**ın bu on günlerde zikir ve ilim meclislerinde sohbet aralarında sözünü keserek tekbîr getirdiğine ve: 'Bu günler zikir günleridir, geçmiş büyükler böyle yaparlardı' dediğine şahit oldum. Ayrıca **Mâlik ibni Dînar (Rahimehullâh)**ın da böyle yaptığını gördüm." Fakih **Ebu'l-Leys (Rahimehullâh)** şöyle demiştir. Bu günlerde kişi tekbirleri sessizce içinden getirse daha efdal olur. Lakin şeriatı açığa çıkarmak ve insanlara zikri hatırlatmak niyetiyle yüksek sesle tekbîr getirirse bunda bir mahzur yoktur nitekim bu konuda da bir rivayet vârid olmuştur. (Ebu'l-Leys es-Semerkindî, Tenbihü'l-ğâfilîn, no:471, sh:328)

5) Terviye, Arefe Ve Nahr (Kurban Bayramı) Geceleri (21 Eylül pazartesiye salıya bağlayan gece ile sonrasındaki iki gece) Okunacak İstiğfarlar.

Kutbuddîn el-Hanefî (Rahimehullâh) hac ve umre duâlarıyla ilgili yazmış olduğu: "**Kitâbü ed'iyeti'l-Hacci ve'l-'umra**" isimli eserinde şöyle demiştir: (Sâlik-Hakk yolcusu) terviye gecesi olan, zilhiccenin yediyi sekize bağlayan gecesi olduğu zaman **Hasen (Radiyallâhu Anh)** a mensub olan, ateşten kurtarıcı istiğfârları o gece okur.

Allâh-u Te‘âlâ’nın seçkin velîlerinden ve sâlih kullarından saadete muvaffak kıldığı kimseler buna devam eder. Babam Şeyh **Alâuddîn** (*Rahimehullâh*) bunları okumayı hiç bırakmazdı. Ben bu istiğfârları ondan rivayet etmekteyim. O da, üstadı **Muhammed ibni Abdirrah-mân es-Sehâvî** (*Rahimehullâh*) kanalıyla bir çok şeyhlerinden nakletmektedir. Nihayet o, **Cüneyd-i Bağdâdî**’den, o **Seriyyi Sekatî**’den, o **Ma‘rûf-u Kerhî**’den, o **Ma‘bed ibni Abdilazîz el-Âbid**-den, o da **Hasen-i Basrî**’den (*Radiyallâhu Anhum*) şöyle dediğini nakletmiştir:

‘Ben ömrüm boyunca **Allâh-u Te‘âlâ**’nın dostlarından bir velî ya da bir sıddık görsem de, uyanırken ya da uykumda ona dileğimi sorsam diye temenni ederdim. Senelerden birinde, zeval vakti Arafat’ta dururken, kayaların bulunduğu vâdideki dağa bakan Nu‘man vâdisinin hizâsındaki Erak ağacının yanında sekiz kişiyle karşılaştım. Onların, aradığım topluluk olduğunu kesînen anladım. Yanlarına gittim, selam verdim. Onlar da bana en güzel bir cevapla mukabelede bulundular.

Aralarında bulunan bir pîri fâni vardı ki **Allâh-u Te‘âlâ** yüzünü çok nûrlandırmıştı. Hatta onun nûru ufka yükselmışti. Ben onlarla birlikte oturdum. Kendilerinde müşahede ettiğim vakar ve sekînetten dolayı nefsim bana çok küçük geldi.

O anda biri kalktı ezan okudu ve ikamet getirdi. Şeyh efendi öne geçerek onlara namaz kıldırdı. Ben de onlarla birlikte kıldım. O zaman ben, amel defterimde böyle bir namazın yazılı olmadığını ve bir daha da yazılmayacağını bilmekteydim. Namazın ardından kıbleye yöneldi ve: «الْحَمْدُ لِلَّهِ كَثِيرًا» dedi. Başka bir şey duymadım. Ben onları kaçırdım ya da onlar benden kaybolur diye korktum da yanımdakine: ‘Seni seçkin kılan Zat’ın hakkı için bu mertebeye ve bu fazîlete neyle nâil oldun?’ dedim. O anda yüzü değişti ve gözlerini açtı.

Şeyh Efendi ona: ‘Hidayete eren ancak **Allâh-u Te‘âlâ**’nın hidayet buyurduğu kimsedir. Sen onu hidayet et ki **Allâh-u Te‘âlâ** da sana rahmet etsin.’ dedi. O zaman o: ‘Ben, ateşten kurtaran istiğfârî üç gecede okurdum’ dedi. Ben: ‘O istiğfâr nedir ve o geceler hangileridir?’ deyince, o:

‘Zilhiccenin yediyi sekize, sekizi dokuz ve dokuzu ona bağlayan geceleridir. Bu istiğfârları okuyan kişi ne söylediğini ve hangi şeyi telaffuz ettiğini bilecek olsa elbette **Allâh-u Te‘âlâ**’nın ona en büyük şaşkınlık günü olan kıyâmet gününde güvence nasib etmesi ve onu rahmetiyle ve dostluğuyla seçkin kılması **Allâh-u Te‘âlâ** üzerine bir hak olurdu’ dedi.

Bunun üzerine ben: “**Allâh-u Te‘âlâ** sana rahmet buyursun! Onları bana öğretsene” deyince, o: ‘O istiğfârlar şunlardır’ dedi ve bu risâlede zikredilen istiğfârları okudu.” (*Kutbuddîn el-Hanefî, Kitâbü ed‘iyeti’l-Hacci ve’l-umra, sh:12*)

Bu İstiğfarlar "İSTİĞFÂRÂT-I MÜNKİZE" diye adlandırılan 30 numaralı risâlemizde metni ve tercemesiyle yer almıştır. Özellikle bu gecelerde okumanız tavsiye edilir.

AREFE GÜNÜNÜN FAZİLETLERİ (23 eylül çarşamba)

Câbir (*Radiyallâhu Anh*)dan rivayet edilen hadîs-i şerîfe göre Arefe günü dünya günlerinin en faziletlisidir. (*el-İhsân, no:3853; Ebû Ya‘lâ, no:2090*)

Bu nedenle **İmâm-ı Nevevî** (*Rahimehullâh*): “Şâfi‘î mezhebinde tercih edilen görüşe göre, bir adam karısının boş olması hakkında tâlik yaparak: ‘Sen dünya günlerinin en faziletlisinde boşsun’ diyecek olsa, o kadın Arefe günü boş olur” demiştir. (*Nevevî, el-Mecmû‘, 6/381*)

Talha ibni Ubeydillâh (*Radiyallâhu Anh*)dan rivayete göre **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*):

عَنْ طَلْحَةَ بْنِ عُبَيْدِ اللَّهِ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَا رُبِّي الشَّيْطَانُ يَوْمًا هُوَ فِيهِ أَصْغَرُ وَلَا أَذْخَرُ وَلَا أَحْقَرُ وَلَا أَعْظَمُ مِنْهُ فِي يَوْمٍ عَرَفَةَ وَمَا ذَاكَ إِلَّا لِمَا رَأَى مِنْ تَنْزِيلِ الرَّحْمَةِ وَتَجَاوُزِ اللَّهِ عَنِ الذُّنُوبِ الْعِظَامِ إِلَّا مَا أَرَى يَوْمَ بَدْرٍ»، قِيلَ: وَمَا رَأَى يَوْمَ بَدْرٍ يَا رَسُولَ اللَّهِ! قَالَ: «أَمَا إِنَّهُ قَدْ رَأَى جِبْرِيلَ يَزْعُ الْمَلَائِكَةَ.»

“Şeytan Arefe gününde olduğu kadar hiçbir gün daha zelif, daha hor, daha hakîr ve daha öfkeli olarak görülmemiştir. Bu da ancak Allâh-u Te‘âlâ’nın rahmetinin yağdığını ve büyük günahları bağışladığını gördüğü içindir. Ancak Bedir günü ona gösterilen müstesna” buyurdu.

O zaman: “Yâ Rasûlellâh! Bedir Günü o ne görmüştü?” denilince **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem): “**Cibrîl’in melekleri saf düzenine soktuğunu görmüştü**” buyurdu. (Mâlik, el-Muvatta’, Hacc:81, no:962, sh:273; Beyhakî, Şu‘abü’l-îmân, no:3775)

İbni Abbâs (Radiyallâhu Anhümâ)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِنَّ هَذَا يَوْمٌ مَنْ مَلَكَ فِيهِ سَمْعَهُ وَبَصَرَهُ وَلِسَانَهُ غُفِرَ لَهُ.»

“Şüphesiz bu (Arefe günü) öyle bir gündür ki, bugünde kulağına, gözüne ve diline sahip ol(up onları haramlardan koruy)an kişi(nin günahları) bağışlanır.” (Ahmed ibni Hanbel, el-Müsned, no:3041, 5/165)

Bu müjde sadece Arafat vakfesi yapanlara has olmayıp, yeryüzünün neresinde o gün uzuvlarını haramlardan koruyup kollayanlar varsa hepsine şamildir. Nitekim **Ubâde ibni Sâmit** (Radiyallâhu Anh) dan rivayet edilen bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) arefe günü:

عَنْ عُبَادَةَ بْنِ الصَّامِتِ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَوْمَ عَرَفَةَ: «يَا أَيُّهَا النَّاسُ! إِنَّ اللَّهَ تَطَوَّلَ عَلَيْكُمْ فِي هَذَا الْيَوْمِ فَغَفَرَ لَكُمْ إِلَّا التَّيْبَعَاتِ فِيمَا بَيْنَكُمْ وَوَهَبَ مُسِيئَتَكُمْ لِمُحْسِنِكُمْ وَأَعْطَى مُحْسِنَكُمْ مَا سَأَلَ، فَادْفَعُوا بِاسْمِ اللَّهِ»، فَلَمَّا كَانُوا بِجَمْعٍ قَالَ: «إِنَّ اللَّهَ قَدْ غَفَرَ لِمُحْسِنِكُمْ وَشَفَعَ صَالِحِيكُمْ فِي طَالِحِيكُمْ يُنْزِلُ الْمَغْفِرَةَ فَتَعْمَهُمْ ثُمَّ يُفَرِّقُ الْمَغْفِرَةَ فِي الْأَرْضِ، فَتَقَعُ عَلَى كُلِّ تَائِبٍ مِمَّنْ حَفِظَ لِسَانَهُ وَيَدَهُ، وَإِن لَيْسَ وَجُودُهُ عَلَى جِبَالِ عَرَفَاتٍ يَنْظُرُونَ مَا يَصْنَعُ اللَّهُ فِيهِمْ، فَإِذَا نَزَلَتِ الْمَغْفِرَةُ دَعَا وَجُودُهُ بِالْوَيْلِ، يَقُولُ: كُنْتُ اسْتَفَزَرْتُهُمْ حِينًا مِنَ الدَّهْرِ، ثُمَّ جَاءَتِ الْمَغْفِرَةُ فَغَشِيَتْهُمْ، فَيَتَفَرَّقُونَ وَهُمْ يَدْعُونَ بِالْوَيْلِ وَالثُّبُورِ.»

“Ey insanlar! Şüphesiz Allâh bugün size ihsanda bulunmuş ve aranızdaki kul hakları hâriç sizin için (sâir günahlarınızı) mağfiret buyurmuştur. Kötünüzü iyyinize bağışlamış, iyyinize de istemiş olduğu şeyi vermiştir. Artık Allâh’ın ismini okuyarak (Müzdelife’ye) inin” buyurdu.

Müzdelife’ye geldiklerinde ise (**Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)) şöyle buyurdu: “Şüphesiz Allâh iyilerinizi bağışlamış ve iyilerinizi kötülerinize şefaatchi kılmıştır. O (Allâh), mağfireti indirir, o mağfiret de onları (kulları) kaplar. Sonra Allâh mağfireti yeryüzünde dağıtır da o bağışlama, dilini ve elini koruyarlardan tevbekâr olan herkesin üzerine düşer.

İblis ve orduları ise Arafat dağları üzerinde (durup) Allâh'ın kullarına ne muamele yapacağına bakarlar. Mağfîret (bağışlanma) nâzil olunca (gökten inince) İblis ve orduları helak çağır-maya başlarlar. O zaman İblis: 'Ben nice zamanlar onları tahrik ettim (de) ne günahlar işlettim, sonra mağfîret geldi ve hepsini kapladı' diyerek hayflanır. Böylece onlar kendilerine beddua ederek hayıflı bir vaziyette dağlırlar." (Heysemî, Mecma'u'z-zevâid, 3/568)

Âişe (Radiyallâhu Anhâ)dan rivayete göre **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهَا قَالَتْ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَا مِنْ يَوْمٍ أَكْثَرَ مِنْ أَنْ يُعْتَقَ اللَّهُ فِيهِ عَبْدًا مِنَ النَّارِ مِنْ يَوْمِ عَرَفَةَ وَإِنَّهُ لَيَدْنُو ثُمَّ يُبَاهِي بِهِمُ الْمَلَائِكَةَ، فَيَقُولُ: مَا أَرَادَ هَؤُلَاءِ؟!»

“Allâh-u Te‘âlâ’nın, Arefe gününden daha ziyade kulunu cehennemden âzâd ettiği hiçbir gün yoktur. Şüphesiz O elbette (Arefe günü vakfe yapanlara ve sâir yerlerde dua yapanlara rahmetiyle ve tecellisiyle) yanaşır da sonra onlarla meleklerle karşı iftihar ederek: ‘Bunlar ne istiyor(lar da evlerini barklarını terk edip bu zor ve zahmetli mekanda ve zamanda toplanmışlar? Şimdi ben onlara isteklerini vermesem olur mu)?!’ buyurur.” (Müslim, Hac:79, no:3354, 4/107)

Abdullâh ibni Amr (Radiyallâhu Anhümâ)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «إِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ لَيُبَاهِي مَلَائِكَتَهُ عَرَفَةَ بِأَهْلِ عَرَفَةَ، يَقُولُ: أَنْظِرُوا إِلَيَّ عِبَادِي أَتُونِي شُعْثًا غُبْرًا.»

“Şüphesiz Allâh-u Azze ve Celle arefe günü ikinci vakti Arafat ehli ile meleklerine karşı iftihar eder de: ‘Şu kullarıma bakın; saçları, başları dağınık vaziyette toz duman içerisinde Bana gelmişler’ buyurur.” (Taberânî, el-Mu‘cemü’s-Sağîr, no:575, 1/345)

Enes ibni Mâlik (Radiyallâhu Anh) ın şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir: “On günlerin her birinde (fazilet bakımından) ameller bin katıyla katlanır, arefe gününde ise on bin kat katlanır.” (Beyhakî, Şu‘a-bü'l-îmân, 2/16; Fezâilü'l-evkât, sh:363-364)

Ferkad (Rahimehullâh) şöyle demiştir: “Semânın kapıları her gece üç kere açılır. Cuma gecesi yedi kere açılır. Arefe gecesi ise dokuz kere açılır.” (İbni Receb, Letâifü'l-me‘ârif, sh:490)

Bu faziletleri işitenler, bu müjdelerin sadece hacca gidip Arafat vakfesine duranlar hakkında olduğunu sanmasınlar, zira **Allâh-u Te‘âlâ’nın** lütf-u keremi mazeretleri sebebiyle geri kalanları da kaplayacak kadar geniştir. Bu hususta bazı hadîs-i şerifler de varit olmuştur. Nitekim **Enes ibni Mâlik** (Radiyallâhu Anh) şöyle anlatmıştır:

عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: إِنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ رَجَعَ مِنْ غَزْوَةِ تَبُوكَ، فَدَنَا مِنَ الْمَدِينَةِ، فَقَالَ: «إِنَّ بِالْمَدِينَةِ أَقْوَامًا مَا سِرْتُمْ مَسِيرًا، وَلَا قَطَعْتُمْ وَاذِيًا إِلَّا كَانُوا مَعَكُمْ»، قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ! وَهُمْ بِالْمَدِينَةِ، قَالَ: «وَهُمْ بِالْمَدِينَةِ حَبَسَهُمُ الْعُدْرُ.»

“Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) Tebuk muharebesinden dönerken Medîne’ye yaklaşınca: ‘Şüphesiz Medîne’de öyle topluluklar bulunmaktadır ki siz nerede dolaştıysanız ve hangi vâdiyi geçtiyseniz mutlaka onlar sizlerle beraber diler’ buyurunca sahabe-i kirâm: ‘Yâ Rasûlellâh! Onlar Medîne’de dururlarken mi (bizimle beraber diler)?’ dediler. Bunun üzerine **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem): ‘Onlar Medîne’deyken (sizinle beraber diler, zira) mâzeretleri onları geri bıraktı (ama niyetleri sizinle cihada çıkmaktı)’ buyurdu.” (Buhârî, Meğâzi:76, no:4161, 4/1610)

İbni Ömer (*Radyallâhu Anhümâ*)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) Efendimiz:

عَنْ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «لَا يَبْقَى أَحَدٌ يَوْمَ عَرَفَةَ فِي قَلْبِهِ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ مِنْ إِيْمَانٍ إِلَّا غَفَرَ اللَّهُ لَهُ»، فَقَالَ رَجُلٌ: لِأَهْلِ مُعَرِّفٍ يَا رَسُولَ اللَّهِ أَمْ لِلنَّاسِ عَامَةٌ؟ قَالَ: «لَا بَلَّ لِلنَّاسِ عَامَةٌ.»

“Kalbinde zerre kadar iman bulunan kimse yoktur ki Allâh-u Te‘âlâ Arefe günü onu affetmiş olmasın” buyurunca bir adam: “Yâ Rasûlellâh! Bu sadece Arafat ehli için midir, yoksa tüm insanlar için umumi midir?” diye sordu. O zaman **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*): “Bütün insanlar için umumidir” buyurdu. (*Abd ibni Humejd, el-Müsned, no:840*)

AREFE GECESİNİN DUALARI

(22 eylül salıyı, 23 eylül çarşambaya bağlayan gece)

İbni Mes‘ûd (*Radyallâhu Anh*)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurmuştur:

عَنْ ابْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَنْ قَالَ هُوَ لِأَنَّ الْكَلِمَاتِ لَيْلَةَ عَرَفَةَ أَلْفَ مَرَّةٍ لَمْ يَسْأَلِ اللَّهَ شَيْئًا إِلَّا أَعْطَاهُ إِيَّاهُ، لَيْسَ فِيهِ إِثْمٌ وَلَا قَطِيعَةٌ رَحِمَ؛ سُبْحَانَ اللَّهِ الَّذِي فِي السَّمَاءِ عَرْشُهُ، سُبْحَانَ اللَّهِ الَّذِي فِي الْأَرْضِ مَوْطِئُهُ، سُبْحَانَ اللَّهِ الَّذِي فِي الْبَحْرِ سَبِيلُهُ، سُبْحَانَ اللَّهِ الَّذِي فِي الْجَنَّةِ رَحْمَتُهُ، سُبْحَانَ اللَّهِ الَّذِي فِي النَّارِ سُلْطَانُهُ، سُبْحَانَ اللَّهِ الَّذِي فِي الْهَوَاءِ رَحْمَتُهُ، سُبْحَانَ اللَّهِ الَّذِي فِي الْقُبُورِ قَضَاؤُهُ، سُبْحَانَ اللَّهِ الَّذِي رَفَعَ السَّمَاءَ، سُبْحَانَ اللَّهِ الَّذِي وَضَعَ الْأَرْضَ، سُبْحَانَ اللَّهِ الَّذِي لَا مَنجَا مِنْهُ إِلَّا إِلَيْهِ.»

“Her kim Arefe gecesi şu kelimeleri 1000 kere söylerse içinde bir günah veya akrabayla ilişkiyi kesme mâhiyetinde bir istek bulunmaması şartıyla o kişi Allâh-u Te‘âlâ’dan ne isterse, mutlaka onu kendisine verir. (O kelimeler de şunlardır:)

«سُبْحَانَ اللَّهِ الَّذِي فِي الْأَرْضِ مَوْطِئُهُ، سُبْحَانَ اللَّهِ الَّذِي فِي الْبَحْرِ سَبِيلُهُ، سُبْحَانَ اللَّهِ الَّذِي فِي الْجَنَّةِ رَحْمَتُهُ، سُبْحَانَ اللَّهِ الَّذِي فِي النَّارِ سُلْطَانُهُ، سُبْحَانَ اللَّهِ الَّذِي فِي الْهَوَاءِ رَحْمَتُهُ، سُبْحَانَ اللَّهِ الَّذِي فِي الْقُبُورِ قَضَاؤُهُ، سُبْحَانَ اللَّهِ الَّذِي رَفَعَ السَّمَاءَ، سُبْحَانَ اللَّهِ الَّذِي وَضَعَ الْأَرْضَ، سُبْحَانَ اللَّهِ الَّذِي لَا مَنجَا مِنْهُ إِلَّا إِلَيْهِ.»

“Arş’ı semâda olan Allâh’ı tesbîh ederim. Kudreti(nin eserleri) yerde olan Allâh’ı tesbîh ederim. Denizde yolu olan Allâh’ı tesbîh ederim. Rahmeti cennette olan Allâh’ı tesbîh ederim. Kahır saltanatı ateşte olan Allâh’ı tesbîh ederim.

Rahmeti (yağmuru ve rızkı) havada olan Allâh’ı tesbîh ederim. Hükmü (ölüm fermanı) kabirlerde (açığa çıkmış) olan Allâh’ı tesbîh ederim. Semâyı (direksiz) yükseltmiş olan Allâh’ı tesbîh ederim. Yeri döşemiş olan Allâh’ı tesbîh ederim. Kendisinden kurtuluş (için kaçış) yine ancak Kendisine olan Allâh’ı tesbîh ederim.” (*İbni Ebî Şeybe, el-Musanef, no:30442, 15/386 -Muhammed Avvame Tahkîki;-Buhârî, et-Târîhu'l-kebir, 7/300; Ebû Ya‘lâ, el-Müsned, no:3564, 3576; Taberânî, el-Mu‘cemü'l-Kebîr, no:10554, 10/227*)

AREFE (23 eylül çarşamba) GÜNÜNÜN ZİKİR VE DUALARI

1) Arefe Sabahı (23 eylül çarşamba) Sabah Namazından Sonra Başlayıp Bayramın Son Günü (27 eylül pazar) İkinci Namazından Sonra Bitecek Teşrik Tekbirleri

Teşrik tekbiri, kurban bayramı günlerinde farz namazlardan sonra getirilen tekbirlerdir. Kurban bayramının ilk gününe “Yevm-i nahr”, diğer üç gününe ise “Eyyâmü't-teşrik (teşrik günleri)” denir. Bayramdan bir gün önceki güne de “Arefe günü” denir.

Arefe günü sabah namazından itibaren bayramın dördüncü gününün ikinci namazına kadar, yirmi üç farz namazının arkasından birer defa:

«اللَّهُ أَكْبَرُ اللَّهُ أَكْبَرُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاللَّهُ أَكْبَرُ اللَّهُ أَكْبَرُ وَاللَّهُ أَكْبَرُ وَاللَّهُ أَكْبَرُ»

“Allâh en büyüktür, Allâh en yücedir. Allâh’tan başka hiçbir ilâh yoktur. Allâh her şeyden daha büyüktür. (O) Allâh en büyüktür. Bütün hamdler Allâh’a mahsustur” diye tekbîr getirilir ki, buna “Teşrik tekbiri” denir.

Teşrik tekbirlerinin başlangıcı **İbrâhîm** (Aleyhisselâm)ın oğlu **İsmâ‘îl** (Aleyhisselâm)ı kurban etme olayına kadar uzanır. **İbrâhîm** (Aleyhisselâm) gördüğü sahih rüya üzerine oğlunu **Allâh-u Te‘âlâ** yolunda kurban etmeye karar verir. Kurban hazırlıkları sırasında **Cebrâîl** (Aleyhisselâm) gökten buna bedel olarak bir koç getirir.

Dünya semasına ulaştığında **Cebrâîl** (Aleyhisselâm): “Allâh-u ekber Allâh-u ekber” diyerek tekbîr getirir. **İbrâhîm** (Aleyhisselâm) bu sesi işitince başını gökyüzüne çevirir ve onun bir koçla geldiğini görünce: “Lâ ilâhe illâllâhu vallâhu ekber” diye cevap verir.

Bu tekbîr ve tevhîd kelimelerini işiten ve kurban edilmeyi bekleyen **İsmâ‘îl** (Aleyhisselâm) da: “Allâh-u ekber ve lillâhi'l-hamd” der. Böylece kıyamet gününe kadar sürecek büyük bir sunnet başlatılmış olur (el-Mevsîlî, el-İhtiyâr li Ta‘lîli'l-Muhtâr, 1/87-88)

İmâm-ı Âzam (Rahimehullâh)a göre; bu tekbirler arefe sabahından başlayıp, bayramın birinci günü ikindiden sonra biter ki, buna göre sekiz vakit okunur.

Tekbirlerin yirmi üç vakit okunması ise **İmâm-ı Ebû Yûsuf** ile **İmâm-ı Muhammed** (Rahimehumellâh)a göredir. Fetva da buna göre verilmiştir.

Teşrik tekbirleri birçok fakîhe göre vaciptir. Bazılarına göre ise sünnettir. **İmâm-ı Ebû Yûsuf** ile **İmâm-ı Muhammed** (Rahimehumellâh)a göre farz namazlarını kılmakla yükümlü olanlara bu tekbirler vaciptir. Bir hadîs-i şerîfte şöyle vârit olmuştur:

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «أَكْثَرُوا مِنَ التَّكْبِيرِ لَيْلَةَ عِيدِ النَّحْرِ إِلَى آخِرِ أَيَّامِ التَّشْرِيقِ خَلْفَ كُلِّ الصَّلَاةِ ثَلَاثًا، فَإِنَّهُ يَهْدِمُ الذُّنُوبَ هَدْمًا.»

“Kurban bayramı gecesinden itibaren teşrik (bayram) günlerinin sonuna kadar namazların ardından 3 kere tekbîr getirin, zira o günahları tamamen göçük altında bırakır.” (Safûrî, Nüzhetü'l-mecâlis, 1/154)

Burada geçen 3 kere kaydı Şâfi‘î mezhebine göredir. Tekbîr getirmek 3 kere en azından: «اللَّهُ أَكْبَرُ» “Allâh-u ekber (Allâh-u Te‘âlâ her şeyden yücedir)” demek sûretiyle olur.

Ama **Yezîd ibni Ebî Ziyad** (*Radiyallâhu Anh*)ın nakline göre; **Sa'îd ibni Cübeyr, Abdurrahmân Ebî Leylâ** ve diğer fakihler (*Rahimehumüllâh*) bayram ve teşrik günlerinde:

«اللَّهُ أَكْبَرُ، اللَّهُ أَكْبَرُ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاللَّهُ أَكْبَرُ، اللَّهُ أَكْبَرُ وَاللَّهُ الْحَمْدُ.»

“Allâh-u Te‘âlâ her şeyden yücedir. Allâh-u Te‘âlâ her şeyden büyüktür. Allâh-u Te‘âlâ’dan başka hiçbir ilah yoktur ve Allâh-u Te‘âlâ her şeyden yücedir. (Yine) Allâh-u Te‘âlâ her şeyden yücedir. Hamd de Allâh-u Te‘âlâ içindir diyerek tekbîr getirirlerdi.” (*Ebu'l-Leys es-Semerkandî, Tenbîhu'l-ğâfilîn, no:471, sh:328*)

Hanefî mezhebine göre tekbîr sîğasında tercih edilen lafız budur. Ayrıca **İmâm-ı Şâfi‘î** (*Rahimehullâh*)ın beyanına göre sadece üçer kere tekbîr getirmekle yetinilmemeli, bununla beraber şu dua da okunmalıdır:

«اللَّهُ أَكْبَرُ كَبِيرًا، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ كَثِيرًا، وَسُبْحَانَ اللَّهِ بُكْرَةً وَأَصِيلًا، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَلَا نَعْبُدُ إِلَّا إِيَّاهُ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ، صَدَقَ وَعْدُهُ، وَنَصَرَ عَبْدُهُ، وَهَزَمَ الْأَحْزَابَ وَحْدَهُ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاللَّهُ أَكْبَرُ.»

“Allâh-u Te‘âlâ her şeyden büyüktür ve yücedir. Allâh-u Te‘âlâ’ya çokça hamdolsun. Sabah ve akşam Allâh-u Te‘âlâ’yı tesbîh ederiz. Allâh-u Te‘âlâ’dan başka hiçbir ilah yoktur.

Kâfirler hoşlanmasa da, ibadeti sadece Ona tahsis ediciler olarak yalnız Ona ibadet ederiz. Bir olan Allâh-u Te‘âlâ’dan başka hiçbir ilah yoktur. (Peygamberine) verdiği (yardım) söz(ün)de sâdık olmuştur, kuluna yardım etmiştir ve yalnız Kendi kudreti ile düşman birliklerini perişan etmiştir. Allâh’tan başka hiçbir ilah yoktur. Allâh her şeyden büyüktür.” (*Nevevî, el-Ezkâr, sh:199*)

Arefe günü dua yapmak **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)in sünnetlerindedir. Nitekim **İbni Ab-bâs** (*Radiyallâhu Anhümâ*):

عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: «رَأَيْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ يَدْعُو بِعَرَفَةَ يَدَاهُ إِلَى صَدْرِهِ كَأَسْتَطْعَامِ الْمَسَاكِينِ.»

“Ben **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)i yemek dilenen fakirler gibi ellerini göğsüne doğru tutarak Arafat’ta dua yaparken gördüm” demiştir. (*Taberânî, el-Mu‘cemü'l-Evsat, no:2892, 3/189*)

Arefe günü yapılan dua reddedilmez. Nitekim hadîs-i şerîfte şöyle vârid olmuştur:

رُوِيَ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «إِذَا كَانَ يَوْمُ عَرَفَةَ نَشَرَ اللَّهُ رَحْمَتَهُ فَلَيْسَ مِنْ يَوْمٍ أَكْثَرَ عِتْقًا مِنْهُ، وَمَنْ سَأَلَ اللَّهَ تَعَالَى فِي يَوْمِ عَرَفَةَ حَاجَةً مِنْ حَوَائِجِ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ قَضَاهَا لَهُ.»

“Arefe günü olduğu zaman Allâh-u Te‘âlâ rahmetini yayar, bu nedenle o günden çok (cehen-nemden) âzâd hiçbir günde yoktur. Her kim Arefe günü Allâh-u Te‘âlâ’dan dünya ve âhîret istekleriyle alakalı bir hâcetini dilerse kendisi için o isteğini yerine getirir.” (*Safûrî, en- Nüzhe, 1/152*)

2) Arefe günü yapılacak duaların en faziletlisi **Tirmizî'nin Amr ibni Şu‘ayb**’ın, babası vasıtasıyla dedesinden (**Abdullâh ibni Amr ibni Âs**’dan) (*Radiyallâhu Anhüm*) rivayet ettikleri:

عَنْ عَمْرِو بْنِ شُعَيْبٍ عَنْ أَبِيهِ عَنْ جَدِّهِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «خَيْرُ الدُّعَاءِ دُعَاءُ يَوْمِ عَرَفَةَ وَخَيْرُ مَا قُلْتُ أَنَا وَالنَّبِيُّونَ مِنْ قَبْلِي: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ.»

“Duaların en hayırlısı Arefe günü yapılan duâdır. (O gün) benim ve benden önceki peygamberlerin söylediklerinin en hayırlısı ise:

«لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ.»

‘Allâh’tan başka hiçbir ilah yoktur, O tektir, ortağı yoktur. Mülk yalnız Onundur. Hamd yalnız Ona mahsustur ve O her şeye Kâdir’dir’ (sözüdür)” (Tirmizî, De’avât:123, no:3585, 5/572; Beyhakî, Ma’rifetü’s-süneni ve’l-âsâr, 8/289) hadîs-i şerifinde geçen duâdır.

3) Tirmizî (Rahimehullâh)ın “es-Sünen”inin “Dualar” bölümünde Arafat dualarından olarak **Ali** (Radiyallâhu Anh)dan nakledilen şu dua da yer alır:

«اللَّهُمَّ لَكَ الْحَمْدُ كَالَّذِي نَقُولُ وَخَيْرًا مِمَّا نَقُولُ: اللَّهُمَّ لَكَ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي وَإِلَيْكَ مَأْبِي وَلَكَ رَبِّي تُرَاثِي، اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ وَوَسْوَاسَةِ الصُّدْرِ وَشَتَاتِ الْأَمْرِ، اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ مَا تَجِيءُ بِهِ الرِّيحُ.»

“Ey Allâh! Diyebildiklerimiz kadar ve diyebildiklerimizden çok daha hayırlı olan bütün hamdler yalnız Sana mahsustur. Ey Allâh! Namazım, ibâdetlerim, hayatım ve ölümüm yalnız Senin içindir. Dönüşüm yalnız Sana’dır, (öldüğümde) bütün bıraktıklarım ancak Sana âittir. Ey Allâh! Kabir azâbından, gönül vesvesesinden ve işlerin dağınıklığından Sana sığınırım. Ey Allâh! Rüzgarın getirdiği şeylerin (mikropların ve bulaşıcı hastalıkların) şerrinden Sana sığınırım.” (Tirmizî, De’avât:88, no:3520, 5/537)

4) Câbir ibni Abdillâh (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerife göre, Arafat vakfesinde kibleye dönen, sonra yüz kere:

«لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ يُحْيِي وَيُمِيتُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ.»

“Allâh’tan başka hiçbir ilah yoktur, O tektir, ortağı yoktur. Mülk yalnız Onundur. Hamd yalnız Ona mahsustur ve O her şeye Kâdir’dir” diyen, daha sonra yüz kere:

﴿قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ ﴿۱﴾ اللَّهُ الصَّمَدُ ﴿۲﴾ لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ ﴿۳﴾ وَلَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُوًا أَحَدٌ ﴿۴﴾﴾

“(Habîbim!) De ki: ‘O (bana vasıflarını sorduğunuz Rabbim), Allâh’tır; (O, hiçbir yönden ikincisi olma ihtimali bulunmayan ve hiçbir vasfında hiçbir varlıkla ortaklığı olmayan bir) Ehad’dır.

Ancak Allâh (her şey Kendisine muhtaç olan, Kendisi ise hiç bir şeye ihtiyaç duymayan bir) **Samed’dir. O doğurmamıştır ve doğrulmamıştır. Hiçbir kimse Ona (hiçbir yönden benzer, eş, eşit ve) denk de olmamıştır**” meâlindeki İhlâs Sûresi’ni okuyan, daha sonra yüz kere:

«اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ وَعَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ وَعَلَيْنَا مَعَهُمْ.»

“Ey Allâh! İbrâhîm’e ve İbrâhîm’in âline salât ettiğin gibi, Muhammed’e ve Muhammed’in âline de (öylece) salât eyle. Zira Sen hamde (övgüye) layık olansın ve pek ulusun. Onlarla beraber bize de salât (rahmet) eyle” duasını okuyan kulunu Allâh-u Te’âlâ affeder, melekleri buna şâhit tutar, duâlarını kabul eder, vakfede bulunan herkes hakkında şefaate edebilecek olsa bile, Allâh-u Te’âlâ onun şefaatinin (hepsi hakkında) kabul eder. (Beyhakî, Şu’abü’l-îmân, no:4074, 3/463)

5) Abdülkâdir-i Geylânî (Kuddise Sirruhû)nun **Ali ibni Ebî Tâlib** (Radiyallâhu Anh)dan rivayet ettiği bir hadîs-i şerife göre bu dualara ilaveten en başta 3 kere Lebbeyk duası, tevhîd zikrinde «بِيَدِهِ الْخَيْرُ»

“Bi yedihi'l-hayr” ziyadesi ve tevhîd zikrinden sonra 100 kere:

«لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ، أَشْهَدُ أَنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ، وَأَنَّ اللَّهَ قَدْ أَحَاطَ بِكُلِّ شَيْءٍ عِلْمًا.»

“O çok yüce ve pek büyük **Allâh-u Te‘âlâ**’nın yardımı olmadan hiçbir günahtan dönüş, hiçbir ibadete de kuvvet yoktur. Elbette **Allâh-u Te‘âlâ**’nın her şeye kâdir olduğuna ve hiç şüphesiz yine **Allâh-u Te‘âlâ**’nın her şeyi ilmiyle kuşattığına şahitlik ederim” zikri vardır.

Yine böylece İhlâs Sûresi’nden önce 1 kere:

«أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ.»

“(Allâh’ın rahmetinden) kovulmuş şeytanın şerrinden **Allâh-u Te‘âlâ**’ya sığınırım” der, sonra 3 kere:

«إِنَّ اللَّهَ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ.»

“Elbette hakkıyla işiten ve ziyade bilen ancak **Allâh-u Te‘âlâ**’dır” zikri okunup, sonra da her bir keresinde besmeleyle başlayıp “Âmîn”le bitirmek sûretiyle 3 kere Fâtiha Sûresi okunur. İlerisinde fark yoktur.

Bu duaları yaptıktan sonra kişi dilediği şekilde istekte bulunabilir. Bu vazifeyi yapan kişi hakkında **Allâh-u Te‘âlâ**:

فَيَقُولُ اللَّهُ تَعَالَى: «أَنْظُرُوا إِلَيَّ عَبْدِي تَوَجَّهَ بَيْتِي وَكَبَّرَنِي وَلَبَّانِي وَسَبَّحَنِي وَحَمِدَنِي وَهَلَّلَنِي، وَقَرَأَ بِأَحَبِّ السُّورِ إِلَيَّ، وَصَلَّى عَلَيَّ عَلَى رَسُولِي، أَشْهَدُكُمْ أَنِّي قَدْ قَبِلْتُ عَمَلَهُ، وَأَوْجَبْتُ لَهُ أَجْرَهُ، وَغَفَرْتُ لَهُ ذَنْبَهُ، وَشَفَعْتُهُ فِيمَنْ سَأَلَنِي.»

“Bakın kulum nasıl da Benim beytime yöneldi, Bana tekbîr ve telbiyede bulundu, Beni tesbîh etti, Bana hamd etti, Benim tevhîdimi zikretti, en sevdiğim sûreyi okudu ve Rasûlüme salevât getirdi. Sizi şahit tutuyorum ki gerçekten Ben onun bu amelini kabul ettim, ecrini (sevap almasını) kesinleştirdim, günahlarını bağışladım ve (bağışlamamı) istediği kimseler hakkında onu aracılığı makbul bir şefaathçi kıldım” buyurur. (Abdülkâdir el-Geylânî, el-Ğunye, 2/63; Zebîdî, el-İthâf, 4/376)

6) İbni Abbâs (Radiyallâhu Anhümâ)dan rivayete göre **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in Arafat’ta okuduğu dualardan biri de şu duadır:

«اللَّهُمَّ إِنَّكَ تَرَى مَكَانِي وَتَسْمَعُ كَلَامِي وَتَعْلَمُ سِرِّي وَعَلَانِيَّتِي وَلَا يَخْفَى عَلَيْكَ شَيْءٌ مِنْ أَمْرِي، أَنَا الْبَائِسُ الْفَقِيرُ الْمُسْتَعِيثُ الْمُسْتَجِيرُ الْوَجَلُ الْمُسْتَفِيقُ الْمُقْرَفُ الْمُعْتَرِفُ بِذُنُوبِهِ، أَسْأَلُكَ مَسْأَلَةَ الْمَسَاكِينِ وَأَبْتَهْلُ إِلَيْكَ ابْتِهَالُ الْمَذْنِبِ الدَّلِيلِ وَأَدْعُوكَ دُعَاءَ الْخَائِفِ الْمَضْرُورِ، مَنْ خَضَعَتْ لَكَ رَقَبَتُهُ وَفَاضَتْ لَكَ عَيْنَاهُ وَنَحَلَ لَكَ جَسَدُهُ وَرَغِمَ أَنْفُهُ، اللَّهُمَّ لَا تَجْعَلَنِي بِدَعَائِكَ شَقِيًّا وَكُنْ بِي رَوْفًا رَحِيمًا يَا خَيْرَ الْمَسْئُولِينَ وَيَا خَيْرَ الْمُعْطِينَ.»

“Ey Allah! Sen benim yerimi görmektesin, sözümü işitmektesin, gizlimi açığımı bilmektesin, işlerimden hiçbir şey Sana gizli değildir. Ben, durumu kötü olan, muhtaç durumda kalan, yardım dilenen, sığınmak arayan, korkak ve ürkek bir halde günahlarımı ikrar ve itiraf eden biriyim. Dilencilerin isteyişi gibi Sana yalvarıyorum, zelil ve günahkâr birinin yönelişiyle Sana yöneliyorum.

Zarara uğramış, korku içinde kalmış, boynu Sana karşı bükülmüş, gözleri Senin için dolmuş, bedeni Senin için zayıflamış ve burnu (secdeye vararak) toprağa bulanmış birinin yalvarışıyla dua ediyorum. Ey Allâh! Ey istenilenlerin en hayırlısı! Ey verenlerin en hayırlısı! Sen beni Sana yalvarıp da mahrum olan biri yapma, Sen bana karşı çok esirgeyici ve acıyıcı ol.” (Taberânî, el-Mu‘cemü’l-Kebîr, no:11405, 11/174)

7) İbni Abbâs (Radiyallâhu Anhümâ)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «يَجْتَمِعُ الْبَرِّيُّ وَالْبَحْرِيُّ، يَعْنِي إِيَّاسَ وَالْخَضِرَ عَلَيْهِمَا السَّلَامُ كُلَّ عَامٍ بِمَكَّةَ.»

“Karalı ve denizli yani İlyas ve Hızır (Aleyhimeselâm) her sene Mekke’de bir araya gelir.” (Abdülkâdir el-Geylânî, el-Ğunye, 2/63)

İbni Abbâs (Radiyallâhu Anhümâ) şöyle demiştir: “Bize ulaşan rivayete göre onlardan her biri (ihramdan çıkmak üzere bayram sabahı) birbirinin başını traş ederler ve o zaman her biri diğerine şu zikirleri yapmasını tenbihler:

«بِسْمِ اللَّهِ مَا شَاءَ اللَّهُ، لَا يَأْتِي بِالْخَيْرِ إِلَّا اللَّهُ، بِسْمِ اللَّهِ مَا شَاءَ اللَّهُ، لَا يَضُرُّ الشُّوْءَ غَيْرُ اللَّهِ، بِسْمِ اللَّهِ مَا شَاءَ اللَّهُ، وَمَا بِكُمْ مِنْ نِعْمَةٍ فَمِنَ اللَّهِ، بِسْمِ اللَّهِ مَا شَاءَ اللَّهُ، وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ.»

“Allâh’ın adıyla! Allâh ne dilerse o olur. Hayırları Allâh’tan başkası getiremez. Allâh’ın adıyla! Allâh ne dilerse o olur. Kötülükleri Allâh’tan başkası götüremez! Allâh’ın adıyla! Allâh ne dilerse o olur. Sizde bulunan her nimet Allâh’tandır! Allâh’ın adıyla! Allâh ne dilerse o olur. Allâh’ın yardımı olmadan hiçbir güç ve kuvvet yoktur.”

İbni Abbâs (Radiyallâhu Anhümâ) bunları dedikten sonra **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir:

عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَنْ قَالَهَا كُلَّ يَوْمٍ أَمِنَ مِنَ الْغَرَقِ وَالْحَرْقِ وَالسَّرِقِ، وَمِنْ كُلِّ شَيْءٍ يَكْرَهُهُ حَتَّى يُمَسِّيَ، وَمَنْ قَالَهَا حِينَ يُمَسِّي كَانَ فِي حِرْزِ اللَّهِ حَتَّى يُصْبِحَ.»

“Her kim her gün bu duayı okursa, akşama kadar boğulmaktan, yangından, birşeyi çalmaktan ve istemediği herşeyden emin olur. Akşamladığı vakit bunları söyleyen de sabaha varıncaya kadar Allâh’ın koruması içerisinde kalır.” (Abdülkâdir el-Geylânî, el-Ğunye, 2/63-64)

Ali (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edildiğine göre Arefe günü **Cibrîl, Mikâil, İsrâfil** ve **Hızır** (Aleyhimüsselâm)ın ikinci vaktindeki duası:

عَنْ عَلِيِّ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: «يَجْتَمِعُ فِي كُلِّ يَوْمٍ عَرَفَةَ بَعْرَفَاتِ جِبْرِيلَ وَمِيكَائِيلَ وَإِسْرَافِيلَ وَالْخَضِرَ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ، فَيَقُولُ جِبْرِيلُ: مَا شَاءَ اللَّهُ لَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ، وَيُرَدُّ عَلَيْهِ مِيكَائِيلُ فَيَقُولُ: مَا شَاءَ اللَّهُ كُلُّ الْعِزَّةِ مِنَ اللَّهِ، فَيُرَدُّ عَلَيْهِ إِسْرَافِيلُ فَيَقُولُ: مَا شَاءَ اللَّهُ الْخَيْرُ كُلُّهُ بِيَدِ اللَّهِ، فَيُرَدُّ عَلَيْهِ الْخَضِرُ فَيَقُولُ: مَا شَاءَ اللَّهُ لَا يَدْفَعُ الشُّوْءَ إِلَّا اللَّهُ، ثُمَّ يَتَفَرَّقُونَ فَلَا يَجْتَمِعُونَ إِلَّا قَابِلَ مِنْ ذَلِكَ الْيَوْمِ.»

“Her Arefe günü Arafat’ta **Cibrîl, Mikâil, İsrâfil** ve **Hızır** (Aleyhimüsselâm) bir araya gelirler. **Cibril** (Aleyhisselâm): ‘Allâh ne dilerse o olur. Allâh’ın yardımı olmadan hiçbir güç ve kuvvet yoktur’ der.

Mikâil (Aleyhisselâm) ona cevap vermek üzere: ‘**Allâh** ne dilerse o olur. İzzetin tamamı **Allâh**’tandır’ der.

İsrâfil (Aleyhisselâm) ona karşılık olarak: ‘**Allâh** ne dilerse o olur. Bütün hayırlar **Allâh**’ın (kudret) elindedir’ der. **Hızır** (Aleyhisselâm) ona mukabele etmek üzere: ‘**Allâh** ne dilerse o olur. Kötülüğü **Allâh**’tan başka kimse savuşturamaz’ der. Sonra dağılırlar ve bir dahaki sene o güne kadar biraraya gelmezler.” (Abdülkâdir el-Geylânî, el-Ğunye, 2/64)

Her birinin söylediği zikirlerin mecmûu (toplamı) şöyledir:

«مَا شَاءَ اللَّهُ لَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ، مَا شَاءَ اللَّهُ كُلُّ الْعِزَّةِ مِنَ اللَّهِ، مَا شَاءَ اللَّهُ الْخَيْرُ كُلُّهُ بِيَدِ اللَّهِ،

مَا شَاءَ اللَّهُ لَا يَدْفَعُ الشُّوْءَ إِلَّا اللَّهُ.»

8) Muhammed ibni Mervân (Radiyallâhu Anh)dan nakledildiğine göre **Ali** (Radiyallâhu Anh) şöyle demiştir: “Yol imkanı bulduğum sürece, ben bu Arafat vakfesini asla terketmeyeceğim. **Allâh-u Te‘âlâ**’nın mutlaka şu dünyada her gün ateşten âzâd ettiği kimseler vardır ama Arefe gününden daha ziyade boyunların âzâd edildiği hiçbir gün yoktur. O halde sen o gün:

«اللَّهُمَّ أَعْتِقْ رَقَبَتِي مِنَ النَّارِ، وَأَوْسِعْ لِي مِنَ الرِّزْقِ الْحَلَالِ، وَاصْرِفْ عَنِّي فَسَقَةَ الْجَنِّ وَالْإِنْسِ.»

‘Ey **Allâh**! Boynumu cehennemden âzâd eyle, benim için helal rızık geniş eyle, cinlerin ve insanların fâsıklarının benden defeyle’ demeyi çok yap. Zira bugün benim yaptığım duların geneli bundan ibarettir.” (İbnü’l-Cevzî, Müsîru’l-‘azmi’s-sâkin, 1/255; Hâfiz İbni Nâsiruddîn ed-Dimeşkî, Fazlu ‘aşri zilhicce, sh:43)

9) Abdullâh ibni’l-Hâris (Radiyallâhu Anh)dan rivayete göre **İbni Ömer** (Radiyallâhu Anhümâ) Arafat’ta yüksek sesle şu duayı okurdu:

«لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ، وَهُوَ عَلَيَّ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ، اللَّهُمَّ اهْدِنَا بِالْهُدَى، وَزَيِّنَا بِالتَّقْوَى، وَاعْفِرْ لَنَا فِي الْآخِرَةِ وَالْأُولَى، اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ مِنْ رِزْقِكَ وَعَطَائِكَ رِزْقًا طَيِّبًا مُبَارَكًا، اللَّهُمَّ أَمَرْتُ بِالذُّعَاءِ وَقَضَيْتَ عَلَيَّ نَفْسِكَ بِالْإِجَابَةِ، وَأَنْتَ لَا تُخْلِفُ وَعْدَكَ وَلَا تُكْذِبُ عَهْدَكَ، اللَّهُمَّ مَا أَحْبَبْتَ مِنْ خَيْرٍ فَحَبِّبْهُ إِلَيْنَا وَيَسِّرْهُ لَنَا، وَمَا كَرِهْتَ مِنْ شَرٍّ فَكْرِهْهُ إِلَيْنَا وَجَنِّبْنَا، وَلَا تَنْزِعْ مِنَّا الْإِسْلَامَ بَعْدَ إِذْ أَعْطَيْتَهُ لَنَا يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ.»

“**Allâh**’dan başka hiçbir ilâh yoktur. O tektir. Onun hiçbir ortağı yoktur. Mülk Ona aittir. Hamd Ona mahsustur. O her şeye hakkıyla gücü yetendir. Ey **Allâh**! Bizi hidayete ulaştır, bizi takva ile süsle, dünyada da âhirette de bizi bağışla.

Ey **Allâh**! Ben Senin rızkımdan ve bahşışinden, tertemiz ve mübarek bir rızık istiyorum. Ey **Allâh**! Sen duayı emrettin, kabul edeceğine dair kendi Zâtuna hükmettin. Sen vaadini bozmazsın ve sözünü yalan çıkarmazsın.

Ey **Allâh**! Hangi hayırları sevdiysen onları bize de sevdire ve (onlara ulaşmamızı) kolay eyle, hangi şerleri çirkin gördüysen onları bize de çirkin göster ve bizi onlardan uzaklaştır. Ey acıyanların en merhametlisi! Bize İslam’ı verdikten sonra İslam’ı bizden söküp alma.” (Taberânî, Fazlu ‘aşri zilhicce, no:55, sh:58; ed-Du‘â, no:878, 2/1208)

10) Vakfe saatinde (Arefe günü ikindiden sonra) özellikle şu dua okunur ki bu duanın içerisinde âyet-i kerîme ve hadîs-i şerîflerden derlenme birçok mühim dua mevcuttur:

«اللَّهُ أَكْبَرُ اللَّهُ أَكْبَرُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاللَّهُ أَكْبَرُ اللَّهُ أَكْبَرُ وَاللَّهُ الْحَمْدُ، لَبَّيْكَ اللَّهُمَّ لَبَّيْكَ، لَبَّيْكَ لَا شَرِيكَ لَكَ لَبَّيْكَ، إِنَّ الْحَمْدَ وَالنِّعْمَةَ لَكَ وَالْمُلْكَ، لَا شَرِيكَ لَكَ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ يُحْيِي وَيُمِيتُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ وَإِلَيْهِ الْمَصِيرُ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَذَا وَمَا كُنَّا لِنَهْتَدِيَ لَوْلَا أَنْ هَدَانَا اللَّهُ، اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى سَيِّدِنَا إِبْرَاهِيمَ وَعَلَى آلِ سَيِّدِنَا إِبْرَاهِيمَ إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ، اللَّهُمَّ بَارِكْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ كَمَا بَارَكْتَ عَلَى سَيِّدِنَا إِبْرَاهِيمَ وَعَلَى آلِ سَيِّدِنَا إِبْرَاهِيمَ إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ، رَبَّنَا تَقَبَّلْ مِنَّا إِنَّكَ أَنْتَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ، وَأَرِنَا مَنَاسِكَنَا وَتُبْ عَلَيْنَا إِنَّكَ أَنْتَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ، رَبَّنَا لَا تُزِغْ قُلُوبَنَا بَعْدَ إِذْ هَدَيْتَنَا وَهَبْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ رَحْمَةً إِنَّكَ أَنْتَ الْوَهَّابُ، رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَإِسْرَافَنَا فِي أَمْرِنَا وَثَبِّتْ أَقْدَامَنَا وَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ، رَبَّنَا إِنَّا سَمِعْنَا مُنَادِيًا يُنَادِي لِلْإِيمَانِ أَنْ آمِنُوا بِرَبِّكُمْ فَآمَنَّا، رَبَّنَا فَاغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَكَفِّرْ عَنَّا سَيِّئَاتِنَا وَتَوَفَّنَا مَعَ الْأَبْرَارِ، رَبَّنَا وَآتِنَا مَا وَعَدْتَنَا عَلَى رُسُلِكَ وَلَا تُخْزِنَا يَوْمَ الْقِيَامَةِ، إِنَّكَ لَا تُخْلَفُ الْمِيعَادَ، اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ الثَّبَاتَ فِي الْأَمْرِ وَالْعَزِيمَةَ عَلَى الرُّشْدِ وَأَسْأَلُكَ قَلْبًا سَلِيمًا وَلِسَانًا صَادِقًا وَأَسْأَلُكَ مِنْ خَيْرِ مَا تَعْلَمُ وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ مَا تَعْلَمُ وَأَسْتَعْفِرُكَ مِمَّا تَعْلَمُ إِنَّكَ أَنْتَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ، اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنَ الْهَمِّ وَالْحَزَنِ وَالْعَجْزِ وَالْكَسَلِ وَالْجُبْنِ وَالْبُخْلِ وَالْهَرَمِ وَالْمَأْثَمِ وَالْمَغْرَمِ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ فِتْنَةِ الْقَبْرِ وَعَذَابِ الْقَبْرِ وَمِنْ فِتْنَةِ النَّارِ وَعَذَابِ النَّارِ وَمِنْ شَرِّ فِتْنَةِ الْغِنَى وَمِنْ شَرِّ فِتْنَةِ الْمَحْيَا وَالْمَمَاتِ، اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ زَوَالِ نِعْمَتِكَ وَتَحَوُّلِ عَافِيَتِكَ وَفُجَاءَةِ نِقْمَتِكَ وَجَمِيعِ سَخَطِكَ وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ جَهْدِ الْبَلَاءِ وَدَرَكِ الشَّقَاءِ وَسُوءِ الْقَضَاءِ وَشَمَاتَةِ الْأَعْدَاءِ، اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِرِضَاكَ مِنْ سَخَطِكَ وَبِمُعَافَاتِكَ مِنْ عُقُوبَتِكَ وَأَعُوذُ بِكَ مِنْكَ، لَا أَحْصِي ثَنَاءً عَلَيْكَ أَنْتَ كَمَا أَثْنَيْتَ عَلَى نَفْسِكَ، اللَّهُمَّ طَهِّرْ قَلْبِي مِنَ النِّفَاقِ وَعَمَلِي مِنَ الرِّيَاءِ وَلِسَانِي مِنَ الْكَذِبِ وَبَصْرِي مِنَ الْخِيَانَةِ فَإِنَّكَ تَعْلَمُ خَائِنَةَ الْأَعْيُنِ وَمَا تُخْفِي الصُّدُورُ، اللَّهُمَّ اقْسِمْ لَنَا مِنْ خَشْيَتِكَ مَا يَحُولُ بَيْنَنَا وَبَيْنَ مَعَاصِيكَ وَمِنْ طَاعَتِكَ مَا تُبَلِّغُنَا بِهِ جَنَّاتِكَ وَمِنْ الْيَقِينِ مَا تَهْوُونَ بِهِ عَلَيْنَا مُصِيبَاتِ الدُّنْيَا وَمَتِّعْنَا بِأَسْمَاعِنَا وَأَبْصَارِنَا وَقُوَّتِنَا مَا أَحْيَيْتَنَا وَاجْعَلْهُ الْوَارِثَ مِنَّا وَاجْعَلْ ثَأْرَنَا عَلَى مَنْ ظَلَمْنَا وَانصُرْنَا عَلَى مَنْ عَادَانَا وَلَا تَجْعَلِ الدُّنْيَا أَكْبَرَ هَمِّنَا وَلَا مَبْلَغَ عِلْمِنَا وَلَا تُسَلِّطْ عَلَيْنَا مَنْ لَا يَخَافُكَ وَلَا يَرْحَمُنَا، اللَّهُمَّ سَلِّمْنَا وَسَلِّمِ دِينَنَا وَلَا تَسْلُبْ وَقْتِ النَّزْعِ إِيْمَانَنَا وَلَا تُسَلِّطْ عَلَيْنَا مَنْ لَا يَخَافُكَ وَلَا يَرْحَمُنَا وَارزُقْنَا خَيْرَ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ إِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ يُحْيِي وَيُمِيتُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ، اللَّهُمَّ اجْعَلْ فِي سَمْعِي نُورًا وَفِي بَصْرِي نُورًا وَفِي قَلْبِي نُورًا، اللَّهُمَّ اشْرَحْ لِي صَدْرِي وَيَسِّرْ لِي أَمْرِي وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ وَسْوَاسِ الصُّدُورِ وَتَشْتَتِ الْأُمُورِ وَعَذَابِ الْقَبْرِ، اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ

مَا يَلِجُ فِي اللَّيْلِ وَشَرِّ مَا يَلِجُ فِي النَّهَارِ وَشَرِّ مَا تَهْبُ بِهِ الرِّيَّاحُ وَشَرِّ بَوَائِقِ الدَّهْرِ، رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ، وَاعْفِرْ لَنَا وَلِوَالِدَيْنَا وَذُرِّيَّتِنَا وَإِخْوَانِنَا وَأَهْلِينَا وَالْحَاضِرِينَ وَالْغَائِبِينَ مِنَ الْمُسْلِمِينَ أَجْمَعِينَ بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ، وَصَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَي سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ.»

“Allâh en büyüktür. Allâh en yücedir. Allâh’tan başka hiçbir ilâh yoktur. Allâh en büyüktür. Allâh en uludur. Bütün hamdler Onun içindir.

Ey Allâh! Davetine sözümle ve özümle geldim, emrin başüstüne. Buyur Allâhım buyur. Senin hiçbir ortağın yoktur. Emrin başüstüne. Hamd Sana mahsustur, bütün nimetler Sendendir. Mülk de Sana mahsustur, Senin ortağın yoktur.

Allâh’dan başka hiçbir ilâh yoktur. O tektir, Onun hiçbir ortağı yoktur. Mülk Ona aittir. Hamd Ona mahsustur. Diriltir ve öldürür. Tüm hayırlar Onun (kudret) elindedir ve O her şeye hakkıyla gücü yetendir. Dönüş ancak Onadır.

Bütün hamdler, bizi işte bu (nimet yurduna girme vesilesi olan ima)na hidayet etmiş olan O (yüce) Allâh’a aittir. Allâh bizi (İslâm’a) hidayet etmeseydi, biz (kendiliğimizden) asla hidayet bulamazdık.

Ey Allâh! Efendimiz İbrâhîm’e ve Efendimiz İbrâhîm’in âline salât ettiğin gibi Efendimiz Muhammed’e ve Efendimiz Muhammed’in âline de salât eyle. Şüphesiz ki Sen hamd olunmaya layıksın ve çok ulusun. Ey Allâh! Efendimiz İbrâhîm’e ve Efendimiz İbrâhîm’in bereket verdiğin gibi Efendimiz Muhammed’e ve Efendimiz Muhammed’in âline de bereket ver. Şüphesiz ki Sen hamd olunmaya layıksın ve çok ulusun.

Ey Rabbimiz! (Bu amelimizi) bizden kabul buyur, şüphesiz (dualarımızı hakkıyla işiten) Semî‘ de, (niyetlerimizi tam manasıyla bilen) Alîm de Sensin ancak Sen. Sen bize hac ibadetlerimizi tarif et ve (vazifelerimizi icra ederken yapmış olduğumuz eksiklikleri affedip) tevbemizi kabul et. Şüphesiz (tevbeleri çokça kabul eden) Tevvâb da, (inanırları çokça esirgeyen) Rahîm de Sensin ancak Sen.

Ey Rabbimiz! Bizi (muhkem ve müteşâbih âyetlerin tümüne inanmaya) hidayet buyurduktan sonra (kalplerini râzı olmadığın yorumlara kaydırığın kimselere yaptığın gibi, bizim) kalplerimizi (de müteşâbihleri araştırmaya meylettirerek haktan) kaydırma ve bize tarafından bir rahmet bahşet (ki, hakta sebata muvaffak olalım ve günahlarımızdan kurtulalım)! Şüphesiz ki (karşılık beklemeden bolca bağış yapan) Vehhâb Sensin, ancak Sen.

Ey Rabbimiz! Bizim için günahlarımızı ve (kulluk) işimizdeki (haddi aşmamızı ve) isrâfımızı bağışla, (er meydanında) ayaklarımızı iyice sabit kıl ve o kâfirler toplumuna karşı bize yardım et.

Ey Rabbimiz! Şüphesiz biz: ‘Rabbimize inanın’ diye imana çağırın (Muhammed (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) ve Kur’ân gibi) yüce bir münâdî duyduk da (ona) hemen inandık. Rabbimiz! Öyleyse bizim için (büyük) günahlarımızı bağışla, (küçük günahlarımızı vesâir) kötü işlerimizi de bizden ört ve bizi (m canlarımızı) iyi kullarla birlikte (peygamberler, sıddıklar, şehidler ve salihler zümresine dâhil olarak) vefat ettir.

Ey Rabbimiz! Peygamberleriyle birlikte bize vaad etmiş olduğun şeyi (sevap ve nusreti) ver bize! Kıyamet gününde de rezil etme bizi. Şüphesiz ki Sen (müminlere sevap vermek ve dualarını kabul etmek hususunda kendilerine vermiş olduğun) sözü bozmazsın.

Ey Allah! Ben Senden din işinde sebat, doğru yolda azimlilik isterim. Ben Senden selim bir kalp ve doğru bir lisan isterim. Ben Senden bildiğin bütün hayırları isterim, bildiğin tüm şerlerden Sana sığınırım, bildiğin bütün günahlarımdan Senden mağfiret dilerim zira tüm gayb-ları hakkıyla bilen ancak Sensin.

Ey Allâh! Sıkıntıdan, üzüntüden, güçsüzlükten, tembellikten, korkaklıktan, cimrilikten, bunamaktan, günahtan ve borçtan Sana sığınırım. Kabir azabından, kabrin sıkıntısından, ateşin sıkıntısından, cehennem azabından, zenginlik fitnesinin şerrinden, hayatın ve ölümün fitne ve kargaşalarının şerrinden Sana sığınırım.

Ey Allâh! Nimetinin elden çıkmasından, afiyetinin (belaya) dönüşmesinden, azabının ansızın gelmesinden ve gazabını çekecek tüm şeylerden Sana sığınırım, zora düşüren beladan, bedbah-lığın bana ulaşmasından, kötü kaza(yazı)dan ve düşmanlarımdan sevinmesinden Sana sığınırım.

Ey Allâh! Gazabından rızana, azabından affına sığınırım, Senden Sana sığınırım. Sana karşı övgüyü sayıp bitiremem. (Sen bizim övgülerimize muhtaç değilsin ve bizim medhiyelerimiz Seni hakkıyla tavsif edemez.) Sen Kendini övdüğün gibisin. Ey Allâh! Kalbimi nifaktan, amelimi ri-yadan, dilimi yalandan, gözümü hâin bakıştan tertemiz eyle, şüphesiz ki gözlerin hâin bakışını da kalplerin gizlediği düşünceleri de ancak Sen bilebilirsin.

Ey Allâh! Sen bize günahlarıyla aramıza girecek kadar Kendi korkundan, cennetine ulaştırarak kadar Kendine itaatten ve dünya musibetlerini bize kolaylaştıracak kadar da yakîni-mandan nasip bölüştür.

Sen bizi yaşattığın sürece kulaklarımızla, gözlerimizle ve kuvvetlerimizle bizi faydalandır. Onları (uzuvlarımızı) bize vâris(lerimizin ardımızda kaldığı gibi ardımıza dek kalıcı) eyle (ölünce-ye kadar bizi onlardan mahrum eyleme).

Bize zulmedenlerden intikamımızı al, bize düşmanlık edenlere karşı bize yardım eyle. En büyük derdimizi de ilmimizin ulaştığı noktayı da sadece dünya eyleme, Senden korkmayan ve bize acımayan kimseleri bize musallat eyleme.

Ey Allâh! Bize selamet (belalardan kurtuluş) ihsan eyle, dinimizi (her türlü imansızlık tehlike-sinden) sâlim eyle, ruhumuzun çıkma vaktinde imanımızı elimizden selb eyleme. Bize dünya ve âhiretin tüm hayırlarını nasib eyle, şüphesiz Sen herşeye hakkıyla gücü yetensin.

Allâh'dan başka hiçbir ilâh yoktur. O tektir. Onun hiçbir ortağı yoktur. Mülk Ona aittir. Hamd Ona mahsustur. Diriltir ve öldürür. Tüm hayırlar Onun (kudret) elindedir ve O her şeye hakkıyla gücü yetendir.

Ey Allâh! Kulağıma nur ver, gözüme nur ver, kalbime nur ver. Ey Allâh! Göğsümü geniş eyle, işimi kolay eyle. Gönüllerin vesvesesinden, işlerin dağınıklığından ve kabir azabından Sana sığınırım.

Ey Allâh! Gece içerisine giren şeylerin şerrinden, gündüz içerisine giren şeylerin şerrinden, rüzgarların esip getirdiği şeylerin şerrinden ve zamanın helak edici musibetlerinin şerrinden Sana sığınırım.

Ey Rabbimiz! Bize dünyada da (nimet, âfiyet, yeterli ve helâl rızık, sâliha bir eş, hayırlı evlat, sağlıklı yaşam, düşmanlara karşı zafer, Kur'ân anlayışı, iyilerle beraberlik, insanlar tarafından güzel

övgülere mazhar olmak, ilim ve ibadet gibi) **güzel şeyler ver, âhirette de** (kabirden müjdeyle kalkmak, kötü muhasebeden kurtuluş, mahşerin şiddetlerinden selâmet, cennete azapsız giriş ve Allâh-u Te‘âlâ’nın cemâlini görme lezzeti gibi) **güzel şeyler ver ve bizi** (afv-u mağfired buyurarak) **o** (cehennem) **ateşin(in) azabından** (ve o azâba götürececek günahlardan) **koru**.

Ey acıyanların en merhametlisi! Sen bizi de anne babalarımızı da, zürriyetlerimizi de, kardeşlerimizi de, eşlerimizi de, bütün Müslümanlardan yanımızda olanları da, uzakta olanları da rahmetinle mağfired eyle. Allâh-u Te‘âlâ Efendimiz Muhammed’e ve Ehl-i Beyt’ine ve tüm sahabesine salât eylesin. Âlemlerin Rabbi olan Allâh’a hamd olsun.”

BAYRAM GECESİ VE SABAHINDA YAPILACAK VAZİFELER

(23 eylül çarşambayı 24 eylül perşembe bağlayan gece ve 24 eylül perşembe)

1) Bayram gecelerini, Allâh-u Te‘âlâ’yı zikretmek, namaz kılmak ve diğer ibadetlerle ihya etmek müstehaptır.

Bu husustaki delilimiz **Ebû Ümâme** (*Radiyallâhu Anh*)dan rivayet edilen bir hadîs-i şeriftir ki, **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) bu hadîs-i şerifinde şöyle buyurmuştur:

عَنْ أَبِي أُمَامَةَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَنْ قَامَ لَيْلَتِي الْعِيدَيْنِ مُحْتَسِبًا لِلَّهِ، لَمْ يَمُتْ قَلْبُهُ يَوْمَ تَمُوتُ الْقُلُوبُ.»

“Her kim sevabını Allâh-u Te‘âlâ’dan umarak bayram gecelerini (ibadetle) ihya ederse, (âhireti unutup dünyaya bağlanmakla) kalplerin öldüğü gün onun kalbi ölmez.” (*İbni Mâce, Sıyâm:68, no:1782, 1/567*)

Âlimler bayram gecelerinin ne kadarlık bir zamanının ibadetle geçirileceği hakkında ihtilâf etmişlerdir. Bu hususta en sağlam görüş, gecenin büyük bir kısmının ibadetle geçirilmesidir. Ayrıca “Muayyen bir vakit içerisinde geceleyin kalkıp ibadet edilmekle de o gece ihya edilmiş olur” diyen âlimler mevcuttur.

Bayram Gününün Zikirleri: **Enes** (*Radiyallâhu Anh*)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte şöyle buyrulmuştur:

عَنْ أَنَسِ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: «مَنْ قَالَ فِي كُلِّ وَاحِدٍ مِنَ الْعِيدَيْنِ؛ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ يُحْيِي وَيُمِيتُ، وَهُوَ حَيٌّ لَا يَمُوتُ بِيَدِهِ الْخَيْرُ، وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ، أَرْبَعَمِائَةَ مَرَّةً قَبْلَ صَلَاةِ الْعِيدِ، زَوَّجَهُ اللَّهُ أَرْبَعَمِائَةَ حَوْرَاءَ، وَكَأَنَّمَا أَعْتَقَ أَرْبَعَمِائَةَ رَقَبَةٍ، وَوَكَّلَ اللَّهُ بِهِ مَلَائِكَةً يَبْنُونَ لَهُ الْمَدَائِنَ وَيَغْرُسُونَ لَهُ الْأَشْجَارَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ.»

“Her kim iki bayramın her birinde bayram namazından önce dört yüz kere:

«لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ يُحْيِي وَيُمِيتُ وَهُوَ حَيٌّ لَا يَمُوتُ، بِيَدِهِ الْخَيْرُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ.»

‘Allâh’tan başka hiçbir ilâh yoktur. O tektir. Onun hiçbir ortağı yoktur. Mülk Ona aittir. Hamd Ona mahsustur. Diriltir ve öldürür. Kendisi ise hiç ölmeyecek diridir. Tüm hayırlar Onun (kudret) elindedir ve O her şeye hakkıyla gücü yetendir’ derse Allâh-u Te‘âlâ onu dört yüz huri ile evlendirir, dört yüz köle âzâd etmiş gibi olur.

Allâh-u Te‘âlâ bu kişi için kıyamet günü şehirler bina etmek ve ağaçlar dikmek üzere melekler görevlendirir.” (Safûrî, Nüzhetü’l-mecâlis, 1/162)

Hadîs-i şerîfte şöyle vârid olmuştur:

عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «مَنْ قَالَ: سُبْحَانَ اللَّهِ وَبِحَمْدِهِ، يَوْمَ الْعِيدِ ثَلَاثِمِائَةَ مَرَّةٍ وَأَهْدَاهَا لِأَمْوَاتِ الْمُسْلِمِينَ، دَخَلَ فِي كُلِّ قَبْرِ أَلْفِ نُورٍ وَيَجْعَلُ اللَّهُ فِي قَبْرِهِ إِذَا مَاتَ أَلْفَ نُورٍ.»

“Her kim bayram günü üç yüz kere:

«سُبْحَانَ اللَّهِ وَبِحَمْدِهِ»

‘Allâh’ı hamdiyle tesbîh ederim’ der de sevabını Müslümanların ölmüşlerine hediye ederse (bunun sevabından) her kabre bin nur girer, bu kişi öldüğü zaman da Allâh-u Te‘âlâ onun kabrine bin nur girdirir.” (Safûrî, Nüzhetü’l-mecâlis, 1/155)

2) Bayram sabahı kul haklarının da nasuh tevbesi ile tevbe etmek şartıyla bağışlandığı göz önünde bulundurulur çok tevbe ve istiğfarda bulunmak müstehaptır.

Nitekim **Abbâs ibni Mirdâs** (Radiyallâhu Anh) şöyle anlatmıştır:

عَنِ الْعَبَّاسِ بْنِ مُزْدَاسِ بْنِ رَضِيٍّ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: إِنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ دَعَا عَشِيَّةَ عَرَفَةَ لِأُمَّتِهِ بِالْمَغْفِرَةِ وَالرَّحْمَةِ فَأَكْثَرَ الدُّعَاءَ فَأَجَابَهُ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ؛ أَنْ قَدْ فَعَلْتُ وَغَفَرْتُ لِأُمَّتِكَ إِلَّا مَنْ ظَلَمَ بَعْضُهُمْ بَعْضًا، فَقَالَ: «يَا رَبِّ إِنَّكَ قَادِرٌ أَنْ تَغْفِرَ لِلظَّالِمِ وَتُثِيبَ الْمَظْلُومَ خَيْرًا مِنْ مَظْلَمَتِهِ»، فَلَمْ يَكُنْ فِي تِلْكَ الْعَشِيَّةِ إِلَّا ذَا فَلَمَّا كَانَ مِنَ الْعَدِ دَعَا غَدَاةَ الْمُزْدَلِفَةِ فَعَادَ يَدْعُو لِأُمَّتِهِ فَلَمْ يَلْبَثِ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنْ تَبَسَّمَ فَقَالَ بَعْضُ أَصْحَابِهِ: يَا رَسُولَ اللَّهِ! بِأَبِي أَنْتَ وَأُمِّي ضَحِكْتُ فِي سَاعَةٍ لَمْ تَكُنْ تَضْحَكُ فِيهَا فَمَا أَضْحَكَكَ أَضْحَكَكَ اللَّهُ سَنَّاكَ قَالَ: «تَبَسَّمْتُ مِنْ عَدُوِّ اللَّهِ إِبْلِيسَ حِينَ عَلِمَ أَنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ قَدْ اسْتَجَابَ لِي فِي أُمَّتِي وَغَفَرَ لِلظَّالِمِ أَهْوَى يَدْعُو بِالثُّبُورِ وَالْوَيْلِ وَيَحْتُو الثُّرَابَ عَلَى رَأْسِهِ فَتَبَسَّمْتُ مِمَّا يَصْنَعُ جَزَعُهُ.»

“**Rasûlullâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) Arefe günü ikinci vakti ümmeti için mağfiret ve rahmet duası yaptı, bu duayı çok yapınca da Allâh Azze ve Celle kendisine: ‘Gerçekten Ben bunu yaptım, birbirine zulmedenler dışında ümmetini bağışladım’ diye icabette bulundu.

O zaman **Rasûlullâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) (birbirine zulmetmeyen kimse pek az bulunacağını dolayısıyla birçoğunun bağışlanmayacağını anlayarak): ‘Yâ Rabbi! Sen haksızlık yapan kişiyi bağışlayıp mazluma zaliminden alacağı haktan daha hayırlı bir mükâfat vermeye Kâdirsin (öyleyse kul haklarını da bağışlayıp hak sahiplerine Kendi katından çok hayırlı sevaplar ver)’ dedi. O gün sadece bunlar oldu.

Ertesi gün Müzdelife (bayram) sabahı yine ümmeti için dua etmeye başlamıştı ki çok geçmeden tebessüm buyurunca eshâbından biri: ‘Yâ **Rasûlellâh!** Anam babam sana feda olsun! Hiç gülmez olduğun bir saatte gülmeye başladın, seni güldüren ne oldu? **Allâh** sürekli yüzünü güldürsün’ dedi.

Bunun üzerine **Rasûlullâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem): ‘**Allâh’ın düşmanı İblis’in durumuna tebesüm ettim. O (mel‘ûn), Allâh Azze ve Celle’nin benim ümmetim hakkında yaptığım duamı**

kabul ederek zalimi (üzerinde kul hakkı olanı) **bağışladığını anlayınca çok hayıflanarak helak olması için kendisine beddua etmeye ve başına topraklar saçmaya başladı. İşte bu nedenle ben onun bu sıkıntısından dolayı yaptığı şeyleri görünce dayanamayıp tebessüm ettim'** buyurdu.”
(Ahmed ibni Hanbel, el-Müsned, no:16207, 26/137)

Tabi ki üzerinde kul hakkı olanların, hak sahibinden mutlaka helallik istemeleri, üzerlerinde bulunan hak, bir mal, emanet veya alacak verecek gibi şeyler ise mutlaka onları sahiplerine iade etmeleri, kendilerini bulamıyorlarsa veya ölmüşlerse o zaman vârislerine vermeleri, onları da bulamıyorlarsa o zaman sevabı hak sahiplerinin olmak üzere onlar adına o hak nispetinde sadaka vermeleri ve tabi ki bütün hakların sahibi olan **Allâh-u Te‘âlâ**'ya tevbe etmeleri gereklidir.

Bu hadîs-i şerîfteki müjde ise hak sahiplerinden helallik istedikleri halde kuru inatçılık yüzünden haklarını helal etmeyen kimselere denk gelen yahut hak sahiplerini bulamayan ve onlar adına sadaka verecek imkanı da olmayan kimseler hakkında olsa gerektir.

Ama yine de sahih bir kaynakta geçen bu ve buna benzer hadîs-i şerifler bize büyük müjde olmakta ve aynı zamanda bu on günlerin özellikle de Arefe ve Bayram günlerinin ne büyük müjdelere mahal olduğu, dolayısıyla bu günleri mutlaka tevbe-istiğfar, zikir ve dua ile geçirmemiz gerektiği hususunda bizleri uyarmaktadır.

3) Kurban bayram gecesinde, güneşin batışından itibaren imam bayram namazını kıldırmaya kalıp iftitahtan tekbirini alıncaya kadar geçen zaman içinde tekbr getirmek müstehaptır. Bunun yanısıra namazların arkasında ve diğer hallerde tekbr getirmek de müstehaptır.

Nitekim **Ebû Hureyre** (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerîfte:

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «زَيِّنُوا أَعْيَادَكُمْ بِالتَّكْبِيرِ.» وَفِي رِوَايَةٍ أَنَسٍ: «زَيِّنُوا الْعِيدَيْنِ بِالتَّهْلِيلِ وَالتَّقْدِيسِ وَالتَّحْمِيدِ وَالتَّكْبِيرِ.»

“Bayramlarınızı tekbirle süsleyin” buyrulmuştur. **Enes** (Radiyallâhu Anh)dan gelen rivayete göre ise: **“İki bayramı tehليل (tevhîd kelimesi), takdis, hamd ve tekbr (getirmek sûreti) ile ziynetlendirin”** buyrulmuştur. (Taberânî, el-Mu‘cemü’s-Sağîr, no:599, 1/357; Safûrî, Nüzhetü'l-mecâlis, 1/154)

4) Her iki bayramda da sabahleyin gusül abdesti almalı, en güzel elbiselerini giymeli, güzel koku sürünmeli, bıyıkları kısaltmalı, tırnakları kesmeli, koltuk ve kasık tıraşı yapmalıdır.

5) Kurban bayramı sabahı bayram namazından önce bir şey yeme hususunda **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) acele etmezdi, hatta kendi kurbanının etinin pişmesini beklerdi, çünkü kurban bayramında, fitır bayramı gibi, önceki güne muhâlefet etme durumu yoktur.

Kurban bayramında camiden dönünceye kadar birşey yememeli, mümkünse kestiği kurban etinden yemelidir. Zira fakirlerin yiyecek şeyleri yoktur. Zenginler kestikleri kurban etinden onlara verdikleri zaman yiyebileceklerdir. Bu nedenle fakirlere uymak için yemek ertelenir ki burada fitır bayramı ile kurban bayramı arasında bir farklı ayrılık vardır.

Eshâb-i kirâm (Aleyhimürrıdvân) kurban bayram namazı kılıncaya kadar çocuklarını yemekten, emmede olan çocuklarını da süt emmekten alıkoyarlardı. Râviler **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) in kurban bayramında namazdan dönünceye kadar bir şey yemediğini, ancak kestiği kurban etinden yediğini haber vermişlerdir. Kurban bayram namazından önce yemek bazılarında göre mekruh, bazılarına göre mekruh değildir. Muhtâr (seçkin) olan fetva da budur yani mekruh olmamasıdır.

6) Gücü yetiyorsa iki bayramda da camiye yürüyerek gitmek daha efdaldir.

Bayram günlerinde namaza yürüyerek gitmek müstehaptır. Cuma ve bayram namazlarına binek üstünde olarak gitmekte de bir mahzur (sakınca) yoktur.

7) Kurban bayramında evlerde, mescidlerde, sokaklarda ve camilerde yüksek sesle, ramazan bayramında ise kısık sesle tekbîr getirilir ki daha önceki bir başlık altında sizlere bu tekbirler zikredilmiştir.

Namazdan önce hutbeyi dinlemek için minbere yaklaşılr. Bayram namazından sonra halk kurban kesme ile meşgul olacaklarından hatib minbere çıkmakta acele eder. Fıtır bayramında ise fitreler fakirlere dağıtılacağı için namaz biraz geciktirilir. İmam hutbede vaaz-u nasihat eder, sadaka vermeye, fakirleri doyurmaya, o gün fakirleri dilenmekten kurtarmaya teşvik eder.

8) Şehrin iki ucundan herkes bayram namazı kılınan yere gelirler. Çocuklar, köle ve kadınlar da gelerek İslam cemâati çoğalır. Hayızlı kadınlar namaz kılanlardan biraz uzakta durup hutbeyi dinler, duada bulunurlar. Böylece bereket ve feyze kavuşurlar.

Ancak zamanımızda camiler erkek cemaati bile almadığından dolayı, ayrıca fesat zâhir olacağı (kadın, erkek karışmasıyla fitne çıkması ve günaha düşme ihtimali kuvvetle muhtemel olduğu) için kadınların bayram namazına gitmesi müstehablıktan çıkmış aksine mekruh sayılmıştır.

9) Eve dönerken gittiği yoldan başka bir yol takip eder. Böyle yapmak müstehabdır. **Rasûlül-lâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) böyle yaparlardı. “*er-Ravda*” kitabında zikredildiğine göre, adımları çok olup, fazla sevap alması için bayram namazına en uzun yoldan gitmeli ama evine çabuk ulaşması için en kısa yoldan geri dönmelidir.

10) Hiç şüpesiz ki bayram sabahının bayram namazını edâdan sonraki en büyük vazifesi imkanı olanlar için kurban kesmektir ki kurban kesme **İmâm-ı Âzam, İmâmı Muhammed ve İmâm-ı Ebû Yûsuf** (Rahimehumüllâh)tan gelen bir rivayete göre vaciptir.

Nitekim **Ebû Hureyre** (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem):

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَنْ كَانَ لَهُ سَعَةٌ وَلَمْ يُضَحَّ فَلَا يَقْرَبَنَّ مُصَلَّانَا.»

“Her kim için (kurban kesebilecek) imkan olur da kurban kesmezse, bizim mescitlerimize yaklaşmasın” (İbni Mâce, Ezâhî:2, no:3123, 2/1044) buyurarak kurban kesmeyenleri tehdit etmiştir.

Kurban kesmenin faziletine dair birçok nas mevcuttur, nitekim **Allâh-u Te‘âlâ**:

﴿يَوْمَ نَحْشُرُ الْمُتَّقِينَ إِلَى الرَّحْمَنِ وَفْدًا﴾

“Takva sahiplerini Rahman’a, binekli cemaatler halinde haşredeceğimiz gün” (Meryem Sûresi:85) buyuruyor.

Ali (Radiyallâhu Anh) bu âyet-i kerîmeyi okur ve: “O cemaatin binekleri, kurbanlarıdır. Onlar, yaratıkların mislini görmediği bir takım develerle cennete götürüleceklerdir ki, onların çulları, altından, yularları ise zebercettendir.” buyurdu. (Abdülkâdir el-Geylânî el-Ğunye, 2/77)

Kurban için kurbanlık hayvanlardan en güzelinin, en semizi ve en büyüğünün seçilmesi müstehaptır. Çünkü kurban, ahiret bineğidir.

Nitekim **Ebû Hureyre** (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerîfte **Rasûlullâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «عَظِّمُوا ضَحَايَاكُمْ، فَإِنَّهَا عَلَى الصِّرَاطِ مَطَايَاكُمْ.»

“Kurbanlarımızı büyük cüsseli almaya bakın. Zira şüphesiz onlar Sırat (Köprüsü) üzerinde bineklerinizdir.” (Aclûnî, Keşfü'l-Hafâ, no:1794, 2/75)

Binek ne kadar büyük ve ne kadar semiz olursa, sahibi, Sırat Köprüsü üzerinden geçmeye o denli kâdir olur.

Yine **Ali** (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edildiğine göre:

عَنْ عَلِيِّ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ إِنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ لِسَيِّدَتِنَا فَاطِمَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا: «يَا فَاطِمَةُ بِنْتُ مُحَمَّدٍ! قَوْمِي فَاشْهَدِي أَضْحِيَّتِكَ، فَإِنَّهُ يُغْفَرُ لِكَ بِأَوَّلِ قَطْرَةٍ تَقْطُرُ مِنْ دَمِهَا مَغْفِرَةً لِكُلِّ ذَنْبٍ.»

“Peygamber Efendimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) **Fatima** (Radiyallâhu Anhâ)ya şöyle buyurmuştur: **‘Ey Muhammed’in kızı Fatima! Kalk kurbanının yanında hazır bulun. Çünkü ondan dökülecek ilk damla kanla birlikte, işlemiş olduğun bütün günahlar gerçekten senin için bağışlanacaktır.’**” (Beyhakî es-Sünenü'l-Kübra, no:19161, 9/476)

Ebû Sa’îd el-Hudrî (Radiyallâhu Anh) demiştir ki:

عَنْ أَبِي سَعِيدِ الْخُدْرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: يَا نَبِيَّ اللَّهِ! هَذَا لِآلِ مُحَمَّدٍ خَاصَّةً؟ فَإِنَّهُمْ أَهْلُ لِمَا خُصُّوا بِهِ مِنَ الْخَيْرِ أَمْ لِآلِ مُحَمَّدٍ وَلِلْمُسْلِمِينَ عَامَّةً؟ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «هَذَا لِآلِ مُحَمَّدٍ خَاصَّةً وَلِلْمُسْلِمِينَ عَامَّةً.»

“Ben: ‘Ey Allâh’ın Nebîsi! Bu (kurban kesenlere vaad edilen mağfiret müjdesi) özellikle âl-i Muhammed için midir? Yoksa hem âl-i Muhammed hem de bütün Müslümanlar için midir? Zira gerçekten onlar bir takım hayırlarla seçkin kılınmayı hak etmişlerdir’ diye sorunca, **Rasûlullâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem): **‘Bu, özel olarak Muhammed’in Ehl-i Beyt’i (ailesi), genel olarak da tüm Müslümanlar içindir’** buyurdu.” (Kâsânî, el-Bedâi‘, 5/79; Hâkim, el-Müstedrek, 4/222; İsbahânî, et-Terğîb, no:348; Münzirî, et-Terğîb ve t-Terhîb 2/154-155)

Âişe (Radiyallâhu Anhâ)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerîfte **Rasûlullâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهَا قَالَتْ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «ضَحُّوا وَطَيِّبُوا بِهَا أَنْفُسَكُمْ، فَإِنَّهُ لَيْسَ مِنْ مُسْلِمٍ يُوجِّهُ ضَحِيَّتَهُ إِلَى الْقِبْلَةِ إِلَّا كَانَ دَمُهَا وَفَرْثُهَا وَصُوفُهَا حَسَنَاتٍ مُحْضَرَاتٍ فِي مِيزَانِهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ، وَكَانَ يَقُولُ: أَنْفِقُوا قَلِيلًا تُوجَرُوا كَثِيرًا، إِنَّ الدَّمَ إِذَا وَقَعَ فِي التُّرَابِ فَهُوَ فِي حِرْزِ اللَّهِ حَتَّى يُوفِّيَهُ صَاحِبَهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ.»

“Kurban kesin ve (verceğiniz parayı çok görmeden) gönüllerinizi onunla hoş edin (o uğurda cömertçe harcama yapın). Zira her hangi bir Müslüman kurbanını (kesmek için) kibleye döndürürse, elbette onun kanı, dışkısı, (kılı, tüyü) ve yünü kıyamet günü kendisi için mîzanında hazır edilirler.”

Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) devamında şöyle buyururdu: “(Allâh-u Te‘âlâ kurban kesenler için:) ‘(Kurban için) **az bir harcamada bulunun, çok mükâfat alalım. O** (kurbanın) **kan(ı) yere düştüğünde, kıyamet günü** (Allâh-u Te‘âlâ) **onu(n sevabını) sahibine tastamam ödeyinceye kadar Allâh-u Te‘âlâ’nın korumasında olur** (ki bu yüzden sevabı asla zayi olmaz).” (Abdürrezzâk, el-Mu-sannef, no:8167, 4/388; Deylemî, el-Firdevs bi me’sûri’l-hitâb, no:3873, 2/425)

Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)den rivayet olunduğuna göre:

رُوي عن النَّبِيِّ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: إِنَّ دَاوُدَ عَلَيْهِ السَّلَامُ قَالَ: «إِلَهِي! مَا ثَوَابُ مَنْ ضَحَّى مِنْ أُمَّةٍ مُحَمَّدٍ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ؟» قَالَ: «ثَوَابُهُ أَنْ يُعْطَى بِكُلِّ شَعْرَةٍ مِنْهَا عَشْرُ حَسَنَاتٍ، وَيُمْحَى عَنْهُ عَشْرُ سَيِّئَاتٍ، وَيُزْفَعُ لَهُ عَشْرُ دَرَجَاتٍ»، فَقَالَ: «إِلَهِي! فَمَا ثَوَابُهُ إِذَا شَقَّ بَطْنَهَا؟» قَالَ: «إِذَا انشَقَّ الْقَبْرُ عَنْهُ أُخْرِجَهُ اللهُ تَعَالَى آمِنًا مِنَ الْجُوعِ وَالْعَطَشِ وَمِنْ أَهْوَالِ الْقِيَامَةِ، يَا دَاوُدُ! لَهُ بِكُلِّ بَضْعَةٍ مِنْ لَحْمِهَا طَيْرٌ فِي الْجَنَّةِ كَأَمْثَالِ الْبُحْتِ، وَبِكُلِّ كِرَاعٍ مِنْهَا مَرْكَبٌ مِنْ مَرَائِبِ الْجَنَّةِ، وَبِكُلِّ شَعْرَةٍ عَلَى جَسَدِهَا قَصْرٌ فِي الْجَنَّةِ، وَبِكُلِّ شَعْرَةٍ عَلَى رَأْسِهَا جَارِيَةٌ مِنَ الْخُورِ الْعَيْنِ، أَمَا عَلِمْتَ يَا دَاوُدُ! أَنَّ الضَّحَايَا هِيَ الْمَطَايَا، وَأَنَّ الضَّحَايَا تَمْحُو الْخَطَايَا وَتَدْفَعُ الْبَلَايَا، مُزٌّ بِالضَّحَايَا فَإِنَّهَا فِدَاءُ الْمُؤْمِنِ كَفِدَاءِ إِسْحَاقَ مِنَ الذَّبْحِ.»

“**Bir kere Dâvûd** (Aleyhisselâm): ‘**Allâhum! Muhammed** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in ümmetinden kurban kesenlerin sevabı nedir?’ deyince, **Allâh-u Te‘âlâ: ‘O kişinin sevabı; o kurbanın her tüyüne karşılık kendisine on sevap verilmesi, on günahının silinmesi ve** (Allâh-u Te‘âlâ indindeki makamının) **on derece yükseltilmesidir’** buyurur.

Bunun üzerine **Dâvûd** (Aleyhisselâm): ‘Ey benim **İlâhım!** O kurbanı kesenin, kurbanın karnı yarıldığı zamanki sevabı nedir?’ deyince, **Allâh-u Te‘âlâ: ‘Kabir o kişinin üzerinden yarıldığı vakit, Allâh-u Te‘âlâ o kişiyi; açlıktan, susuzluktan ve kıyamet gününün dehşetli hallerinden emin olarak kabrinden çıkartır.**

Ey Dâvûd! O kişi için; (kestiği) kurbanın etinden her bir parçaya mukâbil cennette develer kadar (büyük) bir kuş, (o kurbanın) her paçası için, cennet bineklerinden bir binek, (o kurbanlık hayvanın) bedenindeki her tüy için cennette bir köşk, başındaki her tüy için de iri gözlü hûri-lerden bir câriye vardır.

Ey Dâvûd! Sen bilmez misin ki; şüphesiz o kurbanlıklar (Sırat Köprüsü üzerindeki) **yegâne bineklerdir. Şüphesiz onlar günahları mahvederler, (sahibinin başına gelecek) belaları defederler.**

(Ey Dâvûd! Öyleyse sen de insanlara) **kurbanlıklar**(ı Allâh için kesmeleri) **ile emret. Çünkü o gerçekten onlar İshâk** (ve İsmâ‘îl (Aleyhisselâm)ı) **kesilmekten kurtaran (koç) fideyi (si) gibi, müminin (cehennemden) fidesidirler’** buyurmuştur.” (Ebû Nu‘aym, Hilyetü’l-evliyâ, 5/166; Süyûtî, ed-Dürü’l-mensûr, 1/211; Abdülkâdir el-Geylânî, el-Ğunye, 2/77)

Diğer bir hadîs-i şerîfte de şöyle vârid olmuştur:

عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «أَلَا إِنَّ الْأُضْحِيَّةَ هِيَ تُنَجِّي صَاحِبَهَا مِنْ شَرِّ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ.»

“**Âgâh olun ki, şüphesiz kurban, sahibini dünya ve âhiretin tüm şerlerinden kurtarır.**” (Safûrî, Nüzhetü’l-mecâlis, 1/155)

Hadîs-i şerîfte şöyle vârid olmuştur:

عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «مَنْ ضَحَّى أُضْحِيَّتَهُ فَإِذَا خَرَجَ مِنْ قَبْرِهِ وَجَدَهُ قَائِمًا

عَلَى رَأْسِ الْقَبْرِ، فَإِذَا شَعْرُهُ مِنْ قُضْبَانِ الذَّهَبِ، وَعَيْنُهُ مِنْ ياقوتٍ، وَقَرْنَاهُ مِنْ ذَهَبٍ، فَيَقُولُ: مَنْ أَنْتَ؟ فَمَا رَأَيْتُ شَيْئًا أَحْسَنَ مِنْكَ، فَيَقُولُ: أَنَا قُرْبَانُكَ الَّذِي قَرَّبْتَنِي فِي الدُّنْيَا، إِرْكَبْ عَلَيَّ ظَهْرِي، فَيَرْكَبْ عَلَيْهِ وَيَذْهَبُ بَيْنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِلَى ظِلِّ الْعَرْشِ.»

“Her kim (Allâh için) kurban keserse kabrinden çıktığı zaman o kurbanı kabrinin başında dikilmiş vaziyette bulur ki o vakit onun tüyleri altın çubuklardan, gözü yakuttan, iki boynuzu da som altındandır. (Kendisi onu tanımaz da): ‘Sen de kimsin? Senden daha güzel hiçbir şey görmedim’ der. Bunun üzerine o: ‘Ben senin dünyada Allâh’a feda ettiğin kurbanımın. Hadi şimdi sırtıma bin’ der. Böylece onun sırtına binerek gökle yer arasında (uçup) Arş’ın gölgesine gider.” (Safûrî, Nüzhetü’l-mecâlis, 1/155)

SEKSEN SEKİZİNCİ İSM-İ ŞERÎF «الْغَنِيِّ» İSM-İ ŞERÎFİ

İmâm-ı Zerrûk, Mâu’l-Ayneyn, İmâm-ı Şebrâvî ve Yûsuf-u Nebhânî (Rahimehumüllâh)ın beyanları vechile; «الْغَنِيِّ» ism-i şerîfi “Zâtında, sıfatlarında ve fiillerinde hiçbir şeye muhtaç olmayan demektir” demektir. Zaten Allâh-u Te‘âlâ’ya hiçbir noksanlık erişemez ve sonradan olan hiçbir şey ona bitişemez.

Bu ism-i şerîf Kur’ân-ı Kerîm’de altı yerde tek, bir yerde «حَلِيمٌ» ism-i şerîfiyle birlikte, on yerde «حَمِيدٌ» ism-i şerîfiyle beraber ve bir yerde de «كَرِيمٌ» ism-i şerîfiyle olmak üzere toplam on sekiz yerde zikredilmektedir.

Tek olduğu yerlere misal olarak şu âyet-i kerîmeleri zikredebiliriz:

﴿وَرَبُّكَ الْغَنِيُّ ذُو الرَّحْمَةِ﴾

“(Kullarından ve ibadetlerinden son derece müstağnî ve) Ğaniyy (olduğu halde, sırf onların menfaati için kendilerine dînî yükümlülükler arz eden) ve (bu vazifeleri ihmal etmelerine rağmen onlara mühlet veren O) rahmet sahibi ancak senin Rabbindir.” (En‘âm Sûresi:133)

﴿وَاللَّهُ الْغَنِيُّ وَأَنْتُمُ الْفُقَرَاءُ﴾

“(Hiçbir kimsenin yardımına ihtiyacı olmayan yegâne zengin ve) Ğaniyy ancak Allâh’tır, sizlerse tam anlamıyla fakirlersiniz.” (Muhammed Sûresi:38’dan)

Halîm ism-i şerîfiyle zikredildiği tek âyet-i kerîme şudur:

﴿وَاللَّهُ غَنِيٌّ حَلِيمٌ﴾

“(Kimseyi Kendisinden başkasına muhtaç etmeyecek derecede sınırsız zenginliğe sahip olan bir) Ğaniyy’dır, (kötü işler yapanlara peşin ceza vermeyip, tevbe fırsatı tanıyan bir) Halîm’dır.” (Bakara Sûresi:263’dan)

Hamîd ism-i şerîfiyle beraber zikredildiği yerlerden birine şu âyet-i kerîmeyi misal verebiliriz:

﴿فَإِنَّ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَكَانَ اللَّهُ غَنِيًّا حَمِيدًا﴾

“Göklerde olanlar da, yerde bulunanlar da hiç şüphesiz ancak Allâh’a âittir. Allâh (yaratıklarından ve ibadetlerinden) daima (ihtiyaçsız olan bir) Ğaniyy ve (kulları Kendisine hamdetse de etmese de, haddi zâtında bütün övgülere lâyık olan bir) Hamîd olmuştur.” (Nisâ Sûresi:131’dan)

Kerîm ism-i şerîfiyle beraber zikredildiği yer ise şu âyet-i kerîmedir:

﴿وَمَنْ شَكَرَ فَإِنَّمَا يَشْكُرُ لِنَفْسِهِ وَمَنْ كَفَرَ فَإِنَّ رَبِّيَ غَنِيٌّ كَرِيمٌ﴾

“**Kim şükrederse**, (bununla nimetinin devamını ve artışını sağlayacağından) **ancak kendisi için şükretmiş olur. Her kim de nankörlükte bulunursa, şüphesiz ki benim Rabbim** (kimsenin şük-rüne ihtiyacı olmayan bir) **Ĝaniyy’dir**, (nankörlük yüzünden nimetini kesmeyecek derecede iyilik sahibi bir) **Kerîm’dir.**” (Neml Sûresi:40’dan)

Allâh-u Te’âlâ bizâtihi zengindir. Onun hiçbir şeye ihtiyacı yoktur. Onun dışındaki her şey, kendi-liğinden Ona muhtaçtır. Onun fazl-u keremi ve rahmeti olmadan bir kimsenin iyilik yapması ve iyi-likte zirveye ulaşması mümkün değildir. Aynı şekilde Onun adâleti ve hikmeti gereği kuluna özgürlük vermesi olmadan bir kimsenin kötülük yapması ve kötülükte zirveye ulaşması mümkün değildir.

Allâh-u Te’âlâ günahkâr mümin kullarını en ince ve yumuşak ifadelerle azarlar. Ama bununla birlikte onların birçok hata ve kusurlarını bağışlar, beyan ettikleri özürleri kabul eder, yanlışlıkları ve bozuklukları düzeltir, bela ve musibetlerden korur, düşmanlarına karşı savunur, onları destekler ve yardım eder, menfaatlerini gerçekleştirir, her türlü sıkıntılardan kurtarır ve onlara vaat ettiğini yerine getirir. **Allâh-u Te’âlâ** onların tek velîsi ve dostudur. Kulların Ondan başka dostu yoktur. **Allâh-u Te’âlâ** onların gerçek **Mevlâsı** ve yardımcısıdır. Düşmanlarına karşı onlara yardım edendir. O ne güzel **Mevlâ** ve ne güzel yardımcıdır.

Allâh-u Te’âlâ Kendi Zâtında, sıfatlarında ve fiillerinde Vâcibu’l-vücûd (varlığının kabûlü zo-runlu) olandır (olmaması düşünülemez). Bu yüzden Ĝanîdir, Kendisinin dışında hiçbir şeye ihtiyacı yoktur. Onun dışındaki her şeyin varlığı ise mümkün’l-vücuddur (varlığı mümkün olandır). Bu var-lıklar sadece **Allâh-u Te’âlâ**’nın yaratması ile var olabilirler. Varlıkları tamamıyla **Allâh-u Te’âlâ**’ya bağlı ve Ona muhtaçtırlar. Bu nedenle ganî olan (hiçbir şeye ve hiçbir kimseye ihtiyacı olmayan) başkası değil, yalnız **Allâh-u Te’âlâ**’dır.

Allâh-u Te’âlâ Vâcibu’l-vücûd olması hasebiyle varlığı Kendi Zâtıyla kâimdir, kimseye muhtaç değildir ve herkesten Ĝaniyy’dir. Ne Zâtı ile, ne de sıfatları ile hiçbir şeye muhtaç olmayan **Allâh-u Te’âlâ** Kendi varlığı ile kâimdir. Varlığının başkasına bağlı olmasından münezzehtir.

Allâh-u Te’âlâ’nın dışındaki varlıklar olan mahlûkatın ise varlığı kendilerinden olmayıp **Allâh-u Te’âlâ** ile kâimdir. Yani **Allâh-u Te’âlâ** yaratmasa onlar var olacak değillerdir. Zâtı veya sıfatların-dan biri başkasına bağlı olan, varlığı veya kemâli başka bir varlığa bağlı olan her varlık ise yardıma muhtaç demektir. Başkasının yardımına muhtaç olan da Ĝaniyy (zengin ve ihtiyaçsız) olamaz.

İşte böyle bir durumun **Allâh-u Te’âlâ** için düşünülmesi mümkün değildir. Bu yüzden O mutlak Ĝaniyy’dir. **Allâh-u Te’âlâ** aynı zamanda Muğnî (zenginlik veren, zenginleştiren)dir. Ancak her zen-ginlik verenin mutlak Ĝaniyy olması düşünülemez. Zira zenginlik veren zengin olma ihtiyacı duyar. İhtiyaç duyan ise mutlak manada zengin olamaz. Oysa **Allâh-u Te’âlâ** zengin olmaya ihtiyaç duy-maz. Bu yüzden O, mutlak Ĝaniyy ve Muğnî’dir.

Allâh-u Te’âlâ’nın dışında zenginlik verenler, zenginlik verdiklerine daima destek vermek ve bu desteği kesintiye uğratmamak zorundadırlar. Aksi halde zenginlik vermiş olmazlar. Fakat **Allâh-u Te’âlâ**’dan başka hiç kimsenin buna gücü yetmez. Çünkü zenginlikleri ne kadar çok olsa da güçleri ve sahip oldukları şeyler sınırlıdır. Dolayısıyla gerçek zengin, hiçbir şeye ve hiçbir kimseye ihtiyacı olmayan **Allâh-u Te’âlâ**’dır. Başkasına muhtaç olanların zenginliği ise ancak mecâzî anlamdadır. Dolayısıyla mülkün gerçek sahibi olan **Allâh-u Te’âlâ**’ya nisbetle herkes fakirdir.

Allâh-u Te’âlâ bu hususta şöyle buyurmaktadır:

﴿يَا أَيُّهَا النَّاسُ أَنْتُمُ الْفُقَرَاءُ إِلَى اللَّهِ وَاللَّهُ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ﴾

“Ey insanlar! Allâh(ın dünyada rızık ve âfiyetine, âhirette ise Onun mağfired ve lütfuna her şeyden fazla) **muhtaç olanlar ancak sizsiniz.** (Zira varlığımız ve yaşamınız Ona bağlı olduğundan, her nefeste, her düşünüşte ve her bakışta sadece Ona muhtaçsınız.)

Allâh ise (hiçbir şeye muhtaç olmayıp, tüm yaratıklara nimetler yağdıracak yegâne zenginliğe sahip olan) **Ğaniyy de,** (övgüye layık üstün sıfatların tümünün sahibi olması hasebiyle, kimse hamd etmese de, bütün hamdler Kendisine mahsus olan) **Hamîd de ancak Odur.”** (Fâtür Sûresi:15)

Allâh-u Te’âlâ bu âyet-i kerîmede, kulların muhtaçlığının kendilerinden ayrılmayan zâtî (öz benliklerindeki) bir durum olduğunu, Kendi Zâtının ise Ğaniyy ve Hamîd olduğunu belirtmektedir.

Allâh-u Te’âlâ’nın Ganîyy ve Hamîd oluşu, **Allâh-u Te’âlâ**’nın zâtî bir sıfatıdır. Bu sıfatlar herhangi bir sebepten dolayı **Allâh-u Te’âlâ**’da var olmuş değildir. Bizzat Onun varlığında mevcut olan sıfatlardır. Kulların ve diğer varlıkların muhtaçlığı da herhangi bir sebepten değil, kendi varlıklarının bir gereği olarak vardır. Dolayısıyla bu muhtaçlık, sonradan var oluşun veya var olup olmayışının mümkün oluşunun bir neticesi sayılamaz, çünkü başkasına ihtiyaç hissetmek muhtaç olanın zâtî (kendi özünde bulunan) bir özelliğidir. Demek oluyor ki kulun **Rabbine** muhtaç olması, bu muhtaçlığı gerektiren bir nedenden dolayı değil, zâtî varlığının bir gereğidir. **Allâh-u Te’âlâ**’nın Ğaniyy olması ise Ğaniyy olmasını gerektiren bir nedenden dolayı değil Kendi Zâtının özelliğidir.

Fakirlik ve zenginlik halindeki insanın durumu hakkında şunlar söylenebilir:

Kendini zengin sanan kul ne kadar zengin olursa olsun yine de, varlığı ve zâtı ile kendisini yaratan **Rabbine** muhtaçtır. **Allâh-u Te’âlâ** kuluna bol nimetler verir, ona merhamet ve ihsanını yağdırır, açık ve gizli cömertlikte bulunur, güzel elbiseler giydirir, gerçekleri anlaması için göz, kulak ve kalp verir, bilgilenmesini sağlar, güç ve kuvvet verir, tasarruflarda bulunmasını ve rahat hareket etmesini sağlar, kendi cinsinden olan insanları istihdam etme gücü verir, at ve deve gibi kara mahlûkatını emrine âmâde kılar, deniz hayvanlarından faydalanmasını, gökteki kuşlardan avlanmasını ve vahşi hayvanlardan korunmasını sağlar, ona kanal açma, ağaç dikme, arazi sürme, yüksek binalar yapma imkânı ve gücü verir, kendisine yararlı olan şeyleri isteme, zararlı olanlarından kaçınma ve korunma hissi verir. Miskin (zavallı) kul, geçici olarak bütün bu nimetlere sahip olduğunu görünce, kendisinin de bu kocaman kainatta bir pay sahibi olduğunu zanneder ve maalesef **Allâh-u Te’âlâ** ile birlikte kendisinin de mülk sahibi olduğunu iddia eder. Kendisine muhtaç gözüyle değil zengin gözüyle bakar. Yoktan yaratıldığını, daha önce içinde bulunduğu muhtaçlık ve yoksulluk durumu unuttur. Sanki muhtaç ve fakir olan o değil de başka biriymiş gibi davranır.

Bu konu hakkında **Büsr ibni Cahhâş el-Kuraşî** (Radiyallâhu Anh) şöyle anlatmıştır:

عَنْ بُسْرِ بْنِ جَحَّاشِ الْقُرَشِيِّ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: إِنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بَصَقَ يَوْمًا فِي كَفِّهِ فَوَضَعَ عَلَيْهَا إِصْبَعَهُ ثُمَّ قَالَ: «قَالَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ: إِنَّ آدَمَ! أَتَى تُعْجِزُنِي وَقَدْ خَلَقْتُكَ مِنْ مِثْلِ هَذِهِ حَتَّى إِذَا سَوَيْتُكَ وَعَدَلْتُكَ، مَشَيْتَ بَيْنَ بُرْدَيْنِ وَلِلْأَرْضِ مِنْكَ وَيِّدٌ، فَجَمَعْتَ وَمَنْعْتَ حَتَّى إِذَا بَلَغْتَ التَّرَاقِي قُلْتَ: أَتَصَدَّقُ، وَأَنْتَى أَوْ أَنْ الصَّدَقَةَ.»

“**Nebî** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) bir gün avucuna tükürdü ve onun üzerine parmağını koyduktan sonra şöyle buyurdu: ‘**Allâh-u Azze ve Celle: ‘Ey Âdemoğlu! Ben seni buna benzer bir şeyden yaratmışken sen Beni nasıl âciz bırakabilirsin ki?! Ama Ben seni düzgün ve dengeli bir halde geliştirince sen iki değerli elbise arasında yürümeye başladın, (bastığın) toprak bile sana karşı itaatkârdı.**

Nihayet sen mal topladın ve kimseye dağıtmadın. Ama can göğüs kafesine (boğaza) gelip dayanınca: ‘Sadaka vereyim’ dedin. Artık nerede şimdi sadaka (verme zamanı ey Âdemoğlu)?!’ buyurdu.” (Ahmed ibni Hanbel, el-Müsned, no:17842, 29/385; Taberânî, Müsnedü’ş-Şâmiyyîn, no:1080, 2/148)

İşte kaybeden burada kaybeder, muvaffak olan da burada muvaffak olur. Kendi hakikatini (kim olduğu gerçeğini), fakirliğini, muhtaçlığını, **Rabb**ıyla irtibatlı olma zorunluluğunu unutan, bu yüzden haddini aşır isyan eden ve bu yüzden bedbahtlığı hak eden kimse burada kaybeder.

Allâh-u Te‘âlâ bu gibiler hakkında şöyle buyurmaktadır:

﴿كَلَّا إِنَّ الْإِنْسَانَ لِرَبِّهِ لَكَنَّاظٍ ﴿١﴾ إِنَّ رَأَاهُ اسْتَعْنَى ﴿٢﴾﴾

“Hayır! (İnsan bunca nimetlere nankörlük etmemelidir.) Gerçekten o (kâfir) insan elbette haddi aşmaktadır, çünkü kendisini (Allâh’tan ve imandan) ihtiyaçsız kalmış olarak görmüştür.” (Alak Sûresi:6-7)

Diğer âyet-i kerîmelerinde de şöyle buyurur:

﴿فَأَمَّا مَنْ أَعْطَى وَاتَّقَى ﴿١﴾ وَصَدَّقَ بِالْحُسْنَى ﴿٢﴾ فَسَنُيَسِّرُهُ لِلْيُسْرَى ﴿٣﴾ وَأَمَّا مَنْ بَخِلَ ﴿٤﴾ وَاسْتَعْنَى ﴿٥﴾ وَكَذَّبَ بِالْحُسْنَى ﴿٦﴾ فَسَنُيَسِّرُهُ لِلْعُسْرَى ﴿٧﴾﴾

“İşte her kim (malında bulunan zekât gibi hakları muhtaçlara) verdiyse ve (haramlardan) iyice sakinmişse, bir de o en güzel (sevap, en makbul kelime ve en doğru din) olan (cenneti, kelime-i tevhîdi ve İslâm inancını) tasdik ettiyse, artık muhakkak Biz de onu o en kolay olan (ve kendisini ebedî rahatlığa kavuşturacak cenneti kazandıracak çalışmalar)a kolayca hazırlarız.

Ama her kim cimrilik etti (de, malında bulunan hakları ödemedi)yse ve (zenginliği sebebiyle Allâh’tan ve imandan) kendisini ihtiyaçsız say(arak Rabbinden sakınma)diysa, bir de o en güzel (sevap, en makbul kelime ve en doğru din) olan (cenneti, tevhîd kelimesini ve İslâm)ı yalanladıysa, artık gerçekten Biz de onu o en zor olan (ve kendisini ebedî azaba kavuşturacak cehelemi kazandıracak fenalıklar)a kolayca hazırlarız. (Bu nedenle cennet ameli işlemek kendisine en zor bir şeymiş gibi gelirken, cehelem amelleri ona pek kolay gelir ve çok zevk verir.)” (Leyl Sûresi:5-10)

Bu âyet-i kerîmelerin ifade buyurduğu hakikatlerden anlaşıldığı üzere **Allâh-u Te‘âlâ** katında en mükemmel olan varlık; Ona eksiksiz bir şekilde ibadet eden, Ona muhtaç olduğunu hiçbir zaman unutmayan, daima **Rabb**ine muhtaç olduğunu düşünen, bir an bile Ondaki istiğnâ etmeyip (kendini Ondaki ihtiyaçsız görmeyip) yüz çevirmeyendir.

Bu yüzden **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) daima şu duayı okurdu:

«اللَّهُمَّ رَحْمَتَكَ أَرْجُو، فَلَا تَكِلْنِي إِلَى نَفْسِي طَرْفَةَ عَيْنٍ، وَأَصْلِحْ لِي شَأْنِي كُلَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ..»

“Ey Allâh! Yalnızca Senin rahmetini umuyorum. O halde beni göz açıp-kapayınca kadar dahi olsa nefsim(in elin)e bırakma. Sen benim bütün işlerimi yoluna koy. Senden başka hiçbir ilah yoktur.”

Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şu duayı da çokça okurdu:

«يَا مُقَلِّبَ الْقُلُوبِ! ثَبِّتْ قَلْبِي عَلَى دِينِكَ..»

“Ey kalpleri (dilediği tarafa) evirip çeviren (Allâhım)! Kalbimi Senin dinin üzerine sâbit kıl.” (Tirmizî, Kader:7, no:2140, 4/448)

Zira **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) kalbinin **Allâh-u Te‘âlâ**’nın yed-i kudretinde (Onun yönetimi altında) olduğunu ve onu dilediği yöne çevirebileceğini, bu yüzden de hiçbir şeye mâlik olmadığını biliyor ve sahâbesine de bunu anlatıyordu. Hatta şimdi zikrettiğimiz hadîs-i şerîfin râvisi olan **Enes ibni Mâlik** (*Radyallâhu Anh*):

«يَا رَسُولَ اللَّهِ! آمَنَّا بِكَ وَبِمَا جِئْتَ بِهِ، فَهَلْ تَخَافُ عَلَيْنَا؟»

“Ey **Allâh**’ın **Rasûlü**! Sana ve senin getirdiklerine iman etmişken bizim için de (imansızlıktan) korkar mısın?” diye sorunca **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*):

«نَعَمْ، إِنَّ الْقُلُوبَ بَيْنَ أَصْبَعِينَ مِنَ أَصَابِعِ اللَّهِ، يُقَلِّبُهَا كَيْفَ يَشَاءُ.»

“Evet (korkarım). (Zira) **hiç şüphesiz kalpler Allâh-u Te‘âlâ**’nın **esâbi**’nden **iki usbu**‘ (iki kudret tecellisi) **arasındadır, onları dilediği şekilde çevirir**” buyurmuştur. (*Tirmizî, Kader:7, no:2140, 4/448*)

Allâh-u Te‘âlâ bu gerçeği **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)e şöyle haber vermişti:

﴿وَلَوْلَا أَنْ تُبَشِّرَكَ لَقَدْ كِدْتَ تَرْكُنْ إِلَيْهِمْ شَيْئًا قَلِيلًا﴾

“**Biz seni** (koruyup) **sâbit kılmuş olmasaydık, muhakkak sen** (onların iman etmesine çok düşkün olduğun için, belki zamanla tamamen yola gelirler diye birazcık taviz vermeyi düşünerek) **yakın olmuştun ki onlara pek az bir şeyle elbette çok az da olsa meyledecektin.**” (*İsrâ Sûresi:74*)

İşte bütün bu anlatılanlar **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)’in **Allâh-u Te‘âlâ**’ya muhtaçlık bilincini gösteren delillerdir ki bu şuur **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)’in **Rabbini** tanımaya, Ona yakınlığına ve Onun katındaki konumuna dayanıyordu. **Rabbine** muhtaç olduğunun bilincinde olarak kulluğunu eksiksiz bir şekilde yerine getirmesi sebebiyledir ki varlıklar arasında **Allâh-u Te‘âlâ**’ya en yakın olan, Onun katında en üstün mevki ve makama sahip olan hiç şüphesiz ki **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) olmuştur.

Ama buna rağmen o, aşırı tevâzusundan dolayı insanlara şöyle sesleniyordu:

«يَا أَيُّهَا النَّاسُ! عَلَيْكُمْ بِتَقْوَاكُمْ وَلَا يَسْتَهْوِيَنَّكُمْ الشَّيْطَانُ، أَنَا مُحَمَّدٌ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ؛ عَبْدُ اللَّهِ وَرَسُولُهُ، وَاللَّهُ مَا أَحَبُّ أَنْ تَرْفَعُونِي فَوْقَ مَنْزِلَتِي الَّتِي أَنْزَلَنِي اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ.»

“Ey insanlar! **Takvânıza** (haramlardan sakınma amelinize) **sarılın, sakın şeytan sizi şaşkın bir halde** (haramlar arasında) **dolaştırmasın. Ben Abdullâh oğlu Muhammed**’im. **Allâh**’ın **kulu ve elçisiyim. Vallâhi Allâh-u Azze ve Celle**’nin **beni yerleştirdiği konumdan daha üst bir menzile** (ilâhlık mertebesine) **beni yükseltmenizi sevmem** (ve kabul etmem).” (*Ahmed ibni Hanbel, el-Müsned, no:12551, 20/23*)

Allâh-u Te‘âlâ’nın zenginliğinden bahsederken kulun fakirliğine değinmişken şunlardan da bahsetmek gerekecektir ki; fakirlik istenecek bir şey değildir, bilakis sığınılacak bir haldir, **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) de fakirlikten **Allâh-u Te‘âlâ**’ya sığınmıştır. Nitekim **Ebû Hureyre** (*Radyallâhu Anh*)’dan rivayet edilen bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)’in:

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنَ الْفَقْرِ.»

“Ey **Allâh**! **Fakirlikten Sana sığınırım**” (*Ebû Dâvûd, Salât:367, no:1544, 2/665*) diye dua ederek fakirlikten **Allâh-u Te‘âlâ**’ya sığındığını müşâhede etmekteyiz. Şunu da belirtmek yerinde olacaktır ki, hadîs-i şerîflerde sığınılan fakirlik, nefsin fakirliğidir (tamahkârlığıdır). Nitekim yine **Ebû Hureyre** (*Radyallâhu Anh*)’dan rivayet edilen sahih bir hadîs-i şerîfte:

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «لَيْسَ الْغِنَى عَنْ كَثْرَةِ الْعَرَضِ، وَلَكِنَّ الْغِنَى غِنَى النَّفْسِ.»

“Zenginlik çok mal ile değildir, zenginlik ancak gönül zenginliğidir (kanaattır)” (Buhârî, Rikâk:15, no:6081, 5/2368) buyrulmuştur.

Yahut sığınılan husus fakirliğin kendisi değil, fakirliğin sebep olacağı sabırsızlık, rızâsızlık ve geçim temini için günahlara düşmek gibi kötü hallerdir.

Allâh-u Te‘âlâ cümlemizi fakirlikten ve fakirliğin sebep olacağı kötülüklerden muhafaza buyursun. Bol rızıklarla merzûk eyleyip, rızık olarak verdiklerini de dünya ve âhîret güzelliklerini kazanmamıza vesîle eylesin. Âmîn!

Tabi ki zenginliğin kalbe girip insanı âhîretten uzaklaştırma gibi bir tehlikesi de mevcuttur. **Mevlânâ** (Kuddise Sirruhû)nun tabiriyle: “Servet geminin altındaki su gibidir. Gemi su olmadan yüzmeyebilir. Fakat geminin içine sızarsa onu batırır. İşte insan da mal hırsına kapılırsa su alan gemi gibi mahvolur.”

Ömer ibni Abdilazîz (Radiyallâhu Anh) zenginlik hakkında şöyle demiştir: “**Allâh-u Te‘âlâ** seni zenginlikle imtihan ederse iktisatlı (harcamalarında tasarruflu ve dengeli) ol ve **Allâh** için tevâzulu olmayı elden bırakma.”

Dünya sevgisi kalplerine işlemiş olan zenginlerle oturmanın zararı hakkında **Ebu’d-Derdâ** (Radiyallâhu Anh) şöyle demiştir: “Bir sarayın üstünden yere düşüp paramparça olmak, benim için (kalplerini mal ve mülk hırsı bürümüş) zenginlerle oturmaktan daha sevgilidir.”

Bu sadette **Hazreti Ömer** (Radiyallâhu Anh)ın başından geçen mânidar bir kıssa vardır ki, fakir ve muhtaç bir adam her sabah halife olan **Ömer** (Radiyallâhu Anh)ın kapısına gelip ondan bazı ihtiyaçlarını karşılamasını istemiş. Bir gün **Ömer** (Radiyallâhu Anh) bu adama: “Ey felanca! Sen **Allâh-u Te‘âlâ**’dan mı ihtiyacını istiyorsun, yoksa **Ömer**’den mi? Git ve Kur’ân-ı Kerîm öğren” dedi.

Adam **Ömer** (Radiyallâhu Anh)ın yanından ayrıldı ve bayağı bir zaman oralara gelip gitmedi. Bir zaman sonra **Ömer** (Radiyallâhu Anh) bu adamın nerede olduğunu sordu. Oradakiler o adamı bulup **Ömer** (Radiyallâhu Anh)ın kendisini görmek istediğini söylediler.

Adam **Ömer** (Radiyallâhu Anh)ın yanına gelince **Hazreti Ömer**: “Ey felanca! Nerelerdeydin? Özledim seni. Hangi şey seni bize gelmekten alı koydu ki?” diye sordu. Adam da: “Ben Kur’ân-ı Kerîm okudum ve **Allâh-u Te‘âlâ** beni **Ömer**’den de, **Ömer**’in etrafındakilerden de ihtiyaçsız bir hale getirdi” dedi. **Ömer** (Radiyallâhu Anh): “**Allâh** sana rahmet etsin. O Kur’ân-ı Kerîm’deki hangi âyet-i kerîme seni bu hale getirdi” deyince, adam:

﴿وَفِي السَّمَاءِ رِزْقُكُمْ وَمَا تُوعَدُونَ﴾

“Rızıkınız da, vaad olunduğunuz da göktedir” (Zâriyât Sûresi:22) âyet-i kerîmesini okudu ve “Benim rızıkım gökтейken ben onu yerde (olanlardan) istiyormuşum” deyince **Hazreti Ömer** (Radiyallâhu Anh) göz yaşları içinde ağlamaya başladı. (Ebû Tâlib el-Mekkî, Kütü’l-kulûb, sh:155)

Bu ism-i şerîfi yani gerçek zenginlik ancak **Allâh-u Te‘âlâ** olduğunu bilmenin faydaları hakkında sunlar söylenebilir:

1) Kalpler; yüce, merhametli, cömert ve güzel bir Mâlik’in bulunduğunu Kur’ân-ı Kerîm’den öğrenip bunu müşahede ettiklerinde ister istemez Onu sevmeye, Ona yaklaşılmaya ve nefeslerini Onun sevgisini kazanmak için harcamaya çalışır, Onu her şeyden daha çok sever, Onun rıza ve hoşnutluğunu

her şeyin hoşnutluğundan daha üstün tutar, daima Onu zikreder ve Onun zikri ile coşar, Onu sever, Ona kavuşma özlemi duyar. Ancak Onunla huzur bulur, gıdası, azığı ve ilacı Onun zikri ve yakınlığı olur. Bu şuuru kaybettiğinde ise huzuru bozulur ve yok olur. Varlığından hiçbir zevk ve tat alamaz bir hale gelir.

2) İnsanlar arasında en zengin kimse, **Allâh-u Te‘âlâ**’ya en çok muhtaç olduğunun bilincinde olanıdır. **Allâh-u Te‘âlâ** katında insanların en üstünü bu kimselerdir. Onun karşısında kendisini zelim gören en izzetli, zayıf gören en güçlü, bilgisiz ve cahil gören en bilgili, nefsanî isteklerine aykırı davranan da **Allâh-u Te‘âlâ**’nın rızasına en yakın olandır. **Allâh-u Te‘âlâ**’ya muhtaçlık zenginliğin bizzat kendisidir. Bu yüzden **Allâh-u Te‘âlâ**’ya muhtaç olma ile zengin olma birbirine bağlıdır, bunlardan biri ötekini gerektirir.

Şu bilinmelidir ki gerçek zenginlik ancak **Allâh-u Te‘âlâ** ile elde edilir. Zira O, Kendi Zâtında mutlak zengin olan ve asla başkasına muhtaç olmayandır. Onun dışındaki her şey ise Ona muhtaçtır. Benzersiz ve eşsiz yaratmak Onun temel bir özelliği olduğu gibi, Onun dışındakilerin temel özelliği de muhtaçlıktır.

Allâh-u Te‘âlâ’nın dışında kalan bütün varlıklar yaratılmıştır. Bu nedenle yaratılma ve muhtaçlık, onların zâtî bir özelliğidir. Mal, mülk ve zenginlik sahibi olmaları geçici ve izâfidir. Çünkü bütün zenginler kendi zâtının dışında bir şeyle zengin olduğundan, o hârici şeye aynı zamanda ihtiyaç duymaktadır. Bu yüzden hiçbir mahluk mutlak zengin olarak nitelenemez.

Kendi Zâtının bir gereği olarak zengin olan ancak mutlak zengin olarak nitelenebilir ki bu durum sadece **Allâh-u Te‘âlâ** için geçerlidir. O, Kendi Zâtıyla zengin olan, hiçbir şekilde başkasına muhtaç olmayandır. O tek Ganî ve Hamîd olandır.

Zaten Kendisi bu hususu Kur‘ân-ı Kerîm’inde bizlere şöyle ifade etmiştir:

﴿يَا أَيُّهَا النَّاسُ أَنْتُمُ الْفُقَرَاءُ إِلَى اللَّهِ وَاللَّهُ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ﴾

“Ey insanlar! **Allâh**(ın dünyada rızık ve âfiyetine, âhirette ise Onun mağfiret ve lütfuna her şeyden fazla) **muhtaç olanlar ancak sizsiniz.** (Zira varlığınız ve yaşamınız Ona bağlı olduğundan, her nefeste, her düşünüşte ve her bakışta sadece Ona muhtacsınız.)

Allâh ise (hiçbir şeye muhtaç olmayıp, tüm yaratıklara nimetler yağdıracak yegâne zenginliğe sahip olan) **Ganiyy de**, (övgüye layık üstün sıfatların tümünün sahibi olması hasebiyle, kimse hamd etmese de, bütün hamdler Kendisine mahsus olan) **Hamîd de ancak Odur.”** (Fâtır Sûresi:15)

3) Bu ism-i şerîfin manasını bilip idrak eden kişi hakîkî zengin olanın ve kendisine rızık verenin sadece **Allâh-u Te‘âlâ** olduğunu bilir ve böylece kendisine nasip edilen rızıklardan fakir ve muhtaçlara da sadaka olarak verir.

Kulun Bu İsm-i Şerîfle Tealluku (mânâsını bilip, bu ism-i şerîfin sahibi olan **Allâh-u Te‘âlâ** ile alâka kesbetmesi); zenginliği ve kimseye muhtaç olmamayı sadece hakîkî zengin ve ihtiyaçsız olan **Allâh-u Te‘âlâ**’dan istemesi, Ondan istediği için başka kimseden bir şey talep etmeye lüzum hissetmemesi ve devamlı O Zât-ı Zü‘l-Celâl’e karşı boyun kırıklığı içerisinde olarak Ona muhtaç olduğunu itiraf etmesiyle olur.

Kulun Bu İsm-i Şerîfle Tehalluku (ahlâklanması); **Rabb**inin rızık olarak kendisine ihsan ettiklerinden mahlukata infak etmesiyle olur. Zira **Allâh-u Te‘âlâ** şöyle buyurmaktadır:

﴿وَأَحْسِنْ كَمَا أَحْسَنَ اللَّهُ إِلَيْكَ﴾

“Allâh sana (bunca nimetler vererek) **ihsanda bulunduğ**u gibi, sen de (Allâh’ın kullarına) **iyilik yap.**” (Kasas Sûresi:77’den)

Kulun Bu İsm-i Şerîfin Hakîkatiyle Tehakkuku (hemhal olması) ise; ne kadar zengin olsa da, aslında hep fakir ve **Rabbine** muhtaç olduğunu bilmesiyle olur.

(İmâm-ı Zerrûk, Şerhu Esmâillâhi'l-hüsna, sh:121-122; Muhammed Şebrâvî, Fevâidü'l 'izzî'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsna, sh:95; Mâu'l-Ayneyn, Fâtiku'r-ratk alâ Râtiki'l-fetk, sh:342-343; Yûsuf en-Nebhânî, Se'âdetü'd-dâreyn, sh:526; Hâmid Ahmed et-Tâhir, el-Câmi'u li esmâillâhi'l-hüsna, sh:216-219; Ali Hicâzî, en-Nûru'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsna, sh:220-223; İbnü Acîbe, Tefsîru'l-Fâtihati'l-kebîr, sh:324-325)

«الْغَنِيِّ» İSM-İ ŞERÎFİNİN BAZI HAVÂSSI

1) Bu ism-i şerîfi her gün sabah namazından sonra «يَا غَنِيَّ!» şeklinde zikretmeye devam edenler zenginliğe kavuşup **Allâh-u Te'âlâ**'dan başka hiçbir kimseye muhtaç olmazlar ve hastalıklarına şifa bulurlar.

2) Bu ism-i şerîf hasta üzerine sürekli okunursa, **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle o hasta sıhhat bulur.

3) **İmâm-ı Gazâlî** (Rahimehullâh)ın “**İhyâu ulûmiddîn**” adlı eserinde naklettiği üzere her kim cuma namazın(ın farzın)dan sonra:

«اللَّهُمَّ يَا غَنِيَّ يَا حَمِيدُ يَا مُبْدِيَّ يَا مُعِيدُ يَا فَعَّالُ لِمَا يُرِيدُ، يَا رَحِيمُ يَا وَدُودُ،
أَغْنِنِي بِحَلَالِكَ عَنْ حَرَامِكَ وَبِفَضْلِكَ عَمَّنْ سِوَاكَ.»

“Ey **Allâh!** Ey Ğaniyy (zengin olan)! Ey Hamîd (övlümeye layık olan)! Ey Mübdî (yoktan var eden)! Ey Mu'îd (öldükten sonra dirilten)! Ey dilemekte olduğu şeyleri (hiçbir itiraz ve engellenmeyle karşılaşmaksızın) tam manasıyla yapan! Ey Rahîm (çok acıyan)! Ey Vedûd (dostlarını çok seven)! Beni helâlinle (geçindirip) haramına muhtaç bırakma, fazlınla da beni Senden başkasına muhtaç etme” duasını okumaya (bazı rivayetlerde 70 kere) devam ederse **Allâh-u Te'âlâ** onu hiç kimseye muhtaç etmez ve hiç ummadığı yerden onu rızıklandırır. (İmâm-ı Ğazâlî, İhyâu ulûmiddîn, 1/184)

Ayrıca havas kitaplarında zikredildiği üzere bu duayı yazıp nuska yaparak üzerinde taşıyan kişinin **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle kazancı ve ticareti artar.

Not: Bu nuska dergimizle beraber siz okurlarımıza hediye edilmektedir.

4) Bu ism-i şerîfi Şems (Güneş) saatinde (pazar günü sabah namazı vaktinde, pazartesi günü öğlen ile ikinci vakti arasında, salı günü kuşluk vaktinde, çarşamba günü ikinci namazı vaktinde, perşembe günü zevâl vaktinde, cuma günü akşam namazı vaktinde ve cumartesi günü öğlen namazı vaktinde) 1060 kere okuyan zengin ve makam-mevki sahibi birisi olur.

5) Bu ism-i şerîfin duası bir sonra gelecek «الْمُغْنِيِّ» ism-i şerîfiyle birlikte zikredilmiş olduğundan inşâallâh orada zikredilecektir.

(Ahmed el-Bûnî, Şemsü'l-me'ârif, matbû' nüsha, 4/105, mahtut nüsha, sh:1122; İmâm-ı Zerrûk, Şerhu Esmâillâhi'l-hüsna, sh:121-122; Yûsuf ibni İbrâhîm, Kazâu'l-hâcât ve teysîrü'l-mühimmât bi zikri esmâillâhi'l-hüsna, sh:53; Mâu'l-Ayneyn, Fâtiku'r-ratk alâ Râtiki'l-fetk, sh:342-343; Muhammed Şebrâvî, Fevâidü'l 'izzî'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsna, sh:95; Yûsuf en-Nebhânî, Se'âdetü'd-dâreyn, sh:526; Seyyid Süleyman el-Hüseynî, Kenzü'l-havâs, 1/164-166; Ali Hicâzî, en-Nûru'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsna, sh:220-223, 535; İbnü Acîbe, Tefsîru'l-Fâtihati'l-kebîr, sh:324-325; Eyyûb ibni Abdillâh, Havâssu esmâillâhi'l-hüsna, -Fezâilü'ş-şühûr ve'l-eyyâm kitabının devamında- sh:88, 104, Süleymaniye Kütüphanesi, Reşid Efendi Kısmı, no:2038)

«اللَّهُمَّ يَا غَنِيَّ يَا حَمِيدُ يَا مُبْدِيُّ يَا مُعِيدُ يَا فَعَّالُ لِمَا يُرِيدُ، يَا رَحِيمُ يَا وَدُودُ،
أَغْنِنِي بِحَلَالِكَ عَنْ حَرَامِكَ وَبِفَضْلِكَ عَمَّنْ سِوَاكَ.»

«اللَّهُمَّ يَا غَنِيَّ يَا حَمِيدُ يَا مُبْدِيُّ يَا مُعِيدُ يَا فَعَّالُ لِمَا يُرِيدُ، يَا رَحِيمُ يَا وَدُودُ،
أَغْنِنِي بِحَلَالِكَ عَنْ حَرَامِكَ وَبِفَضْلِكَ عَمَّنْ سِوَاكَ.»

«اللَّهُمَّ يَا غَنِيَّ يَا حَمِيدُ يَا مُبْدِيُّ يَا مُعِيدُ يَا فَعَّالُ لِمَا يُرِيدُ، يَا رَحِيمُ يَا وَدُودُ،
أَغْنِنِي بِحَلَالِكَ عَنْ حَرَامِكَ وَبِفَضْلِكَ عَمَّنْ سِوَاكَ.»

«اللَّهُمَّ يَا غَنِيَّ يَا حَمِيدُ يَا مُبْدِيُّ يَا مُعِيدُ يَا فَعَّالُ لِمَا يُرِيدُ، يَا رَحِيمُ يَا وَدُودُ،
أَغْنِنِي بِحَلَالِكَ عَنْ حَرَامِكَ وَبِفَضْلِكَ عَمَّنْ سِوَاكَ.»

«اللَّهُمَّ يَا غَنِيَّ يَا حَمِيدُ يَا مُبْدِيُّ يَا مُعِيدُ يَا فَعَّالُ لِمَا يُرِيدُ، يَا رَحِيمُ يَا وَدُودُ،
أَغْنِنِي بِحَلَالِكَ عَنْ حَرَامِكَ وَبِفَضْلِكَ عَمَّنْ سِوَاكَ.»

«اللَّهُمَّ يَا غَنِيَّ يَا حَمِيدُ يَا مُبْدِيُّ يَا مُعِيدُ يَا فَعَّالُ لِمَا يُرِيدُ، يَا رَحِيمُ يَا وَدُودُ،
أَغْنِنِي بِحَلَالِكَ عَنْ حَرَامِكَ وَبِفَضْلِكَ عَمَّنْ سِوَاكَ.»

«اللَّهُمَّ يَا غَنِيَّ يَا حَمِيدُ يَا مُبْدِيُّ يَا مُعِيدُ يَا فَعَّالُ لِمَا يُرِيدُ، يَا رَحِيمُ يَا وَدُودُ،
أَغْنِنِي بِحَلَالِكَ عَنْ حَرَامِكَ وَبِفَضْلِكَ عَمَّنْ سِوَاكَ.»